Suzanne Elizabeth

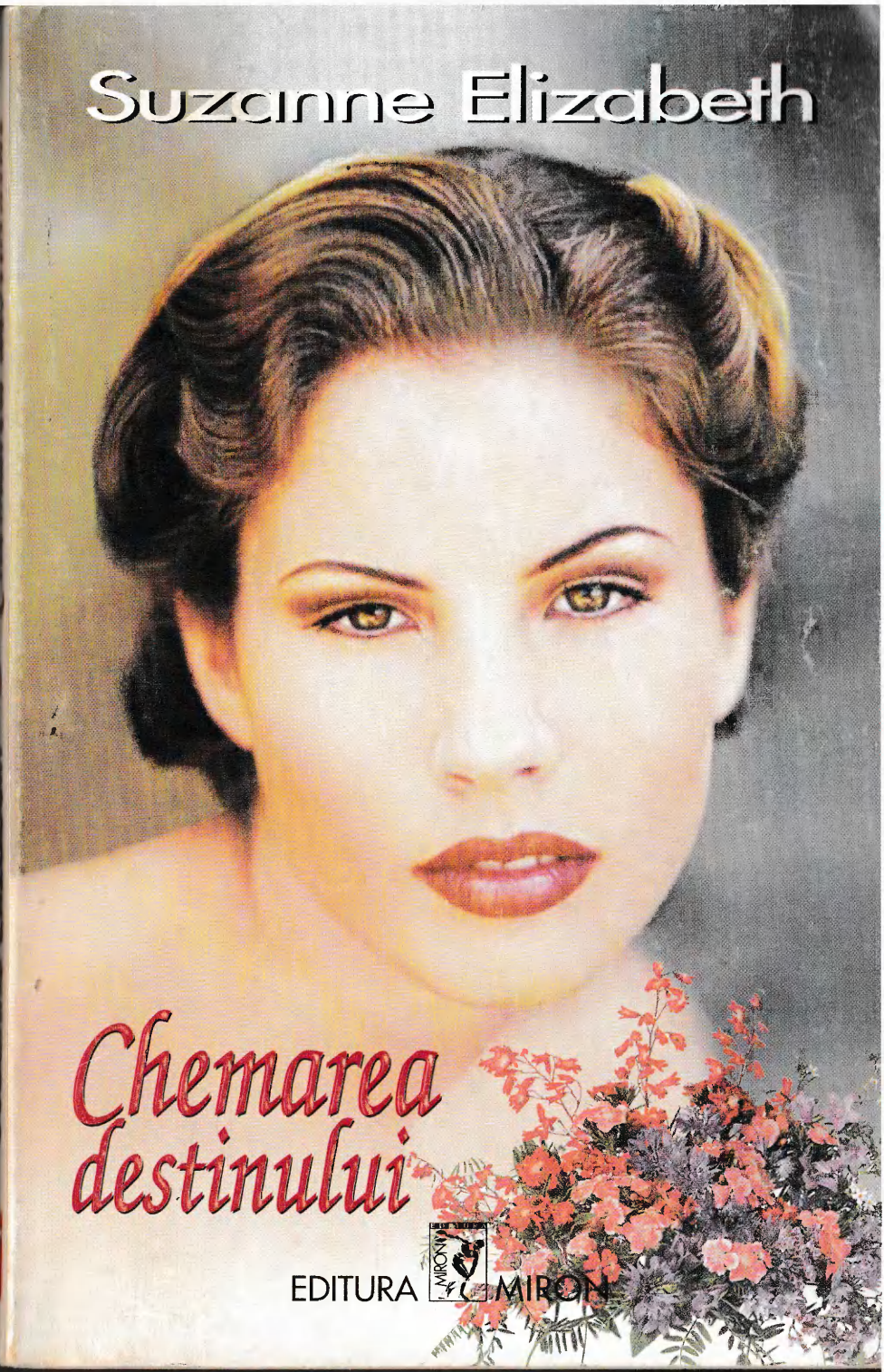

Chemarea destinului

EDITURA MIRON

Îndrăgostiţi la cumpăna vremurilor...

„Un ritm ameţitor, un roman care vă va captiva pînă la ultima pagină. Deosebit de palpitant."

Cosmopolitan

Lei 4200

Suzanne Elizabeth

Chemarea destinului

When Destiny Calls

by Suzanne Elizabeth

© copyright 1993 by
Suzanne E. Witter

©copyright 1995 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Suzanne Elizabeth

Chemarea destinului

Traducere de Cristiana Pişota

Editura MIRON
Bucureşti

1

San Francisco, 1993

Două săptămîni de concediu era un timp liber cu mult mai lung decît cel căruia ofiţerul Kristen Ford îi putea face faţă. Era un răstimp în care unii s-ar fi putut plimba de atîtea ori pe Cheiul 39, încît ar fi ajuns să se simtă mînaţi de dorinţa de a sări de pe pontonul cel mai apropiat. Ultimul lucru de care ea avea nevoie era să fie silită de cumplita plictiseală să stăruie cu gîndurile la recenta moarte a tatălui ei. Ar fi trebuit să fie la datorie, să alerge cu maşina poliţiei pe Divisidero, să intervină în bătăile dintre bande, să potolească certurile conjugale.

Avea nevoie de muncă. Era tot ce-i mai rămăsese acum, că ultimul membru al familiei ei dispăruse.

Dar tînjind după o astfel de posibilitate, Kristen îşi petrecea dimineţile citind şi urmărind serialul *Toţi*

copiii mei. Inevitabil, cineva de la secţie trecea pe la ea după-amiază tîrziu, punînd-o la curent cu bîrfa, îngăduindu-i să arunce un ochi peste rapoartele cazurilor în derulare. Nopţile i se compuneau din filme văzute în reluare şi floricele încălzite la cuptorul cu microunde, contaminate cu o stare amară de care se părea că nu putea să mai scape.

Tîrziu, într-o noapte, un ciocănit puternic în uşa apartamentului o trezi din somnul ei profund. Deschise ochii şi se pomeni cu privirea în tavan, capul atîrnîndu-i peste canapea. Ritmurile melodiei *Trei înseamnă musafiri,* îşi croiau unduios drum spre mintea ei care se trezea încet la realitate. Kristen privi ameţită la ceas. Era două dimineaţa.

Ridicîndu-se, îşi frecă ochii şi căscă. Vizitatorul ei devenit nerăbdător se sprijini în sonerie.

– Ar fi bine să fie ceva important, mormăi Kristen.

Cu mare greutate se dădu jos de pe canapea. Fără să se uite pe vizor, trase zăvorul şi deschise uşa. Un vînt rece îi îmbujoră obrajii cît privi ea la necunoscuta minionă care stătea în prag, luminată de becul de pe verandă.

– Să nu-mi spui că am cîştigat zece milioane de dolari la loterie.

Femeia stătea de parcă i-ar fi venit să rîdă. La un moment dat însă îşi dădu seama de iritarea lui Kristen şi zîmbetul pieri de pe chipul ei strengăresc.

– Am fost trimisă să vorbesc cu dumneata, domnişoară Ford.

Privirea lui Kristen trecu rapid în revistă elegantul taior gri al femeii, pantofii asortaţi, eşarfa de mătase viu colorată şi şiragul de perle din jurul gîtului subţire.

– Riecher te-a trimis, nu-i aşa?

– Nu chiar...

– Ascultă, i-am spus că nu am nevoie de nici un fel de terapie. Am mai trecut prin aşa ceva la moartea mamei. Mă pot descurca.

– Sigur că poţi, răspunse femeia serioasă.

Kristen se rezemă de tocul uşii şi-şi încrucişă braţele la piept.

– Nu încerca să faci psihanaliză la uşa mea, cucoană. Îmi dau seama cînd sînt ironizată. Ştiu că am trecut prin multe probleme. Doamne, adică vreau să spun că este două dimineaţa, dar, sincer, mă simt perfect.

– Două dimineaţa? Ochii mici ai femeii se măriră de parcă ea nu ar fi ştiut cît era ceasul. Ora dimineţii are prea puţină importanţă, domnişoară Ford. Eu am primit instrucţiuni clare să discut cu dumneata această chestiune, aşteptînd concedierea în caz de nereuşită.

Auzind-o, Kristen zîmbi. Ştia că sergentul Riecher putea să fie neînduplecat cînd era vorba de dat ordine. Biata femeie avea toate motivele să se

teamă pentru slujba ei. Dacă Riecher avea să afle vreodată că ofiţerul Ford, în concediu fiind, se ocupa de lucrările de la birou, atunci ea avea să ajungă în borcanul de conserve mai repede decît piersicile bunicii.

Sătulă de discuţii în uşă, Kristen conchise că nu avea ce rău să se întîmple dacă o lăsa pe femeie înăuntru ca să-i pună cîteva întrebări despre materiile preferate în copilărie şi despre întîmplările de la orele de educaţie sanitară. Oricum, acum se trezise de-a binelea, iar în zori nu avea nici o întîlnire presantă.

– Poţi să intri zece minute, dar nu mai mult.

Femeia trecu pe lîngă ea.

– Aş vrea un ceai cu lapte.

Kristen îi aruncă o privire urîtă şi închise uşa.

– N-am nici ceai, nici lapte, nici cafea. Ţi-aş oferi nişte rulouri cu frişcă, dar în dimineaţa asta bucătăreasa n-a apucat să facă nici unul.

Femeia, rămasă cu gura căscată, se aşeză pe canapeaua lui Kristen.

– N-am ştiut că ai bu... ahhh. Ai glumit. Femeia zîmbi. Îmi plac glumele – atîta vreme cît eu nu sînt subiectul lor.

Kristen începuse să regrete că o lăsase pe această femeie necunoscută să intre în casa ei. Trecu pe lîngă canapea şi se aşeză în faţa căminului, ţinîndu-şi braţele împreunate la piept.

– Ţi-au mai rămas două minute.

Femeia îi aruncă o privire supărată.

– Am să-ţi pun o întrebare, domnişoară Ford.

– Bănuiesc că ai mai mult de una. Kristen presupunea că bine pregătita psihiatră se afla acolo ca să-i deschidă capul şi să-i raporteze lui Rieicher cele găsite înăuntru, fie ele bune, fie ele rele. Această femeie-şoricel putea foarte bine să ţină în mîini cariera ei.

– Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că toată viaţa dumitale a fost o eroare?

Kristen strînse din ochi, privind printre gene. Întrebarea femeii era ciudată şi aproape că fusese şoptită.

– Asta vrea să fie o figură de stil, nu-i aşa?

Femeia îşi ridică sprîncenele castanii.

– Nu cred.

Kristen conchise că era mai bine să-i cînte în strună.

– Şi, mă rog, te-aş întreba ce a fost atît de greşit în ea? Kristen se gîndi la moartea tatălui ei. În afară de ceea ce este evident, adăugă ea.

– Totul! strigă femeia cu un entuziasm care o făcu pe Kristen să tresară. Familia dumitale. Casa dumitale. Data naşterii dumitale.

– Data naşterii mele? repetă Kristen. Asta era prima consultaţie, dar şi cea mai idioată la care fusese supusă.

– Mai ales data dumitale de naştere! Draga mea, eşti un anacronism în carne şi oase.

– Un anacro... ce?

Dezgustată parcă de incapacitatea lui Kristen de a o urmări, femeia zise:

– Un element eronat plasat în timp.

Kristen îşi ridică mîna.

– Stai puţin. Dacă tot ceea ce urmează va fi o lecţie de reîncarnare, va trebui să-ţi alegi bine cuvintele, căci eu nu cred în aşa ceva.

Femeia oftă.

– Aş vrea să fie la fel de puţin complicat ca reîncarnarea. Nu, domnişoară Ford, acesta este un caz rar şi destul de întortocheat de plasare a unei persoane într-un spaţiu temporal eronat. Va fi necesară participarea cel puţin a uneia din părţile implicate. De vreme ce nu mai ai nici o legătură cu acest plan dimensional, m-am gîndit să discutăm.

Kristen se apropie de canapea.

– Timpul a expirat.

– Timpul a expirat?

– Ţi-am dat zece minute şi timpul ţi-a expirat. O luă pe femeie de braţ şi o împinse spre uşă. Îmi este clar că nu eşti cine am crezut.

– Dar...

Kristen deschise uşa şi o împinse pe femeie pe scările pe care o găsise.

– Du-te şi caută-ţi un alt fraier, cucoană. Sau,

mai bine, du-te şi te caută la doctor. Ai nevoie de unul mai mult decît am eu.

Femeia rămase pe trepte, privind uimită la uşa închisă.

– Ei bine? întrebă ea, uitîndu-se la stele. Am făcut tot ce-am putut. Fetei nici măcar nu i-a păsat că-mi riscam statutul profesional. Femeia făcu o pauză. Oh, mai lasă balivernele, se răsti ea după o clipă. Domnişoara Ford mi-a oferit zece minute. Nu trebuia decît să trec direct la subiect. Asta însă nu este încurcătura mea, doar ştii. Nu eu sînt Ghidul care a trimis-o în planul eronat. Oh, dar eu sînt cea care de fiecare dată trebuie să repar tot, nu-i aşa? Femeia se întoarse şi începu să meargă pe trotuar. Întotdeauna trebuie să stau la spatele incompetenţilor ca să adun cioburile.

Glasul ei se stinse şi brusc dispăru orice urmă a femeii care fusese acolo.

A doua zi dimineaţa, soarele strălucea luminînd fereastra lui Kristen. Ea se dădu jos din pat şi intră

sub duş, hotărîtă să-şi alunge proasta dispoziţie înainte de a începe ziua. Cînd termină îşi înfăşură un prosop în jurul părului ud, îmbrăcă o pereche de blugi vechi şi un pulover albicios şi reuşi să afişeze un zîmbet în oglinda de la baie. Stomacul îi fremăta violent, iar micul dejun deveni gîndul obsedant al minţii ei.

În frigider nu avea decît un pachet cu brînză cedar mucegăită, un foarte vechi iaurt cu căpşuni, un borcan cu *Sweet Nubbis* pe jumătate gol şi două cutii de cîte patru sute cincizeci de grame de bicarbonat.

Soneria zbîrnîi. Kristen îşi aruncă prosopul de pe cap şi-şi trecu degetele prin părul ud, sperînd din tot sufletul să nu fie fostul ei iubit care avea obiceiul să vină neinvitat.

Deschise uşa şi privi la ultima persoană pe care se aştepta să o vadă din nou şi care avea braţele pline de cumpărături.

– Am crezut că am fost foarte clară noaptea trecută, cucoană. Nu mă interesează.

Kristen dădu să închidă uşa, dar micuţa femeie energică avu prezenţa de spirit să o blocheze cu piciorul.

– Îţi înţeleg ezitarea, domnişoară Ford. Kristen cu greu îi putea zări faţa stranie, ascunsă după o apetisantă cutie de *Crunchy Crumb Donuts.* După cum vezi, mă strădui din răsputeri să ajung la latura

ta bună. Lasă-mă să intru şi vom pregăti împreună micul dejun. Femeia zîmbi din spatele pungii încărcate, de parcă oferta de mîncare îi făcea prezenţa acceptabilă.

Kristen se sprijini cu mîinile de tocul uşii, barînd calea femeii.

– Ce anume îţi dă impresia că aş fi tîmpită?

– Oh, nu eşti tîmpită, domnişoară Ford, zise femeia. Nu te-am considerat nici o clipă astfel. Încă din copilărie ai dat dovadă de o inteligenţă deosebită şi de o iscusinţă aparte în depistarea înşelăciunilor.

Kristen zîmbi cinică.

– Extraordinar. Pun pariu că replicuţa asta ţi-a adus vreo doi dolari. Spune-mi, cărţile îmi arată şi căsătoria cu Donald Trump?

Femeia se încruntă.

– Primul lucru pe care trebuie să-l ştii, dacă vrei să ne înţelegem, este că mie nu-mi place neseriozitatea. Sarcina mea nu este una uşoară, dragă, iar faptul că tu o iei în rîs nu-mi cade prea bine.

– Asta înseamnă că nu voi primi prăjiturica norocoasă?

Femeia îşi ridică ochii negri spre cer şi mormăi:

– Îmi pui răbdarea la încercare.

Kristen se dădu cîţiva paşi în spate.

– Atunci lasă-mă să pun capăt acestei situaţii dificile. Profitînd de faptul că femeia îşi mută

piciorul, ea trînti uşa.

Kristen se întoarse la frigider şi începu să scormonească prin el căutînd să-şi încropească micul dejun.

– Pînă acum am urmat calea obişnuită, domnişoară Ford. Kristen încremeni, încercînd să găsească o explicaţie pentru ceea ce vedea. Timpul este prea preţios pentru a mai fi irosit cu lipsa dumitale de bună-credinţă.

– Cum dracu' ai intrat în bucătăria mea? Ca ofiţer de poliţie, Kristen fusese pregătită să reacţioneze cu calm în situaţii neprevăzute, însă în clipa de faţă în afară de faptul că privea fix nu se putea gîndi la nimic altceva.

– Aşa cum ţi-am spus dis-de-dimineaţă, am ceva foarte important de discutat cu dumneata.

Femeia aşeză punga cu alimente pe bufet, luă cutia cu *Crunchy Crumb Donuts* şi o aruncă spre Kristen.

– Poftim. Ştiu că sînt preferatele dumitale.

Kristen privi uimită la cutie. Erau într-adevăr gogoşelele ei preferate. Dezmeticindu-se ea le trînti pe măsuţa din apropiere.

– Nu ştiu cum ai intrat, dar vreau să pleci. Şi dacă nu-ţi mişti repede fundul, am să te scot de aici într-o cămaşă strîmtă, albă, cu mîneci foarte lungi!

Expresia supărată a femeii se preschimbă rapid într-una rugătoare.

– El are nevoie de dumneata.

– Cine?

– Perechea sufletului dumitale.

– Eh, nu că asta le întrece pe toate. Kristen puse mîna pe telefon.

– Eşti de o neruşinare uluitoare, domnişoară Ford, zise femeia pe un ton încordat. Mă învîrt pe aici de cîtva timp, dar nimeni nu a îndrăznit vreodată să mă alunge din casa lui. Nu am făcut un lucru afurisit, n-am încercat decît să te ajut.

Ceva din glasul dojenitor, ceva din tonul femeii îi aminti lui Kristen de mama ei şi o făcu să pună receptorul în furcă. Se întoarse spre ea şi o studie îndelung.

– Vreau să ştiu un lucru, zise ea într-un tîrziu.

– Ce anume?

– De ce m-ai ales pe mine?

Femeia izbucni într-un hohot de rîs.

– Nu te-am ales eu. Dumneata eşti rezultatul unui Ghid incompetent. Iar eu mă aflu aici ca să rectific această chestiune. Este sarcina mea.

– Probabil că ai văzut necrologul şi ţi-ai imaginat că sînt un medium excelent, corect? Fiica îndurerată fără vreo altă rudă în viaţă? Am dreptate?

Femeia se apropie.

– Nu a trebuit să citesc ziarul ca să ştiu că tatăl dumitale a plecat dintre cei vii. Da, am aşteptat trecerea lui în nefiinţă ca să te contactez. Avînd

oarece legături cu acest spaţiu temporal nu ai fi fost niciodată de acord.

Kristen strînse din ochi şi privi printre gene.

– Cu ce să fiu de acord?

– Cu o translaţie?

– Te referi la schimbarea serviciului, la schimbarea decorului?

– Mă refer la schimbarea vieţii.

Kristen trase de capacul cutiei de pe masă şi aruncă una din minusculele gogoşi în gură.

– Să înţeleg că ai în poşetă bilete de avion şi un paşaport pentru mine? mormăi ea cu gura plină.

– Eşti pregătită să mă asculţi?

Stomacul lui Kristen fremătă zgomotos şi o făcu să-şi fixeze privirea pe punga cu mîncare de pe bufet.

– Uite cum o să facem. Eu am să scotocesc pe-aici ca să-mi pregătesc un mic dejun, iar dumneata o să mergi mai departe cu presantele explicaţii.

Femeia făcu o pauză, cumpănind parcă dacă Kristen o credea sau nu cu adevărat. Într-un final înclină aprobator din cap şi începu să se plimbe prin bucătărie.

– Eşti de acord că toţi avem o existenţă înainte de a dobîndi o naştere temporală?

Kristen scoase din pungă un carton de ouă. Se bucură enorm cînd găsi dedesubt şi chiflele

englezeşti.

– Pare plauzibil.

– Crezi că sîntem ghidaţi de o forţă mai mare decît propria noastră energie?

– Oh-hoo. Kristen puse chifla în prăjitorul de pîine şi căută în dulăpiorul de jos un sufertaş.

– Dar în privinţa menirii? Crezi că fiecare individ ajunge aici cu un anume ţel în minte, cu un destin dinainte stabilit, ca să vorbim aşa?

– Ehei, aici trebuie să te contrazic. Kristen îşi decoji o banană, luă din ea o muşcătură şi îndreptă restul spre femeie, atenţionînd-o. Credinţa în libertatea de voinţă a exercitat întotdeauna un fel de atracţie asupra mea.

Femeia refuză fructul, împingîndu-l în lături.

– Eu nu vorbesc acum despre libertatea de voinţă. Eu vorbesc despre soartă. Eşti de acord că soarta este cea care te face să te vezi cu oamenii pe care-i întîlneşti zi de zi? Că fiecare pas din viaţă te aduce mai aproape de menirea finală?

Kristen începu să spargă cîteva ouă pentru a le prăji.

– Dacă vrei să-mi spui că în timpul vieţii facem alegeri libere, dar că acestea ne conduc inevitabil într-o direcţie dinainte stabilită, sînt de acord. Da, cred că pot accepta aşa ceva.

– Poţi accepta şi ideea că trăieşti într-o dimensiune temporală greşită?

Kristen se opri.

– Iar chestii despre reîncarnare?

– Nu sînt „chestii", domnişoară Ford, şi deja ţi-am spus că reîncarnarea nu are nimic de-a face cu această situaţie. Dacă nu acţionăm repede, sufletul dumitale pereche va fi pierdut pe vecie.

– Sufletul pereche. Ai mai menţionat o dată acest lucru. Kristen se întoarse la ouăle ei. Dacă vrei ca eu să urmăresc această poveste, va trebui să mi-o explici.

– El este...

– El?

– Da. Dumneata eşti femeie, iar el este... el.

– În regulă. Kristen începu să-şi bată ouăle.

– El este sufletul dumitale pereche, cealaltă jumătate a dumitale, complinirea a tot ce eşti dumneata. De regulă, sufletele perechi se întîlnesc unele cu altele pe durata spaţiului lor temporal şi-şi duc vieţile împreună. Fiecare are calităţi specifice care-l echilibrează pe celălalt, precum dulcele şi acrul, lumina şi întunericul, binele şi răul. Fiecare grupare de suflete perechi are un Ghid spiritual, aşa ca mine. Evident, ambii membri ai cuplului trebuie să trăiască în aceeaşi dimensiune temporală şi spaţială. În cazul dumitale, însă, ca şi în al altora, de altfel, puţini la număr, Ghidul a comis o eroare.

– Eroare? Kristen îşi aşeză ouăle jumări pe o farfurie şi puse deasupra lor o chiflă englezească

unsă cu unt.

– Stupid este singurul mod în care poate fi descris Ghidul dumitale anterior, mormăi femeia. El te-a trimis pe tine şi pe sufletul dumitale pereche în locuri diferite. Voi n-aţi avut şansa să vă echilibraţi unul pe celălalt, draga mea, şi mă tem că perechea ta a suferit cel mai mult de pe urma rupturii.

Ţinîndu-şi farfuria în mînă, Kristen se aşează la masă.

– Care este problema acestui suflet pereche? Ea suflă peste mîncarea aburindă şi-şi luă furculiţa.

– Păi, el este... aaa...

Kristen îşi ridică ochii din farfurie.

– Ce este?

Femeia o privi drept în faţă.

– Este un răufăcător.

Kristen se înecă cu mîncarea din gură.

– Un răufăcător? *Un răufăcător!* Cine conduce acolo sus? Stai, nu- mi spune. Dumnezeu este un adevărat Abbott şi Costello, iar ăştia doi îşi iau zile libere cu rîndul.

Femeia se înroşi.

– În nici un caz nu este aşa ceva.

– Cineva acolo sus nu este prea isteţ dacă a cuplat un sticlete cu un criminal, rosti Kristen, rîzînd.

– Anterior acestei vieţi n-aţi fost nici unul, nici poliţist, nici criminal. Cînd l-ai ales drept suflet pereche, ai jurat să-l domoleşti cu bunătatea dumitale

şi să-l ghidezi spre o viaţă cinstită.

Kristen mai luă o înghiţitură.

– Ei bine, se pare că acum este prea tîrziu pentru individ.

– Nu este prea tîrziu. De aceea sînt eu aici. Nu ai alte legături care să te ţină în secolul douăzeci. Trebuie să-ţi reiei locul corespunzător în timp pînă nu va fi prea tîrziu pentru el.

Kristen înghiţi ultima bucăţică de mîncare şi surîse.

– Să înţeleg că ai o maşinărie mare, metalică, cu multe elice fanteziste, care aşteaptă după colţ să mă ducă înapoi în locul unde ar trebui să fiu?

– Nu este chiar atît de complicat, răspunse femeia. Nu am nevoie decît de acordul dumitale.

Kristen se ridică de la masă.

– Mă duc să-mi iau poşeta.

Înăbuşindu-şi hohotele de rîs ea se îndreptă spre dormitor. Îşi găsi încălţările şi poşeta acolo unde le lăsa de obicei, pe podea, lîngă piciorul patului. Ce imaginaţie incredibilă, se gîndi ea.

Îşi încălţă ghetele fără toc. Ghida ei putea deveni o strălucită scriitoare de povestiri ştiinţifico-fantastice. Kristen se hotărî să o ducă pe biata femeie la cel mai apropiat spital ca să vadă dacă se putea face ceva şi pentru ea.

Aruncîndu-şi pe umăr geanta neagră, ea reveni în bucătărie.

– Sînt gata. Ce zici, renunţăm la modelul lui H.G. Wells [1] şi luăm maşina mea?

Femeia se ridică, ochii negri fiindu-i larg deschişi.

– Deci, eşti de acord.

– Sigur. De ce nu...

Kristen nu simţi nimic. Nimic nu licări, nimic nu se întunecă. Nu leşină şi nici nu căzu. Se îndoia că avusese timp să clipească. Cert era că acum ea se afla pe mijlocul unei şine ferate, un vînt fierbinte bătîndu-i prin păr. Trei perechi de ochi duri, ameninţători, ale unor chipuri acoperite cu basmale roşii, decolorate, se uitau în jos spre ea.

1. Herbert George Wells (1866-1946), prozator, istoric şi sociolog englez

2

Genunchii lui Kristen începură să tremure atît de tare, încît statul în picioare deveni pentru ea un mare efort. Privea încurcată la cei trei bărbaţi din faţa ei, neobservîndu-le poziţiile ţepene în şa, feţele mascate, pistoalele trase din tocuri. În mintea ei gîndurile rătăceau în toate direcţiile în încercarea de a înţelege cum ajunsese acolo. Brusc găsi singura soluţie plauzibilă: gogoşelele fuseseră otrăvite. Fuseseră otrăvite şi acum ea zăcea pe patul unui spital, pierdută în delir.

Un glonţ şuieră, atingînd pămîntul aproape de tălpile ei. Kristen se răsuci şi dădu nas în nas cu o imensă locomotivă, vopsită în negru şi roşu, oprită chiar lîngă picioarele ei. Ea se retrase tresărind spre cei trei bărbaţi şi clipi în faţa fumului greu ieşit dintr-un pistol demodat.

Atunci instinctul preluă comanda.

Fugi în spatele trenului, se lipi cu trupul de metalul negru şi pînă să apuce să conştientizeze fierbinţeala motorului care-i încălzea obrajii, îşi scoase pistolul din poşetă. Simţea mirosul usturător al cărbunelui amestecat cu grăsime, auzea protestele conductorului de tren în timp ce aduna banii pe care cei trei oameni îi ceruseră. Vedea ce se întîmplă cu ea, dar brusc simţi o schimbare în aer.

Unul din bărbaţi apăru de pe cealaltă parte a trenului. Kristen spuse automat.

– Nu te mişca! Tremurînd ea îşi aţinti arma asupra lui şi făcînd eforturi să se calmeze încercă să înţeleagă ce se petrecea în jurul ei.

Tipul era cowboy, de la borurile prăfuite ale pălăriei cenuşii, stil western, pînă la pielea roasă a centurii cu toc, de la vîrful anticului pistol pe care el îl îndreptase spre ea, pînă la tocurile tocite ale jerpelitelor cizme din piele. După privirea ostilă din ochii lui de culoarea chihlimbarului, Kristen îşi dădu seama că el nu-l avusese ca model pe Roy Rogers.

– Ce face? auzi Kristen cum îi striga individului unul din ceilalţi bărbaţi. Cowboy-ul o fixă cu privirea aproape la fel de pătrunzător cum îl fixa şi ea. Praful se aşezase pe fruntea lui descoperită şi-i pătrunsese printre ridurile din jurul ochilor.

– Stă pur şi simplu, îi răspunse el strigînd. Privirea lui alunecă peste hainele ei, măsurînd-o. Cred că nu-i de prin părţile astea.

Kristen se uita la pistolul lui aţintit.

– Aruncă-l, amice, îi porunci ea. Aruncă-l acum. Şi vreau să te întinzi uşor pe jos, cu faţa la pămînt.

După felul în care se schimbase expresia ochilor lui ea îşi dădu seama că îl speriase cu pretenţia ei.

– A început să arunce cu ordine şi are ceva îndreptat spre mine. El se încruntă suspicios la arma ei automată.

– Păi dacă este atît de pornită, ai face bine să o dezarmezi pînă nu apucă să rănească pe cineva, veni răspunsul supărat.

Kristen îşi luă alura care întotdeauna îi trăda clar intenţia şi zări strălucirea din ochii lui.

– Nu cred c-o să cedeze atît de uşor.

Judecînd după noua lui expresie, ea îşi dădu seama că el îşi reconsideră prima impresie pe care o avusese în privinţa ei. Bărbatul îşi ridică mîna liberă în gest de capitulare şi-şi strecură pistolul în tocul ce-i atîrna pe coapsa dreaptă.

Kristen îşi strînse mai tare arma şi scutură încet din cap.

– Vreau să-l arunci pe pămînt.

Bărbatul pufni în rîs, eliberînd un hohot rece şi enervînd-o pe Kristen cu indiferenţa lui. Îşi încrucişă mîinile la piept, mulţumit să stea acolo, ignorînd ostentativ ordinele ei.

– N-am de gînd să-ţi mai spun o dată...

– *Amigo!* Kristen auzi un strigăt. Dacă nu vii

pînă număr la zece te lăsăm aici şi-ţi luăm partea ta cu noi!

Cowboy-ul îşi ridică braţele într-un gest de iertare.

– Mă cheamă datoria.

Hotărîtă, Kristen înclină aprobator din cap.

– Mai mult decît pe alţii. Deşi habar nu avea ce să facă după aceea cu el, nici prin gînd nu-i trecea să-l lase pe acest tîlhar înarmat să scape.

Ultimul lucru la care se aştepta din partea lui era să-i întoarcă spatele şi să plece.

– Nu te mişca! ţipă ea. Paşii lui nu ezitară. Stai! Isuse! Nu putea să-l împuşte pe la spate.

Pînă înconjură ea locomotiva în urmărirea lui, el sărise în şaua armăsarului credincios şi plecase.

Kristen se întoarse spre tren, doar ca să fie atacată de şuierul lui, în clipa în care roţile, scîrţîind şi scrîşnind, începură să se învîrtă încet pe şine. Era pe punctul de a fi lăsată singură în mijlocul unui loc despre care numai Dumnezeu ştia unde se afla. Dacă suferea cumva de maladia Călăreţului Singuratic, declanşată de consumarea unor *Crunchy Crumb* rîncede, atunci nu conta prea mult ce făcea. Dar dacă, presupunînd prin absurd, că acea mică femeie, de fapt o... ei bine, ar trebui cumva să sară în trenul care după cîte ştia ea mergea spre Marte, sau trebuia să stea acolo unde fusese lăsată, aşteptînd să-i surîdă puţin norocul ca să se întoarcă

înapoi la realitate? Pînă apucă să-şi formuleze nişte răspunsuri posibile, Kristen conchise să renunţe la mijloacele de transport care aveau tendinţa să atragă tîlhari înarmaţi.

Limpede sau nu, cea mai bună metodă de a fi găsit cînd te rătăceai era să stai acolo unde te aflai.

Dar nici să aştepţi mai bine de două ore acolo unde erai lăsat nu corespundea întocmai cu planurile lui Kristen. După ce petrecu un timp privind fix în depărtarea pustie, avînd drept companie doar mărăcinii şi tufişurile ţepoase, ea începu să se gîndească la faptul că trenul nu ar fi fost o alegere atît de proastă. Picioarele ei începură treptat să-şi recapete puterea, mîinile încetară să-i mai tremure. Ajunse la un moment dat să creadă că ţinea destul de bine situaţia sub control, avînd în vedere că se afla în mijlocul unei iluzii creată de Louis L'Amour.

Începu să-şi vorbească pe un glas răguşit, încercînd să priceapă ce se întîmplase, minunîndu-se de forţa subconştientului ei. Totul părea atît de real. Aerul era fierbinte şi uscat, pe spate simţea căldura soarelui, iar traversele de cale ferată păreau să fie din lemn şi fier. Ah, dar durerea – durerea era singurul lucru care nu avea să fie autentic. Dacă îşi

înfigea o unghie în carne sigur n-ar fi simţit nimic. Kristen îşi ridică mîneca puloverului greoi şi se ciupi tare de braţ. Simţi durerea destul de puternic şi eliberă un ţipăt mai mult din cauza şocului decît din cauza suferinţei provocate. Simţise durerea pînă în vîrful degetelor. Cuprinsă de frică îşi dădu capul pe spate şi începu să strige:

– Doooaaamnăăă! Nu ştiu ce se întîmplă, dar cînd am spus că sînt de acord nu am vorbit serios!

Se aşeză pe o traversă de cale ferată. Un huruit începu să-i răsune în urechi, însă nu era trenul. În depărtare apăru un imens nor de praf, iar în mijlocul acestuia se întrezărea un grup de călăreţi. Cînd ajunseră în dreptul ei aceştia se opriră, caii lor fornăind şi sărind în lături.

– Cine naiba eşti? întrebă bărbatul din faţă.

Kristen observă lumina soarelui reflectată în steaua lui argintie.

– Probabil că voi sînteţi potera, nu-i aşa? zise ea. Kristen îşi puse cureaua genţii pe umăr. Ei bine, eu sînt un martor. Am văzut totul. Ar trebui să ne înapoiem călare la secţie ca să-mi iei o declaraţie.

Şeriful şi cei cinci oameni ai săi începură să chicotească.

– Domniţă, singurul pe care intenţionez să-l călăresc este calul meu.

– Eu am să-i accept oferta, zise un bărbat din spate, cuvintele lui fiind urmate de un nou hohot de

rîs. N-o să dureze decît un minut.

– Avem o treabă de făcut, Lewis, răspunse şeriful.

– Da, şerifule, dar să-i faci felul unei duduiţe este mult mai distractiv.

– Hai să mergem! porunci şeriful. Întorcîndu-i spatele lui Kristen, el dădu pinteni calului.

– Oh, dar – Kristen se gîndi iute – dar vă duceţi în direcţie greşită!

Şeriful se opri. Se răsuci spre ea şi-i aruncă o privire pătrunzătoare.

– Ai văzut încotro au apucat-o?

– Da.

– Ehe?

– N-o să scoţi un cuvînt de la mine dacă n-o să mă urci pe unul din caii ăştia şi n-o să mă duci în oraşul vostru.

Şeriful nu păru părea bucuros de acest răspuns.

– Lewis! zbieră el. Dă-i doamnei o mînă de ajutor.

Kristen păli cînd zîmbăreţul Lewis, cu părul blond răvăşit ieşindu-i de sub pălărie, îşi mînă calul în faţă. O apucă de braţ şi o ridică în faţa lui, încleştîndu-şi o mînă peste pieptul ei şi strîngînd-o aproape.

– Încotro? întrebă şeriful.

Kristen arătă în direcţia în care îl văzuse pe cowboy-ul cu pălărie cenuşie, prăfuită, îndepărtîndu-se. Dînd pinteni cailor, grupul se puse în mişcare.

Ţinîndu-se înfricoşată de şa, ea jură că dacă avea să cadă şi să-şi rupă gîtul, o va căuta pe aşa-zisa Ghidă spirituală ca să-i frîngă aripile.

Se încălzise în puloverul ei tricotat din fir gros. Picioarele îi amorţiseră. Bărbatul din spatele ei mirosea ca un iaurt stricat.

Fie fusese otrăvită şi acum zăcea delirînd, fie o zînă rea o azvîrlise în trecut şi o lăsase să moară acolo.

Calul de sub ea îşi continuă drumul, sărind peste copaci căzuţi şi peste bolovani, mergînd tot mai departe. Kristen se întrebă cînd avea să apară Rod Serling din spatele unui copac, începînd descrierea soartei ei în faţa publicului spectator.

– Staţi, strigă şeriful din faţa grupului. Îşi răsuci calul şi se îndreptă spre Kristen şi Lewis. Am văzut fum dintr-o tabără de acolo de sus. Este timpul să o laşi pe femeie jos, Lewis.

– Of, Howard...

– Nu se poate să o păstrezi, Lewis. Ai ştiut acest lucru din capul locului. Acum pune-o jos.

Kristen se agăţă de braţul lui Lewis înainte ca el s-o coboare de pe cal.

– Doar n-o să mă lăsaţi aici? întrebă ea, simţind

respiraţia lui dezgustătoare.

Lewis îi zîmbi.

– Ia uite aci, şerifule. Mă place.

– Las-o jos, Lewis.

Kristen se pomeni înfiptă bine în pămînt. Se agăţă atunci de căpăstrul de la calul şerifului, iar acesta o privi uluit.

– Şerifule, nu mă poţi abandona în mijlocul acestei pustietăţi.

El smulse frîiele din mîna ei.

– Domnişoară, ceea ce se află în faţa noastră nu este pentru o femeie. El îşi coborî privirea la blugii ei. Nici chiar pentru una stranie ca dumneata.

– Dar pot să ajut. Ea îşi scoase din geantă pistolul automat.

Şeriful privi încruntat la arma ei.

– Drăguţă, dacă acesta este un pistol, ai face bine să-l pui la loc înainte de a te răni.

Într-un moment de enervare, Kristen se gîndi să-i facă o demonstraţie trăgînd un glonţ în Lewis.

– Nu se poate să mă laşi aici.

– Cum să nu? se împotrivi şeriful. O să te luăm la întoarcere aşa că să nu te sperii prea tare.

Neputincioasă Kristen îi privi plecînd fără ea.

Gîtul i se uscase. Scormonind prin poşetă găsi o lamă veche de gumă de mestecat fără zahăr şi o băgă în gură. Savură senzaţia de răcoreală şi apoi strigă:

– Dooaaamnăăă!

– Ce-ai făcut, domnişoară Ford?

Kristen se răsuci pomenindu-se faţă în faţă cu micuţa femeie.

– Isuse, şopti ea. Chiar eşti aici.

Femeia înclină aprobator din cap.

– Şi la fel eşti şi dumneata.

Neîncrederea lui Kristen fu exprimată de o singură privire.

– Ce naiba se petrece aici? Ai habar în ce m-ai băgat? strigă ea.

– Domnişoară Ford, i-ai condus direct la el. Direct la el...

– S-a tras în mine, s-a rîs de mine, am fost fixată şi pipăită pînă mai aveam niţel şi vomitam.

– Aceşti oameni îl vor omorî!

– Vreau să mă duci acasă. Pe cine vor omorî?

Femeia oftă agitată.

– Pe sufletul dumitale pereche.

– Este unul din jefuitorii trenului? Atunci două parale nu dau.

Femeia scundă se îngrozi.

– Nu se poate să vorbeşti serios. Asta ar fi ca şi cum i-ai lăsa să-ţi taie un picior sau un braţ. El este o parte din dumneata.

– Nu este prea potrivit. De ce n-am putut să mă cuplez şi eu cu un suflet mai domol, ca de pildă cu Kevin Costner?

– Dumneata l-ai ales şi el te-a ales pe dumneata, insistă femeia.

Un jefuitor de trenuri? Kristen se îndoia.

– Dar, aşa de curiozitate, care din ei este? Cel care a tras în mine? Cel care a rîs de mine? Sau poate că n-am priceput bine şi este vorba despre Lewis, galantul ajutor de şerif.

– Nu ştiu cine ce a făcut, domnişoară Ford. Nu eram acolo.

– Atunci de unde ştii că o să fie ucis? întrebă Kristen.

Ghida îşi drese glasul de parcă s-ar fi pregătit pentru un discurs.

– Eu am cunoştinţă doar de viitorul apropiat. N-am fost martoră la întîmplările de mai devreme, aşa că nu ştiu dacă s-a apropiat de dumneata sau nu, dar sînt absolut sigură că nu a tras în dumneata.

– Şi cum de poţi fi atît de sigură de acest lucru?

– Nu putea să tragă în dumneata cum de altfel nici dumneata n-ai putea să o faci. Nu este necesară o cunoaştere conştientă a unuia cu celălalt pentru a simţi legătura dintre voi. Vei înţelege mai mult cînd vă veţi întîlni faţă în faţă.

– Acest lucru nu se va întîmpla. Nu ştiu cum ai făcut totul, nici măcar nu pot să cred că ai făcut toate acestea, dar vreau să mă întorc în apartamentul meu – *acum.*

– Nu se poate să vorbeşti serios, zise femeia rîzînd. Apoi privi chipul grav al lui Kristen. Este nevoie de dumneata aici.

– N-am de gînd să-mi risc gîtul pentru un om pe care nici măcar nu-l cunosc. Şi-a ales singur calea în viaţă, lasă-l să şi-o urmeze. Am eu figură de Maica Teresa?

– Înţeleg, zise Ghida, vădit dezamăgită. Din păcate, nu voi fi în stare să te duc înapoi în 1993.

– Poftim?

– Ai fost de acord, îi reaminti femeia. Ai fost de acord să vii aici. Dacă-mi amintesc bine, cuvintele dumitale au fost: „Sigur, de ce nu?"

– Dar n-am crezut că poţi chiar să...

– Ai fost de acord.

– Vrei să-mi spui că eu nu mă voi mai întoarce niciodată acasă? întrebă Kristen.

– Nu, răspunse femeia ezitînd. Ceea ce-ţi spun este că nu te pot duce înapoi acum.

– Atunci cum...

– Mai întîi trebuie să-ţi ţii promisiunea făcută mai devreme. Apoi hotărîrea trebuie să vină de... sus.

Ochii lui Kristen se măriră.

– De la Dumnezeu? şopti ea, avînd senzaţia că trebuia să se ferească de ochii iscoditori.

– Dacă acesta este termenul pe care-l preferi, atunci da. N-am să te amăgesc şi n-am să-ţi spun că aici îţi va fi uşor. Vor fi multe primejdii, dar sînt

convinsă că ai puterea şi voinţa ca să te aduni şi să-ţi ţii promisiunea. Femeia zîmbi.

– Ia stai puţin. Care este promisiunea asta?

– Jurămîntul pe care l-ai făcut ca să-ţi domoleşti sufletul pereche şi să-l aduci pe calea cea bună.

Kristen mormăi.

– Asta-i tot? Trebuie să-mi ţin o promisiune pe care nu-mi amintesc s-o fi făcut în legătură cu un individ pe care nici măcar nu-l cunosc?

– Ai fost de acord să vii aici. Acum trebuie să-ţi ţii cuvîntul.

– Şi dacă dau de necaz? Ce se întîmplă atunci?

– Nu eşti singura care are nevoie de ajutor, domnişoară Ford, atunci cînd se trece dintr-o dimensiune temporală în alta. Mulţi se înfruntă cu aceleaşi dileme chiar în clipa de faţă. De aceea pe-ale dumitale va trebui să ţi le păstrezi pentru alte perioade de timp.

Kristen rîse amarnic.

– Grozav, mă aflu într-o porţiune a planului temporal, singură pe tărîmul lui terchea-berchea.

– Trebuie să-ţi găseşti sufletul pereche şi să-ţi ţii promisiunea faţă de el.

– Vrei să spui că după ce voi avea o îndelungată discuţie cu acest tip despre delicte şi despre cum nu merită să rişte pentru ele, mă voi putea întoarce acasă?

Ghida îşi ridică o sprînceană uimită de rezuma-

tul prezentat.

– În mare... da.

Aruncîndu-şi geanta pe umăr, Kristen se îndreptă în direcţia în care şeriful şi ceata lui o apucaseră. Nu va fi prea greu, îşi zise ea. Îl voi vedea, mă va vedea. Vom purta acea scînteie de recunoaştere. Vom avea o discuţie şi apoi, paf...

Un gînd o săgetă şi atunci se răsuci brusc.

– Ne vom recunoaşte, nu-i aşa?

Ea privea în gol la pustietatea din jur. Mica femeie dispăruse.

Kristen îşi continuă drumul spre firicelul de fum cenuşiu care se ridica neîntrerupt spre cer. Uluită de prostia acelor bărbaţi începu să escaladeze stîncile şi să pocnească muştele. Orice cercetaş ştia că fumul unui foc de tabără te dădea de gol. Ea îşi scutură o altă bucată din pămîntul moale care i se prinsese de gheata dreaptă. Terenul îi distrugea încălţările.

Ajunse pe creasta unei stînci mari. După ce se căţără în vîrf, se aplecă uşor peste margine şi privi în jos la tabăra celor care jefuiseră trenul. Puţin mai încolo, prin tufişurile de dincolo de pîrîu, trebuia să fie poteca. Aşa era mereu în filmele cu John Wayne.

Se ascundeau în copaci şi prin tufişuri pînă la apusul soarelui şi apoi năvăleau trăgînd cu armele.

Tot ce trebuia ea să facă era să-i avertizeze pe tîlharii de jos, fără să fie omorîtă. Pistolul ei nu intra în discuţie. Făcea prea mult zgomot şi nu ar fi declanşat decît o mare învălmăşeală. Începu să-şi mestece guma şi în timp ce cumpănea văzu pe unul din bărbaţi învîrtindu-se în jurul focului. Neavînd nimic la îndemînă cu ce să arunce în ei, conchise că singura alternativă rămasă era să-i strige.

Deschise gura, dar auzi o cu totul altă voce decît a ei.

– Nu ştii cînd să renunţi, nu-i aşa?

Kristen se întoarse. Era cowboy-ul cu pălărie cenuşie. Îşi îndepărtase eşarfa, chipul lui dezvăluind o barbă neagră de o săptămînă, care-i acoperea obrazul şi parte din gît.

Ea zîmbi nervos prezenţei lui colţuroase. Întotdeauna admirase bărbaţii cu alură îndrăzneaţă, dar acesta era mult prea autentic.

– M-am gîndit că aţi vrea să ştiţi că cinci oameni se ascund în copacii de acolo.

Bărbatul se uită peste umăr.

– Eu am numărat şase – el îşi întoarse privirea spre ea – dar împreună cu tine sînt şapte.

– Oh, eu nu sînt de-a lor, rosti Kristen rapid. Sînt aici doar ca să vă previn pe voi. Ea păli zărind privirea lui rece. Şi acum, că am făcut acest lucru,

ar trebui să plec.

Încercă să se ridice, însă el o împinse la loc cu o mînă îmbrăcată într-o mănuşă de piele. O privi o clipă, după care pufni într-un strident hohot de rîs.

– Eşti o adevărată figură îmbrăcată aşa în haine bărbăteşti. N-a găsit şeriful o măsură ca să ţi se potrivească? Dar, desigur, n-ai fi fost atît de interesantă în pantaloni mai largi.

Kristen scutură din cap, felul rece în care el continua să o fixeze făcînd-o să se simtă încolţită de teamă.

– Nu sînt cu ei, rosti ea, înăbuşindu-şi încordarea din glas. Sincer.

– Nu, răspunse el. Eşti cu mine. Bărbatul se întinse şi dintr-o mişcare o ridică pe cal şi o aşeză cu faţa în jos în faţa lui. Mînerul şeii o lovi în stomac, împingîndu-i aerul afară din plămîni. El o ţinu în echilibru apăsîndu-i puternic ceafa cu mîna şi împingîndu-i dureros bărbia în coapsele lui încordate.

Dacă lui Kristen călătoria pe care o făcuse cu potera pînă la munţi i se păruse dificilă, drumul pînă în tabăra tîlharilor nu fu departe de iad.

3

În clipa în care calul se opri, Kristen simţi o senzaţie de greaţă şi de durere din cap pînă în picioare. Avea dureri atunci cînd respira şi se întreba dacă nu cumva îşi rupsese cîteva coaste. Tîlharul o luă de păr şi o aruncă pe pămînt. Kristen adăugă şi căzătura pe lista suferinţelor ei.

Luptînd din răsputeri, ea se ridică în picioare, ţinîndu-se de stomac în locul în care avea senzaţia că mînerul şeii îi pătrunsese pînă la rinichi.

– Afurisitule! Strîmbule! Căpăţînă de Neanderthal!

Un licăr înfuriat străluci în ochii bărbatului, făcînd-o pe Kristen să pună capăt invectivelor. Schimbînd tactica, ea se hotărî să încerce să discute cu el.

– Eu am venit aici ca să te ajut, ca să te previn în privinţa poterei, iar tu astfel îţi arăţi recunoştinţa?

Bărbatul o privi din şaua calului lui alburiu. Ridicîndu-şi piciorul, îi înfipse o gheată în piept şi o împinse înapoi în praf.

– O să-ţi arăt neîndoielnic recunoştinţa mea, scumpo, la timpul potrivit.

Kristen apucă să se ridice din nou în picioare cînd un alt bărbat cu păr des, castaniu, şi cu mustaţă veni spre ei.

– Ai avut dreptate, Jack, am numărat şase. Doi sus în acel copac de dincolo de pîrîu şi patru ascunşi în spatele stîncilor. Ne-au înconjurat.

Bărbatul pe nume Jack o ţintui pe Kristen cu răceala ochilor lui de chihlimbar, însă Kristen ţinu piept privirii lui,

– Mă întreb cum de ne-au găsit atît de repede, mormăi el.

– Hank spune că femeia pe care ai prins-o i-a condus la noi. Merită ura bărbaţilor, toate, fără excepţie. Bărbatul scuipă, arătîndu-şi astfel dezgustul pentru sexul feminin.

Încrucişîndu-şi braţele, Kristen îşi strînse ochii şi-l privi printre gene pe bărbatul uscăţiv.

– Bănuiesc că nu ai un nume.

De sub pălăria cafenie afundată bine pe cap, ochii bărbatului şovăiră.

– La ce-ţi trebuie să-l ştii?

– Pentru că data viitoare cînd mă voi lovi de ceva dezgustător să ştiu cum să-i spun.

– Fir-ar să fie de treabă! strigă bărbatul la Jack. Bănuiesc că vei vrea ca eu s-o păzesc pe piraya asta în timp ce tu şi Hank veţi sta confortabil lîngă foc, plănuind evadarea?

Kristen se dădu cîţiva paşi în spate cînd Jack coborî de pe cal.

– Nu asta este treaba ta, Bobby? Tîlharul înalt o apucă pe Kristen de braţ şi o aruncă la pieptul lui Bobby. Să-ţi ţii gura şi să faci ce ţi se spune?

– Tîrgul nu prevedea să supraveghez o tîrfă care nu este dezbrăcată şi care are creierul ca o ceapă degerată.

Kristen se depărtă puţin de bărbatul uscăţiv. Răsucindu-şi poşeta grea, ea-l lovi aruncîndu-i pălăria de pe cap şi împingîndu-l cîţiva paşi în spate.

– De data asta ai scăpat ieftin, amice. O dată dacă mă mai faci tîrfă proastă, am să-ţi sparg nasul.

Kristen îl auzi pe Jack rîzînd în urma ei. Se întoarse şi-l văzu îndreptîndu-se spre al treilea bărbat aflat lîngă foc.

– Nu-mi întoarce spatele! Ea se avîntă grăbită în urma lui. Îţi spun că am venit să vă ajut!

El nu o bagă în seamă şi-şi văzu mai departe de drum. Kristen îl ajunse în dreptul focului, îl prinse de braţ şi-l răsuci cu faţa spre ea.

– Aveţi un obicei destul de grosolan aici, Jack.

El îşi smulse braţul din încleştarea ei, dezechi-

librînd-o şi îngenunchind-o încă o dată. Kristen se ghemui de tot cînd el se ridică deasupra ei, însă cînd vru să o apuce, vocea celuilalt bărbat îl opri brusc.

– Stai puţin, Jack.

Cîmpul vizual a lui Kristen începea undeva în jurul taliei şi se termina la pămînt. Bărbatul pe care Bobby îl numise Hank avea coapse frumoase şi musculoase, iar catarama argintie a curelei îi atrase privirea. Purta pantaloni strîmţi, închişi la culoare, şi, spre deosebire de ghetele jerpelite ale lui Jack, cele ale lui Hank erau proaspăt lustruite.

O mînă îi fu întinsă, de astă dată una ajutătoare, iar Kristen se agăţă de ea şi se ridică în picioare. Acesta trebuia să fie *el.* Ştia, nu era posibil să fie slăbănogul de Bobby şi în nici un caz nu se putea să fie primitivul de lîngă ea. Nu-i spusese Ghida că va simţi o legătură în clipa în care avea să se afle faţă-n faţă cu el? Nu era Hank cel care o salvase din ghearele acestui animal numit Jack?

Ochii lui Hank aveau o tentă aurie şi erau mult mai prietenoşi decît ai celorlalţi doi. Nu purta pălărie, iar şuviţele lui negre sclipeau în soare. Deşi era proaspăt bărbierit, avea o înfăţişare aspră pe care Kristen o găsea întotdeauna atrăgătoare la un bărbat.

El îi reţinu mîna şi-i zîmbi. Stomacul ei fremătă cînd ea percepu atingerea lor.

– Domnişoară...

– Ford – Kristen Ford.

– Domnişoară Kristen Ford. Vocea lui blîndă îi furnică urechile. Noi ne aflam aici într-un fel de încurcătură.

– Că parcă n-ar fi din cauza ei, interveni Jack.

Kristen îi aruncă lui Jack o privire lungă, iar apoi se concentră la încîntătorul bărbat care încă îi mai ţinea mîna.

– Înţeleg. Ea îşi strînse umerii simţind că se înăbuşe, însă dregîndu-şi glasul continuă: Trebuie să recunosc că într-adevăr eu i-am condus pe acei oameni aici. Zîmbetul bărbatului chipeş pieri. Dar nu mi-am dat seama la acea vreme, de aceea ce făceam... Adică, am crezut că sînteţi o bandă de criminali fără scrupule. Ea pufni în rîs, de parcă şi-ar fi schimbat părerea în această privinţă.

Buzele pline ale lui Hank se răsfrînseră în jos, zîmbetul lui transformîndu-se într-un rînjet cumplit.

– O presupunere logică avînd în vedere că ne-ai văzut jefuind un tren.

Kristen se pomeni chicotind.

– Sincer aş vrea să vă ajut. Dacă pot. De unde îi venise ideea asta? Sigur că-i putea ajuta. Se putea lupta mai bine cu potera, mai bine decît ar fi făcut-o toţi trei la un loc.

– Foarte impresionant, interveni din nou Jack. Dar mai sînt trei ore pînă la apusul soarelui. Dacă

nu plecăm pînă atunci, în zori vom fi morţi.

Kristen îşi trase mîna din încleştarea caldă a lui Hank.

– Eu vă propun...

– Cine dracu' ţi-a cerut părerea? se răsti Jack.

– Eu propun, repetă Kristen mai hotărîtă, să mă luaţi ostatică.

– De ce crezi, cucoană, că am vrea să ne facem un astfel de rău?

– Pentru că este singurul mod în care veţi scăpa de aici, deşteptule!

Jack făcu un pas spre ea, însă Hank îl opri punîndu-i mîna în piept.

– Jack, ideea ei nu este chiar atît de rea. Potera nu va trage într-o femeie.

Jack o studie pe Kristen neîncrezător.

– Tu şi Bobby o luaţi înainte. După cinci minute am să vă urmez şi eu.

Ascultînd atentă, Kristen îşi dădu seama că avea să rămînă cu Jack, în timp ce Hank avea să plece înainte. Cum vrea să-şi îndeplinească promisiunea dacă tipul dădea bir cu fugiţii şi ea nu avea să-l mai vadă niciodată?

– Aş putea să rămîn aici cu Hank.

În clipa în care rostise cuvintele, Kristen îşi dădu seama că nu fusese momentul să vorbească. Jack şi Hank o priviră amîndoi de parcă ea atunci ar fi picat din stele.

– Îţi apreciez sentimentul, zise Hank îndreptîndu-se spre calul lui. Îşi propti unul din picioare în scăriţă şi sări în şa. Însă o pereche de coapse dornice nu este suficientă pentru ca eu să-mi risc viaţa.

Toată admiraţia pe care Kristen o avusese pentru chipeşul bărbat se nărui în străfundul stomacului ei. „O preche de coapse dornice"? Dezamăgirea ei nu fu alinată de rîsul zgomotos al lui Jack. Ea îi aruncă atunci bărbatului o privire ucigătoare.

Jack o apucă de braţ şi o trase aproape de zidul puternic al pieptului lui. După ce îi încleştă cu un braţ coastele care încă o mai dureau, bărbatul îşi scoase cu mîna liberă pistolul din toc.

– Să stai liniştită, scumpo, şi vom vedea dacă vom scăpa suficient de devreme ca să mai apuci să te strecori sub pătura lui Hank în seara asta.

– Vrei să nu mai strîngi atît de tare? Kristen se răsuci în cercul braţului lui. Deja mi-ai rupt coastele pînă m-ai adus aici. Acum încerci să-mi frîngi şi spatele?

Surprinzător, strînsoarea lui mai slăbi puţin, atît cît Kristen să poată respira. El îşi fixă pistolul sub bărbia ei şi strigă în direcţia pîrîului:

– Hei, şerifule, ştiu că te ascunzi împreună cu ajutoarele tale acolo sus! Am aici o domnişoară foarte drăguţă care ar vrea să rămînă în viaţă. Prietenii mei vor pleca şi dacă tu sau vreunul din

ajutoarele tale veţi trage primul gonţ, îţi garantez că eu îl voi trage pe al doilea. M-ai auzit? Răspunde!

Se aşternu o lungă tăcere. Kristen observă pentru prima dată că în copaci păsările cîntau şi că munţii cu vîrfuri ascuţite o înconjurau. Se întreba unde oare se afla. Şi cînd anume.

– Da! veni într-un final răspunsul. Te-am auzit.

Din spate, Kristen auzi venind pe cărare doi cai nechezînd. Ea şi Hank se despărţeau.

Jack o împinse pe pămîntul stîncos şi se aşeză deasupra ei, cuprinzîndu-i trupul între coapse. Pistolul nu se depărtă o clipă de faţa ei. Bărbatul o trase apoi aproape de el şi-şi sprijini cotul mîinii în care ţinea arma de genunchiul îndoit.

– S-ar putea să stăm ceva vreme aici, zise el. Mai ai ceva de rumegat?

– De rumegat?

– Adică, tutun ca ăla de-l mestecai cînd te-am găsit.

Kristen se strîmbă.

– Eşti dezgustător.

– Dă-mi şi mie puţin. Ea simţi mai puternic apăsarea pistolului în obraz.

– Bărbatul cere gumă amenințînd cu pistolul. Ea îşi dădu ochii peste cap. De ceva mai odios nici că puteam să aud.

Jack armă pistolul.

– Se poate aranja.

– Nu mai am! Asta a fost ultima bucată. Ea scoase din gură un cocoloş roz de gumă şi i-l arătă.

– Ai ceva boli de care ar trebui să ştiu?

– Nu, dacă nu te pui pe tine la socoteală.

– Atunci trebuie să fie în regulă. El se aplecă spre mîna ei şi prinse guma între dinţi.

Barba lui neagră îi zgîrie degetele lui Kristen, făcînd-o pe fată să se dea uluită în spate.

– Felicitări, ai reuşit să-mi întorci stomacul pe dos.

El chicoti aproape de urechea ei.

– A împărţi tutunul nu se deosebeşte prea mult de un sărut lung, scumpo.

– Ce gînd frumos!

După cîteva clipe Jack întrebă:

– Ce-i asta?

– Ţi-am spus, gumă.

Urmă o altă pauză şi apoi adăugă:

– Ce dracu' trebuie să fac cu ea?

– Tu eşti cel care a luat-o, tu să-ţi imaginezi ce trebuie făcut. Nu te-aş sfătui însă să o înghiţi.

– De ce, mă rog?

– Se lipeşte de maţe. Încleiază totul şi astupă tot ce nu trebuie să fie astupat. Te ucide mai repede decît ai pocni din degete.

Slavă Cerului că bărbatul nu putu să o vadă zîmbind pe seama faptului că el scuipase în pripă

guma în apa pîrîului.

– Sînt sigură că Hank şi Bobby au ajuns departe acum, zise ea insinuant.

– Corect.

– Cît intenţionezi să stăm aici?

– Cît va trebui.

– Adică cît va trebui să capeţi tu curaj ca să te mişti?

Kristen îi auzi respiraţia şuierătoare printre dinţi.

– Ştii ce, cucoană, nu sînt multe femeile care în situaţia ta să-l enerveze pe un bărbat cu armă. Trebuie să-mi dau seama dacă eşti o ucigaşă necruţătoare, cea mai proastă femeie pe care am întîlnit-o sau vreo sărită de pe fix.

– Sînt un sticlete.

– Un ce?

– Un ofiţer de poliţie. Ştii, poc, poc, şi eşti prins.

– Oh-hoo. O sărită de pe fix. Hei, şerifule! strigă el peste capul ei.

– Te aud! veni răspunsul.

– Acum este rîndul meu! Eu şi domnişoara vom pleca acum la plimbare. Ştiu că-mi vei trage un glonţ în spate cînd o voi apuca pe cărare. Dar ţin să te impresionez cu faptul că indiferent cît de tare voi fi rănit, sînt hotărît să trag un glonţ în domnişorică înainte de a cădea.

– Dă-i drumul femeii, amice. Nu-i decît o biată ţăcănită pe care am cules-o de pe calea ferată.

Kristen oftă auzind descrierea făcută. Jack chicoti.

– Atunci cavalerismul din mine mă obligă să o duc înapoi în oraş. El se ridică şi o trase pe Kristen în faţa lui. Ţine minte, şerifule! Primul glonţ este al vostru, dar al doilea este al meu.

Bărbatul o duse pe Kristen la cal. Ţinînd-o strîns, se sui cu ea în şa. De astă dată mînerul şeii o atinse într-un loc foarte incomod.

– Vrei să te dai puţin mai în spate? Ultimul lucru de care am nevoie acum este de un moment intim cu mînerul şeii tale.

El rîse de ea, dar făcu întocmai cum îi ceru.

– Multe femei s-ar bucura de o astfel de ofertă.

– Multe femei nu sînt ca mine, replică Kristen.

– Adevărat. Vrei să-mi spui că ai primit oferte mai bune? El dădu pinteni calului, iar acesta o apucă pe drumul prăpăstios.

– Mai bune decît mînerul şeii? Glumeşti, nu-i aşa?

– Parcă ai fi un băieţandru fălindu-se cu prima tăvăleală prin fîn. Din tonul lui amuzat, Kristen presupuse că el se îndoia de atracţia ei pentru sexul opus şi acest lucru o durea mai mult decît tot ceea ce i se spusese.

– Pari gelos, Jack. Să fie din cauza faptului că nu ai momente intime decît cu tine însuţi? El lovi calul mai tare, iar acesta, hurducăindu-i, îi urcă pe

vîrful dealului. Dumnezeule, ea nu-şi dorea decît ca potera să-l împuşte.

– Duceţi-vă puştile la ochi şi ţintiţi, idioţilor, mormăi ea.

– Îi instruieşti? îi şopti el la ureche.

Ea se trase în lături.

– Eu îmi cîştig existenţa doborînd indivizi ca tine.

– După părerea mea desfrîul nu este o meserie vrednică de laudă. Dar nu putem să facem prea mult pînă nu scăpăm de potera asta.

– Ai vrea tu, amice.

– Ce aş vrea eu – în timp ce-i vorbea ea simţea prin păr faţa lui – este să nu fi fost atît de înţepată, căci altfel miroşi destul de bine.

Ridicînd din umeri, Kristen îl îndepărtă.

– Nu crezi că este momentul să pui arma aia deoparte?

El îşi puse pistolul în toc şi-şi îndemnă calul la galop. Călăriră în linişte, multă vreme auzindu-se doar ropotul copitelor dedesubtul lor. De multe ori lui Kristen îi trecu prin minte să-l îmbrîncească pe bărbat de pe cal şi să plece mai departe fără el, însă după două ore se opriră la aceleaşi şine de cale ferată unde-l întîlnise prima dată.

– Aici ne despărţim, nebună domnişoară.

– Dar unde este Hank? se scăpă ea.

Jack scutură din cap.

– Fir-ar să fie, dacă nu o face de fiecare dată.

Nu este nevoie decît de o atingere şi de un surîs. Astfel vezi cît sînt de încuiate femeile.

Kristen se dădu jos de pe calul lui.

– Oricum prefer să fiu abandonată în deşertul fierbinte decît să mai călătoresc un milimetru cu tine.

El afişă spre ea un zîmbet distanţ.

– La naiba, şi eu mai am cale lungă de bătut.

Kristen îl urmări pe Jack îndreptîndu-se spre dealuri, uşurată că scăpase de el. Dar cum să-l găsească pe Hank?

Jack era un punct la orizont cînd din direcţia opusă Kristen văzu un alt punct venind spre ea. Pe măsură ce silueta se apropia îşi dădu seama că era chiar cineva cunoscut. Îşi scoase pistolul automat şi cînd călăreţul fu destul de aproape îl aţinti asupra lui.

– Dă-te jos, Lewis. Vreau acest cal.

4

Kristen mînă calul jucăuş într-un ritm nebunesc, minunîndu-se cît de uşor fusese să fure un animal. Oare furtul de cai era în Vestul Sălbatic un delict care se pedepsea cu spînzurătoarea? Lewis practic i-l oferise pe acesta pe tavă. Desigur, trebuise să tragă un foc pe deasupra capului lui ca să dovedească o dată pentru totdeauna că era expertă în mînuirea pistolului. Dar, după aceea, el nu mai protestă în nici un fel.

Se împlineau aproape şase ani de cînd nu mai călărise, însă atunci cînd o făcuse fusese o călătorie de plăcere pe cărările din Yosemite. Spre deosebire de alte fete, cînd fusese mică ea nu-şi dorise un poney, ci un pistol BB ca să poată merge la trageri cu tatăl ei. Dacă ar fi fost măcar în copilărie normală, poate că acum nu s-ar mai fi aflat într-o situaţie atît de stranie. Scările şeii erau mult prea

joase şi nu avea habar cum să le ridice şi nici timpul ca să se oprească. Mereu trebuia să aibă grijă să se aranjeze în şa şi ori de cîte ori îşi încorda picioarele ca să facă acest lucru bietul animal de dedesubtul ei se oprea stîngaci.

Deoarece nu ajungea la scăriţă, ea nu se putea ţine nici bine în şa. Acest lucru îi îngreuna nespus călătoria şi-i făcu străfundurile să se rotească asemeni unui malaxor.

Înaintă cu greutate, lăsîndu-se mai tot timpul în voia calului şi studiind cu atenţie împrejurimile. Nimic nu părea să fie schimbat. Copacii erau înalţi, cerul era albastru, ei bine, poate puţin mai albastru, iar mirosul de sconcs strica aerul, aşa cum de altfel mereu se întîmpla în pădure. Dacă n-ar fi ştiut că era adevărat, dacă n-ar fi văzut cu ochii ei întîmplîndu-se, i-ar fi fost greu şi ei să creadă că făcuse o călătorie în timp.

Îşi scoase din geantă ochelarii de soare şi-i puse la ochi. Scotoci apoi după un elastic colorat şi-şi legă părul într-o coadă la spate, iar după ce-şi aplică pe buze un strat de cremă protectoare cu aromă de cireşe se consideră gata pentru orice situaţie. Dacă din întîmplare cineva ar fi zărit-o în acest moment, îmbrăcată în blugi, în puloverul vechi şi lălîu, purtînd ochelari de soare şi încercînd să se ţină în şa, ar fi considerat-o străină „de acele locuri".

Mergea de mai bine de o oră cînd în fine văzu în depărtare silueta lui Jack, pe armăsarul lui alburiu. Îşi lovi calul îndemnîndu- l la un ritm mai alert decît cel de promenadă, dar animalul nu-şi schimbă pasul – sau nu vru să şi-l schimbe – iar Jack dispăru în spatele unui pîlc des de arbori. Dacă reuşea să se ţină după el, ştia sigur că avea să ajungă la Hank.

Bombănind se aplecă în faţă ca să-şi mai relaxeze spatele. Cînd ajunse la baza unei pante bolovănoase calul îşi încetini pasul. Ea trebui să se prindă bine de mînerul şeii ca să nu alunece. Odată ajunsă în vîrf privi spre valea umbrită şi-l zări la oarecare distanţă, stînd pe cal şi uitîndu-se în direcţia ei, pe Jack.

Kristen trase atunci de hăţuri. O aştepta? Sau credea că ea încetase să-l mai urmărească?

Îşi înfipse atunci călcîiele în pîntecul animalului, făcîndu-l să coboare dealul în goană. Jack îşi răsuci calul, ridicînd un nor de praf în graba cu care dorea să scape de ea.

Din nefericire calul lui Kristen nu reuşi să ţină pasul cu cel al lui Jack, iar ea trebui să se oprească înainte de a cădea din şa. La naiba! Pentru că-l urmărise se alesese cu băşici şi praf pe faţă.

– Văd că pe-aici există un şablon, Pokey. Ea dezlegă bidonul de mînerul şeii, îl destupă şi sorbi îndelung din el. Ai remarcat că de cîte ori dau peste

cowboy-ul Jack, acesta pare să se grăbească să plece în direcţia opusă? Ia spune, încotro crezi că a apucat-o? Ea rătăci cu privirea peste peretele văii spre care se îndreptase Jack, dar nu zări decît un teren neted şi ierbos. Nu se vedea nici o ascunzătoare acolo, dar putea să existe una de partea cealaltă a stîncilor.

Îndemnă calul să o pornească înainte.

– Haide, Pokey. Dacă vrem ca eu să plec de aici, trebuie să-l găsim pe Hank ca să-i bag minţile în capul ăla nătîng.

Pe înserat, Kristen atinse vîrful peretelui văii şi văzu lumina portocalie a unui foc de tabără. Drumul zilei îşi luase tributul vlăguind forţa din muşchii picioarelor ei, dar bine măcar că-l găsise pe Hank. Nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce urma să facă, dar dacă ajungea la tabăra lor înainte de a muri de foame, bănuia că avea să se descurce într-un fel.

Pe măsură ce se apropia de ei, Kristen devenea tot mai agitată gîndindu-se la primirea ce avea să-i fie făcută. Nu se putea spune că Jack îi arătase drumul cu braţele deschise, iar la ultima întîlnire, Hank, o lăsase intenţionat să se înfrunte cu soarta

ce i se hărăzise. În ceea ce-l privea pe drăguţul şi sfrijitul Bobby, acesta se părea că le ura pe toate femeile deopotrivă. Cum aveau să reacţioneze la apariţia ei nedorită?

Întrebarea îşi găsi răspuns destul de curînd cînd gloanţele începură să şuiere.

Calul ei se ridică în două picioare şi o aruncă din şa. Ea gemu cînd se lovi cu spatele de pămîntul tare.

– Nu trageţi! Sînt eu! Kristen! strigă ea, încercînd să identifice siluetele întunecate care se ascundeau în spatele copacilor.

– Ştim că eşti tu, cucoană! urlă Bobby. D-aia şi tragem!

El descărcă din nou arma în direcţia ei. Kristen se ghemui şi-şi acoperi capul cu braţele.

– Dă-o naibii, Bobby, încetează!

– Ridică-te de acolo şi voi înceta.

– Termină! strigă ea cu toată puterea.

Tirul încetă. Greierii tîrîiau în linişte.

– Ce vrei cu noi, femeie? strigă într-un final Bobby.

– Vreau să-l văd pe Hank. Ea încercă să-şi recapete răsuflarea.

– Ne-am închipuit, se auzi de astă dată glasul gros şi sarcastic al lui Jack.

– Jack? Spune-i lui Hank că sînt aici.

– Ştie că eşti aici. El i-a zis lui Bobby să te pună

pe fugă.

Nu mai era mult pînă la nebunie.

– Spune-i că trebuie să vorbesc cu el.

Jack ieşi din umbră. Luna se reflecta în părul lui negru, dînd colţuroaselor trăsături ale feţei nebărbierite un aspect sinistru.

– N-am întîlnit niciodată o femeie atît de înfierbîntată, încît să urmărească un bărbat prin jumătate de Nevada.

Nevada? Era în Nevada? Ea se ridică şi se pomeni faţă-n faţă cu bărbatul care părea decis să intervină între ea şi biletul ei de întoarcere acasă.

– Am să fac un tîrg cu tine, Jack. Mă laşi în pace şi eu n-am să te ucid în timp ce dormi.

– Asta chiar că-i bună. El afişă spre ea un zîmbet. Te-ai ţinut după mine toată ziua şi vrei ca eu să te las în pace?

– Sînt prea obosită şi mă dor toate ca să-mi mai ardă de discuţii cu tine. Blestematele alea de scăriţe sînt prea lungi.

Încet, el îi întinse mîna, însă ea i-o împinse la o parte. Avusese de-a face de sute de ori cu de-alde el, cu indivizi plini de sine, care făceau pe durii încercînd să intimideze o femeie poliţist, etalîndu-şi siguranţa masculină. Avea să se descurce cu el aşa cum se descurcase cu toţi ceilalţi.

Kristen îşi îndreptă spatele şi-şi încrucişă braţele.

– Ascultă, durule. Am treburi mai importante decît să stau aici şi să mă joc cu tine. Aşa că ori îţi faci numărul ori îţi iei zborul.

Jack îşi înclină îngîmfat capul spre ea.

– Sfîntă Fecioară, vorbeşti în dodii.

– Asta se numeşte exprimare plastică.

– Zău? Pe-aici pe la noi îi zice sminteală.

Kristen se propti bine în pămînt.

– Ai de gînd să-i spui sau nu lui Hank că am venit?

Jack se fixă şi el bine.

– Depinde.

– De ce depinde?

– De intenţia ta de a ne avea în vedere şi pe noi ceilalţi după ce termini cu el.

Kristen nu avea nevoie de un dicţionar ca să înţeleagă aluzia lui.

– Pe voi ceilalţi?

– Mai puţin pe Bobby. Lui îi este cam frică de tine.

Kristen înclină aprobator din cap şi repetă ceea ce părea să fie expresia preferată a lui Jack.

– Zău? Ea se apropie, privind fix în ochii lui umbriţi. Cred că ştiu de ce ai tu nevoie, Jack, şopti ea.

Mîna lui puternică urcă pe coapsa ei şi-i încercui talia.

– Sînt convins că ştii, răspunse el încet.

– Iar eu sînt singura femeie care-ţi poate oferi acest ceva.

El o cuprinse şi cu cealaltă mînă, iar Kristen se pomeni deodată încercuită în braţele lui.

– Nu mă îndoiesc.

O lovitură cu genunchiul şi Jack căzu la pămînt.

– Ai crampe la stomac, Jack?

Kristen o apucă grăbită printre copaci spre licărul focului. Trebui să lupte din răsputeri ca să-şi continue mersul cu paşi repezi şi să nu-şi urmeze instinctul de a o lua la fugă.

Hank stătea aplecat deasupra unei farfurii cu mîncare. Ea se opri în faţa lui, iar el ridică spre ea nişte ochi ce aveau strălucirea aurului. Brusc, bărbatul se încruntă. Kristen se relaxă cînd într-un final buzele lui se răsfrînseră într-un surîs.

– Domnişoara Ford. Văd că ai găsit drumul înapoi la noi.

– Nu însă mulţumită mătăhălosului ăluia de Jack. Ea se uită fix la mîncarea zemoasă de fasole din farfuria lui Hank, iar gura începu să-i saliveze. Dumnezeule, pare bună.

– Păi, serveşte-te.

– Nu-i da să mănînce tîrfei ăsteia prefăcute! Era Jack, care se sculase din morţi.

Kristen ridică o farfurioară plină cu îmbietoarea fasole şi se trase în spatele lui Hank, înainte ca Jack

să apuce să intre în lumina focului. Bobby venea grăbit alături de Jack.

– Mai că l-a făcut praf pe Jack la boaşe.

Hank pufni într-un hohot de rîs hodorogit.

– Pare să fie destul de dureros.

Jack o fixă pe Kristen cu privirea.

– Intenţionez să o fac destul de dureros.

– Haide, Jack, eu n-aş fi putut să spun niciodată că Hank Parrish n-ar ajuta o femeie cu nevoi. Kristen simţi pe picior căldura mîinii lui Hank. Şi, după cît de pare, aceasta este o femeie cu nevoi.

Avînd în persoana lui Hank un aparent aliat, Kristen privi îngîmfată spre Jack şi apoi începu să mănînce din farfuria plină. Boabele erau puţin cam tari faţă de cum îi plăceau ei şi trebui să-şi piardă destul timp cu mestecatul, însă pentru cineva care nu mai mîncase de la micul dejun erau gustoase. Cînd termină şi-şi ridică privirea din farfurie se pomeni fixată de cei trei bărbaţi: cu groază de Bobby, cu mînie de Jack şi cu pură admiraţie de Hank.

– Este drăguţă, nu-i aşa, Jack? Hank îi surîse, iar ea îi întoarse zîmbetul.

Plăcerea lui Kristen nu dură mult, căci, nescăpînd ocazia, Jack începu să o măsoare.

– N-are cine ştie ce fund, zise el.

– Ţîţele îi sînt cam mici, spuse Bobby.

– Arată destul de sfrijită, adăugă Jack.

– Ai putea s-o iei drept băiat în hainele astea.

Kristen îşi aruncă farfuria murdară în ţărînă.

– Nu, nu sînt cît o scroafă. Dar la ce gusturi să mă aştept de la doi bărbaţi care miros ca nişte porci?

– Sîntem noi nişte împuţiţi, Jack? întrebă Bobby încet.

– După ştiinţa mea, nu.

Hank se ridică în faţa lui Kristen, iar ea îşi recăpătă încrederea de sine la simpla vedere a umerilor lui laţi, a spatelui lui protector.

– Eu şi domnişoara Ford avem o chestiune personală de tratat. Jack, ce-ai zice ca tu şi cu Bobby să vă vedeţi de fasole sau de alte treburi?

Era oare posibil ca Hank să ştie că ea voia să stea de vorbă cu el? Ştia el de ce era ea acolo?

Jack şovăi, dîndu-i lui Kristen senzaţia că ar fi vrut să spună altceva, însă se întoarse şi-l urmă pe Bobby în afara taberei.

– Trebuie să-i ierţi, domnişoară Ford, pentru comportamentul nemanierat. Sînt puţin mai precauţi cu femeile. Acestea au tendinţa să fie posesive şi răzbunătoare, în ceea ce ne priveşte.

– Este vreo problemă faptul că mă aflu aici? Hank probabil nici nu ştia că Bobby şi Jack încercaseră să o gonească, îşi dădu ea seama.

El răspunse afişînd leneş un zîmbet larg.

– Absolut nici una. Hank se depărtă şi se aşeză

sub crengile joase ale unui pin. Vino aici.

Kristen se îndreptă spre el. Abia atunci ea îşi dădu seama că Hank se întinsese pe o grămadă de pături. Poate că el nu credea că ea se afla acolo doar ca să stea de vorbă. Or fi fost ei suflete pereche, însă sexul la începutul relaţiei nu se număra printre principiile ei.

– Nu cred că este o idee prea bună ca eu să vin acolo.

– De ce? Ceea ce văzu Kristen pe chipul lui fu dezamăgire şi, bine-înţeles, o savură din plin.

– Noi doi abia ne cunoaştem, zise ea rîzînd nervos.

– Aş vrea să aranjez acest lucru. Haide. Vino aici. El îşi legănă mîna într-un gest ademenitor.

Deşi bărbatul era atrăgător, pentru Kristen ispita nu exista deocamdată.

– Nu cred, Hank.

Bărbatul sări atunci în picioare, evident nu prea mulţumit de răspunsul ei. Kristen era sigură că acum el avea să se depărteze de ea, fără să se uite înapoi.

O luă însă prin surprindere cînd, năpustindu-se asupra ei, o prinse brutal de încheietura mîinii.

– Putem să facem acest lucru frumos sau putem să-l facem dur, iubito. Indiferent de variantă, de făcut tot o să-l facem.

– Dă-mi drumul la braţ, Hank.

– Nu mă sili să-ţi fac rău, domnişoară Ford, îi zise el, răspîndindu-i răsuflarea înfierbîntată pe faţă.

Kristen îşi încleştă degetele mîinii libere în jurul încheieturii lui, se răsuci şi săltîndu-l peste umăr îl aruncă în ţărînă.

– Poate că nu am chef, Hank.

Jack îşi făcu apariţia din spatele copacilor, avîndu-l pe Bobby în urmă. Era evident că Jack se lupta din răsputeri să nu pufnească în rîs, în timp ce Bobby arăta de parcă era gata să o ia la fugă.

– Se pare că a obţinut de la tine maximum de randament, zise Jack, răsfrîngîndu-şi buzele într-un surîs ironic.

Din locul lui din ţărînă Hank le aruncă o privire bănuitoare celor doi bărbaţi.

– Spionaţi, îi acuză el.

– Aş! Ne-am gîndit să dăm o ocheadă să ne asigurăm că nu te-a omorît, zise Jack.

Nimănui nu-i putea scăpa amuzamentul din tonul lui Jack şi privirea necruţătoare de pe chipul încins a lui Hank. Acesta din urmă se ridică în picioare şi după ce-şi şterse pantalonii de praf se întoarse spre Kristen.

Ea se dădu în spate.

Hank făcu un pas hotărît în direcţia ei. Kristen simţi că o învăluie un spasm de frică şi, cînd era pe punctul de a-şi scoate pistolul, vocea lui Jack

întrerupse liniştea tensionată.

– Doar nu vrei să se spună că Hank Parrish a ucis o femeie şi asta pentru că nu a reuşit să o ademenească în patul lui.

Hank se opri la mijlocul drumului. Mînia i se revărsă pe chip în timp ce buza de sus i se lipi de dinţi.

– Vreau să dispari, femeie! Vreau să pleci!

5

Fornăitul unui cal o trezi pe Kristen dintr-un somn uşor. Deschizînd încet pleoapele se aşteptă să fie întîmpinată de strălucirea soarelui de dimineaţă. Însă răcoarea zorilor care o împresură o făcu să se strîngă mai tare între păturile lui Lewis. Din fericire, noaptea trecută Jack reuşise să potolească lucrurile între ea şi Hank. După incident, bărbaţii o ignoraseră în cea mai mare parte a timpului, chiar şi atunci cînd îşi adusese păturile lîngă foc, pregătindu-se de culcare.

– Mişcă-ţi naibii tîrtiţa asta osoasă, Bobby, pînă nu se trezeşte asta, îl auzi Kristen pe unul din ei şoptind.

– Dă-o naibii, Hank, dacă omu' se scoală înainte de răsărit trebuie să-l laşi puţin să-şi pună creierul în mişcare, răspunse Bobby.

Kristen îşi impuse să respire adînc şi regulat,

simulînd un somn profund. Dormise cu pistolul în mînă toată noaptea, iar acum îl ţinea pregătit sub pătură, sperînd din tot sufletul ca nu cumva lor să le treacă prin minte vreo prostie, ca de pildă să sară la ea.

– Este de-a dreptul înspăimîntătoare, nu-i aşa, Jack? auzi Kristen şoapta lui Bobby. Chiar şi cînd doarme, continuă el. Nu m-ar mira să o văd ridicîndu-se acum, scuipînd sînge şi avînd colţii crescuţi.

– Am auzit-o azi-noapte, Bobby, plănuind cum să-ţi facă de petrecanie, rosti Hank chicotind. A stat acolo în pături, vorbind cît se poate de dulce cu ea însăşi, pînă aproape de ivirea zorilor, despre cum o să-şi înfigă unghiile lungi în gîtul tău şi despre cum o să-ţi sugă tot sîngele. Nu-i aşa, Jack?

Kristen recunoscu hohotul batjocoritor al lui Jack.

– Stă întinsă acolo ca un catîr mort. Probabil că abia la prînz o să găsească forţa necesară să se mişte.

Kristen trebui să-şi înăbuşe impulsul de a sări în picioare. Putea să-l îngrozească pe Bobby şi să-i contrazică lui Jack afirmaţia cu o singură mişcare.

– Să nu le subestimezi niciodată, Jack, zise Bobby. Tatăl meu obişnuia să spună că o femeie e raiul pe pămînt cînd i se dă atenţie, însă dacă o clipă este tratată cu nepăsare se întoarce împotriva

ta mai repede decît o viperă încinsă la soare. Este adevărat. Nu-i aşa, Hank?

– Văd că ai răspunsuri la toate, Bobby.

– Să ştiţi că o să daţi amîndoi de belea dacă nu ascultaţi. O muiere îi bună numai la un singur lucru. Şi cînd ai terminat să fugi... ca dracu' de tămîie.

Ceilalţi bărbaţi pufniră într-ûn hohot uşor, iar Kristen îşi imagina cu uşurinţă confuzia de pe chipul lui Bobby. Pentru a-i testa puţin, ea mormăi şi-şi întinse picioarele.

Efectul fu instantaneu.

– Sst! îl auzi ea pe Bobby suierînd printre dinţi. Aţi văzut? Se trezeşte.

– Da, şopti Hank. Ar fi bine să ne grăbim şi s-o ştergem.

Kristen se încordă. Plănuiau într-adevăr să plece înainte ca ea să se trezească.

Kristen deschise puţin o pleoapă. Hank era la cai şi-şi verifica chingile şeii. Jack luase o farfurie de tablă cu fasole de pe tăciunii focului din noaptea trecută, iar Bobby stătea pe un bolovan, la vreun metru depărtare, uitîndu-se la ea ca la un păianjen păros.

Kristen îşi strînse buzele pentru a-şi înăbuşi rîsul. Auzise de homofobie, dar de fricã de femei nu mai auzise. Individul era un caz pentru tratatele de medicină.

– De cîte ori să-ţi spun să te duci acolo şi să-ţi

strîngi lucrurile? îi spuse Hank lui Bobby. Dacă nu eşti gata odată cu noi, te vom lăsa cu ea. Du-te odată. Haide, mişcă-te!

Bobby şovăi o clipă, însă în cele din urmă se ridică de pe bolovan. Trebuia să treacă pe lîngă ea ca să ajungă la păturile lui. Kristen îl lăsă să se furişeze, dîndu-i cîteva minute sentimentul de siguranţă. Îl auzi împachetîndu-şi în spatele ei lucrurile şi încercă să nu se lase pradă imaginaţiei diabolice.

La momentul oportun, amuzamentul se dovedi mai mare decît cel anticipat. Cînd se întoarse, Bobby trecu pe lîngă Kristen mult mai încrezător. Ea însă întinse mîna şi, apucîndu-l de gleznă, îl trînti la pămînt. Ieşi apoi din păturile ei şi slobozind un hohot de rîs se aşează pe spinarea lui Bobby.

– Măi băieţi, doar nu aveaţi de gînd să mă lăsaţi în mijlocul pustietăţii? întrebă ea zîmbind.

Hank îi aruncă o privire uluită, furculiţa lui Jack se opri undeva între farfuria de tablă şi gură, iar Bobby, aflat cu faţa în ţărînă, urla din răsputeri:

– Luaţi pisica asta de pe mine!

– Măi, să fiu al naibii, mormăi Jack.

– Ar trebui să vă fie ruşine, zise Kristen. Ar trebui să vă cereţi iertare numai pentru că aţi îndrăznit să vă gîndiţi să mă lăsaţi aici.

– Cereţi-i iertare femeii pînă nu-mi rupe şira spinării! strigă Bobby, acoperindu-şi capul cu mîinile şi începînd să se văicărească.

– Dă-te jos de pe el pînă nu leşină, zise Jack.

– Haide, Bobby. Mă jucam şi eu puţin. Cu nişte ochi inocenţi, Kristen se ridică de pe spatele lui. După cum te purtai, m-ai făcut să cred că nu mă placi.

Bobby se ridică într-o clipită. Încercînd să-şi recapete stăpînirea de sine, îşi scutură de praf cămaşa şi pantalonii.

– Femeie nebună! mormăi el. Nu poţi niciodată să te întorci cu spatele la ele.

Kristen se aplecă să strîngă păturile ajutorului de şerif Lewis.

– Deci, încotro o apucăm astăzi, băieţi?

Hank fu primul care vorbi:

– S-o apucăm? Oh, astăzi mergem la un tîrg. Nu-i aşa, Jack?

Jack îşi aruncă farfuria goală în tufişuri şi se îndreptă spre calul lui.

– La un tîrg. Da. Corect.

Kristen îşi aranjă păturile în spatele şeii de pe spinarea lui Pokey. Cei trei bărbaţi încălecară, iar ea le urmă exemplul.

Călăriră vreme de vreo două ore, timp suficient ca soarele să urce pe cer şi ca stomacul ei să-i aducă aminte că de la fasolea din noaptea trecută ea nu mai pusese nimic în gură. Cei trei bărbaţi mergeau în faţă, discutînd între ei, ceea ce pentru Kristen era perfect, căci dorea să-i poată ţină pe toţi

sub observaţie.

– Şi unde mai exact se află acest tîrg? le strigă ea. Nu putea să conceapă că ei o considerau atît de fraieră, încît să le creadă povestea. Problema care o tot frămînta era încotro se îndreptau cu adevărat.

– Ei bine, domnişoară Ford, îi răspunse Hank, fără să se întoarcă, situaţia stă cam aşa: noi batem drumurile şi percepem taxe rezonabile. Cine plăteşte trăieşte. Ai priceput?

Buna dispoziţie a lui Kristen dispăru. Aceşti bărbaţi cutreierau drumurile în căutarea unui nenorocit pe care să-l jefuiască.

– Cum de găsiţi plăcere în a lua banii unui om care se speteşte muncind ca să-i cîştige? întrebă ea.

Hank rîse de întrebarea ei.

– Pentru că eu nu vreau să mă spetesc ca să-i cîştig pe ai mai.

– Lenevie, rosti ea printre dinţi. Ăsta-i un motiv straniu. De regulă copiii care mor de foame sau mama bolnavă care are nevoie de operaţie sînt raţiunile cele mai frecvente.

– Oh, de la noi n-o să auzi astfel de motive, domnişoară Ford. Noi sîntem deosebit de sinceri în privinţa mîrşăviilor noastre, spuse Bobby.

– Aşa este, Bobby, zise Hank. De aceea nu ne deranjează să avem un martor, domnişoară Ford.

Asta se va şi întîmpla, dacă vei continua să ne urmăreşti şi, după cîte văd, eşti absolut hotărîtă să faci acest lucru.

– Dacă plătiţi, trăiţi.

Hank, Bobby şi Jack, avînd pe faţă cîte o eşarfă roşie, stăteau în faţa unei căruţe pline cu oameni. Jack avea pistolul scos din toc, iar toţi acei oameni din căruţă păreau de-a dreptul îngroziţi. Kristen călărise la cîţiva metri în urmă, nevrînd să fie părtaşă la fapta lor.

Văzînd-o apropiindu-se, toate privirile se întoarseră spre ea. Căruţaşul mustăcios o fixă cu nişte ochi mari, albaştri, de parcă ar fi vrut să-i spună să fugă în direcţia opusă. Strîngîndu-şi mînios maxilarul, Hank se apucă să-i uşureze pe acei oameni de banii şi de lucrurile lor preţioase. Kristen observă încordarea din trupul lui Jack şi se întrebă în sinea ei dacă nu cumva el încearcă să-şi înăbuşe dorinţa de a întoarce pistolul spre ea.

– Vă daţi seama că nu vă pot lăsa să luaţi banii acestor oameni, le spuse Kristen.

Ea auzi răsuflarea zgomotoasă a lui Jack, geamătul lui Bobby şi hohotul scurt de rîs al lui Hank.

– Intenţionezi să mă loveşti cumva cu geanta aia neagră a ta? o provocă Hank. Încearcă numai să te dai jos de pe calul ăla şi vei fi strivită ca o muscă. Dar Hank nu o putea împuşca, conform celor spuse de Ghidă, aşa că ea dădu să descalece. În acea clipă Jack răsuci pistolul în direcţia ei. Acest bărbat periculos era o cu totul altă poveste. După ceea ce-i pricinuise lui Jack noaptea trecută, ea ştia că el nu aştepta decît un moment prielnic. Kristen se uită fix la pistol şi-şi ridică apoi privirea spre Jack. Căutătura lui distantă nu se clinti, iar Kristen concluzionă că descălecatul nu era o idee prea bună.

– Vă simţiţi astfel mai bărbaţi? întrebă ea supărată. Jafurile astea chiar vă ridică testosteronul la niveluri de neconceput?

Jack se întoarse spre căruţă, iar Kristen îl îndemnă pe Pokey mai aproape. Un prunc începu să plîngă. Kristen văzu atunci în spatele căruţei o tînără mamă care încerca să-şi aline odrasla. Două copile îi atraseră apoi atenţia, amîndouă strîngînd la piept cîte o păpuşă, fiind prea înspăimîntate ca să mai respire.

– Este cumplit, continuă Kristen. Cum de mai puteţi dormi noaptea cînd furaţi de la copii?

Hank se aplecă şi smulse păpuşa uneia din copile. Fetiţa ţipă şi se agăţă de poalele mamei. Rîzînd, Hank ridică păpuşa astfel încît Kristen să o

poată vedea.

– Este lucrul cel mai uşor din lume. El se întoarse apoi spre bărbatul care conducea căruţa şi-şi atinse uşor pălăria. Vă mulţumesc pentru contribuţie, domnule. Sper să ne mai întîlnim.

Kristen îi privi pe cei trei bărbaţi încălecînd. Hank era atît de mîndru de el, încît ea simţi că avea să i se facă rău. Ăsta nu era suflet pereche cu ea. Suspinele slabe ale copiilor îi atraseră atenţia şi o făcură să se uite în urmă la familia din căruţă.

Fără să şovăie, Kristen îl îndemnă pe Pokey spre Hank, smulse păpuşa din mîinile bărbatului şi o azvîrli în spate spre fetiţă. Ea nu clipi cînd văzu buzele lui Hank strîngîndu-se peste dinţi şi nici cînd auzi înjurăturile care urmară. Nu ştia decît că ajutase acea familie, chiar şi numai într-o mică măsură. La naiba cu Hank Parrish.

În acea noapte Kristen se întinse în apropierea focului pe păturile ajutorului de şerif Lewis, ţinîndu-şi iarăşi strîns în mînă pistolul automat. La nici patru metri depărtare erau trei bărbaţi lipsiţi de orice scrupule, printre care ea nu avea nici un prieten. Ghida avusese dreptate în privinţa faptului că Hank Parrish avea neapărată nevoie de o oarecare

moralitate. După acţiunile lui din acea zi, Kristen se îndoia că ea era femeia potrivită să ducă la capăt sarcina. Nici măcar nu-l plăcea.

Coastele încă o mai dureau de pe urma tratamentului dur la care fusese supusă cu o zi înainte, iar spatele îi era practic amorţit după încă o zi petrecută numai în şa. Închizînd ochii ea încercă să adoarmă, hotărîtă ca a doua zi să ia legătura cu Ghida ca să renegocieze tîrgul.

Dimineaţa, Kristen descoperi că dormise mult mai profund decît noaptea trecută. Tabăra era pustie şi straniu de liniştită. Locurile unde ceilalţi trei bărbaţi dormiseră era goale. Fusese abandonată şi ea nu auzise nimic. Judecînd după poziţia soarelui, trebuia să fie aproape de prînz.

Se răsuci pe spate şi gemu atunci cînd simţi durerea muşchilor de la picioare, recompensa celor două zile de călărie neîntreruptă.

Calul ei stătea la cîţiva metri distanţă, legat de un copac. Bine măcar că nu o lăsaseră total neajutorată. Dar la ce să-i servească bietul animal, dacă ea nici nu se putea ridica de jos? Cu o voinţă de fier, Kristen reuşi să ajungă într-o poziţie verticală şi să-şi ia ghetele.

În gură avea un gust infect. Niciodată nu era în stare să-şi înceapă ziua cum trebuie, dacă dimineaţa, înainte de toate, nu făcea un duş. Acum însă se vedea în situaţia de a nu fi capabilă să se spele

nici măcar pe dinţi.

Îşi încleştă maxilarul şi forţîndu-se se îndreptă spre cal. Luă de pe şa bidonul cu apă şi ajutîndu-se cu un deget reuşi să-şi împrospăteze într-o oarecare măsură gustul din gură. Îşi scoase apoi peria din geantă şi după ce îşi descurcă buclele, le împleti într-o coadă pe spate. În fundul genţii găsi o punguţă de *M&M's* – întotdeauna avea pregătită cîte o gustare pentru situaţii neaşteptate – o deschise şi începu să ronţăie zgomotos din bombonele.

– Să înţeleg că lucrurile par puţin cam sumbre?

Kristen se răsuci şi, văzînd-o pe Ghidă venind spre ea, îşi înghiţi pumnul de bombonele din gură.

– Sumbre? Zi mai bine cumplite. M-a părăsit. M-a lăsat singură. Fără o fărîmă de mîncare, fără un indiciu de drum.

Ghida surîse.

– Deci dumneata şi domnul Parrish v-aţi întîlnit?

– Oh, desigur. Kristen rîse sarcastică. Ne-am întîlnit.

Ghida îşi ridică o sprînceană.

– El este puţin mai dificil decît te-ai aşteptat să fie, nu-i aşa?

Kristen mai aruncă în gură cîteva bombonele.

– Absolut.

– Ei bine, astăzi este hotărît să jefuiască o diligenţă, aşa că ai face bine să te grăbeşti să-l

găseşti. Nu a ajuns decît dincolo de dealul acela din depărtare.

– Stai puţin. Înainte de a dispărea, noi două avem cîteva lucruri de discutat. Şchiopătînd, Kristen făcu cîţiva paşi spre femeie. Uite ce este, tipul arată într-adevăr nemaipomenit, însă pare să fie – ea-şi strînse buzele, căutînd un cuvînt potrivit – dezechilibrat. Poate că este cam pripită concluzia la care am ajuns, dar cred că el mă vrea în preajma lui tot atît de mult precum vreau şi eu să-i fiu. Îmi urmăreşti ideea?

Ghida îşi înclină uşor capul.

– Simte nevoia să te protejeze, atîta tot. Încearcă să nu te pună în primejdie, forţîndu-te să ieşi din viaţa lui. Nu te lăsa păcălită de acest comportament dur, domnişoară Ford. În străfundul lui, domnul Parrish este un om capabil de sentimente puternice.

– El mă protejează pe mine? Singurele sentimente puternice la care am fost martoră sînt mînia şi lăcomia. Kristen oftă. Hai să privim lucrurile drept, cucoană, chestia asta nu va merge. Pur şi simplu mie nu-mi place individul, iar el nu va vedea nici un motiv plauzibil ca eu să mă tot ţin după coada lui. Va fugi mereu de mine.

Ghida zîmbi din nou.

– Atunci va trebui să te faci indispensabilă.

Kristen îi aruncă femeii o privire neîndurătoare.

– Habar nu am cum să fac ca să aduc pe calea cea bună un delincvent psihopat, mai ales cînd nici nu vrea să se schimbe. Nu se poate să dăm uitării întreaga poveste?

– Ţi-am spus de la început că nu va fi uşor, domnişoară Ford. Şi ca să-ţi răspund la întrebarea ardentă, nu, nu va fi nici o renegociere a tîrgului. Acum ai face bine să-ţi încaleci armăsarul.

Kristen întoarse capul spre cal. Pokey, un armăsar? Se răsuci înapoi, însă Ghida dispăruse.

6

Imediat Kristen observă ceva schimbat: lungimea scărițelor se potrivea perfect picioarelor ei. Nu-şi amintea să-i fi spus lui Hank că acestea erau prea lungi, dar era evident că el remarcase şi că avusese grijă de această chestiune înainte de a o lăsa pradă şacalilor. La urma urmelor, bărbatul poate că nu era chiar atît de hain.

Cînd atinse culmea dealului şi nu văzu în faţa ochilor decît o vale seacă, întinsă pe kilometri, îi deveni clar că Ghida fusese destul de imprecisă în informaţia referitoare la distanţa la care se afla Hank.

Îl îmboldi pe Pokey, iar credinciosul animal o porni înainte, răzbind, ca şi Kristen, doar cu apa din bidon şi cu o mînă de bomboane *M&M.*

Parcurse o vreme un drum prăfuit şi nesigur, însă într-un final îl zări în depărtare pe Hank cu

cei doi veseli pistolari ai lui. Era absolut convinsă că tustrei bărbaţii o zăriseră, căci atunci cînd se apropie, în afară de privirile înfuriate aruncate în direcţia ei, se părea că izbucnise o înverşunată discuţie între Hank şi Jack.

– Am crezut c-o să te ocupi cum trebuie de ea, Hank, se auzi, iar ceea ce părea a fi grijă pentru soarta ei aprinse o flacără în ochii lui aurii.

– I-am lăsat un cal nenorocit. Ce dracu' vrei să spun? se răsti Jack.

Pe bună dreptate, Hank era înfuriat de superficialitatea cu care Jack o tratase. Kristen se alătură lui Hank, iar privirile amîndurora se îndreptară spre Jack.

– Jack, vreau să-mi spui că toată chestia asta este un miraj. Că ea nu stă pe cal alături de mine. Că tu nu ne-ai pus în primejdie. Ce naiba te-a apucat?

Da! Tacit Kristen îl aproba pe Hank. Spune-i lui Hank că nu intenţionat ai periclitat viaţa sufletului lui pereche, lăsîndu-mă fără hrană, nătîng înfumurat ce eşti!

Atunci însă Hank rosti nişte cuvinte care întrerupseră şirul gîndurilor ei.

– Femeia asta se ţine de două zile după mine ca un blestem şi tu i-ai lăsat un cal?

Îngîmfarea lui Kristen pieri.

– Stai puţin! strigă ea. Stai naibii niţel. Încerci

să-mi spui, în faţă, i se adresă ea lui Hank, că tu *ai vrut* ca el să mă lase acolo fără nimic? Fără hrană? Fără apă? Fără mijloc de transport?

– Cucoană, răbufni Hank, din partea mea, putea să te fi jupuit de vie şi să fi făcut pantofi din limba dumitale.

Kirsten lăsă hăţurile şi-şi ridică mîinile.

– Renunţ! strigă ea spre cer. Bărbatul ăsta nu dă două parale pe mine şi dumneata totuşi pretinzi că noi doi sîntem legaţi pe vecie şi alte prostii de genul ăsta?

– Femeie! şopti Bobby. Ai căzut pe planeta Pămînt.

Kristen îl amuţi pe Bobby aruncîndu-i o privire furioasă.

– Mie îmi este foarte clar, doamnă Ghidă. Individul ăsta este exact cum mi-am închipuit de la început: un tîlhar inconştient, ieşit la drumul mare să facă repede parale. Scoate-mă imediat de aici, cucoană. Prefer să fiu ciuruită de gloanţe în secolul douăzeci, decît să mai petrec o singură zi în prezenţa haidamacului, bădăranului şi a sfrijitului. Lasă-l pe derbedeu să-şi aranjeze singur viaţa lui blestemată!

– Ah, asta le întrece pe toate, se răsti Hank. Nu era de ajuns că este o pacoste, mai este şi într-o doagă.

Kristen îşi întoarse calul în direcţia din care

venise. Îngăduindu-şi o privire la expresia comică de pe chipul năucit a lui Jack, ea mormăi:

– Îţi mulţumesc că mi-ai ridicat scăriţa.

O umbră de tăgăduire alunecă pe faţa lui Jack, făcînd-o pe Kristen să înţeleagă că indiferentul cowboy avea un suflet mai deosebit decît şi-l închipuise ea. În definitiv, el fusese cel care-i lăsase calul.

Kristen privi peste umăr la Hank şi se întrebă cum de fusese posibil ca din milioanele de oameni de pe pămînt să fie sortită tocmai unuia ca acesta.

– Hank? zise ea surîzînd. Fie că inima să ţi se umple de plumbi.

Hank se întinse şi smulse hăţurile din mîinile lui Kristen.

– Chiar îţi imaginezi că eu am să cred că tu o să faci cale întoarsă şi n-o să mai revii? Cucoană, de cînd ai apărut, din spatele acelui tren, ai fost ca o rîie!

Prefăcîndu-se preocupată, Kristen îi aruncă lui Hank o dramatică încruntătură.

– Fără nici o glumă îţi spun că ai face bine să te documentezi în materie de stres. Venele alea care-ţi pulsează pe frunte s-ar putea într-o bună zi să-ţi plesnească.

Kristen găsi surprinzător faptul că bărbatul i se păruse atrăgător. Cînd îşi strîngea buzele, aşa cum făcea acum, şi-şi umfla obrajii, semăna cu o şopîrlă.

– Bobby, te duci cu căţeaua asta înapoi pe dealurile alea, mîrîi Hank. Şi-i faci o gaură cît pumnul tău de mare. Să ai grijă s-o faci bine, ca nu cumva să se mai scoale de acolo şi să ne mai urmărească.

– O duc eu, zise Jack calm.

– Dar, Jack, se dezmetici Hank, diligenţa poate sosi în orice clipă. Ce facem dacă nu te întorci la timp?

– Am să mă întorc.

Fără să mai rostească un alt cuvînt, Jack apucă hăţurile lui Pokey. Kristen îl urmă tăcută, spre dealurile către care el îi conducea calul. Deşi ştia ce i se rezervase, ea nu era îngrijorată. Ar fi fost o prostie din partea ei să înfrunte trei bărbaţi înarmaţi, însă, de îndată ce avea să rămînă singură cu Jack, nu avea să-i fie necesară decît o clipă ca să-şi scoată arma şi să-i facă o gaură cît pumnul lui. Apoi avea să o caute pe Ghida aia din iad ca să-i pună în vedere reconsiderarea situaţiei.

– Eşti o proastă. Înainte ca Jack să-şi dăruiască preţioasele cuvinte pline de înţelepciune, tot drumul pînă la poalele dealurilor merseră în linişte.

Kristen îi privi spatele.

– Mulţumesc foarte mult. Îşi deschise geanta şi încet îşi ridică pistolul automat.

– Mă refeream la faptul că un cal de dar nu se caută la dinţi, continuă el. Ştii, cînd ţi-am [illegible]

animalul ăsta, am crezut c-o s-o apuci în goană spre Volcano, nu c-o să dai fuga înapoi la Hank.

Kristen îşi atinse cu degetele mînerul rece al armei.

– Ai dreptate, zise ea. Sînt o proastă.

Caii lor începură să urce panta, legănîndu-şi uşor trupurile. Impresionată Kristen privea modul relaxat în care Jack se mişca în şa, felul în care cadenţa lui se îmbina perfect cu cea a calului.

– Deci, o să mă omori, Jack?

Jack îşi opri calul şi, răsucindu-şi trupul se uită în spate, la ea. O privi fix o clipă şi apoi zise:

– Am senzaţia că dacă aş face aşa ceva, domnişoară Ford, m-aş trezi bîntuit de stafia dumitale, căci după cum ai dovedit eşti foarte stăruitoare.

Kristen nu se încrezu în răspunsul lui într-atît încît să pună pistolul deoparte.

– Dar Hank ce-o să spună?

– Cu fratele meu mă descurc eu...

– Ticălosul ăla este fratele tău?

Jack îşi întoarse calul şi se opri lîngă ea. Orientat cu faţa în direcţia opusă el privi calm jos, în vale.

– Acum, propun să profiţi de neatenţia mea şi să fugi mîncînd pămîntul, domnişoară Ford.

Kristen îşi furişă pistolul înapoi în geantă şi începu să privească profilul nebărbierit a lui Jack, felul în care părul lui se ondula peste vîrful urechii, felul în care pometele lui bronzat aluneca spre nas.

Fiind mereu concentrată asupra lui Hank, ea nu observase cît de chipeş era Jack Parrish.

Parrish.

Brusca înţelegere o izbi pe Kristen ca o valiză de o sută de kilograme care i-ar fi căzut în cap dintr-un avion aflat în trecere pe deasupra. Ochii ei se măriră uluiţi şi începu să-l studieze mai atentă pe Jack, reluînd în minte toate cîte se întîmplaseră de la prima lor întîlnire la tren.

Chiar şi atunci el nu o împuşcase, iar ea nu fusese în stare să-l împuşte cînd îi întorsese spatele. Deşi se purtase dur cu ea cînd se simulase luarea ei ca ostatică pentru a păcăli potera, el o lăsase totuşi pe calea ferată, unde avea cele mai mari şanse de salvare.

Ar fi putut să o împuşte cînd cu două nopţi în urmă îl urmărise pînă la tabără, dar nu o făcuse. În schimb îl pusese pe Bobby, care era evident că nu putea să nimerească nici fundul unui elefant, să o sperie. Şi în acea noapte cu Hank – ea pricepea acum totul foarte clar – el întrerupsese ostentativ confruntarea ei cu fratele lui, mergînd pînă într-acolo încît îl ambiţionase pe Hank să nu-i facă vreun rău. El îi lăsase calul cu scăriţele de la şa ridicate şi acum el era cel care îi reda libertatea, deşi cu siguranţă Hank şi Bobby aveau să-l facă cu ou şi cu oţet pentru acest fapt.

Pentru prima dată de la sosire, lucrurile păreau

să aibă sens pentru ea. Nu era Hank... era Jack.

Tot timpul fusese Jack.

Lui Jack îi trebuiră cîteva clipe ca să-şi dea seama că domnişoara Ford nu avea intenţia să se mişte. Se uită spre ea, întrebîndu-se încă o dată ce lucruri nebuneşti treceau prin căpşorul ei drăguţ care nu era înfipt ca lumea pe umeri.

Îl speriase cumplit, cînd îl atacase pe el şi apoi pe Hank aşa cum o făcuse. Pur şi simplu femeia căuta cu tot dinadinsul să fie omorîtă. Drace, era ştiut că femeile îl plăceau pe frăţiorul lui. Le plăceau hainele spilcuite ale lui Hank, părul lui îngrijit pieptănat, zîmbetul lui dulceag. Dar Jack nu putea să creadă că această femeie deosebită era atît de hotărîtă să-l prindă în mreje pe Hank, încît să-şi rişte pielea pentru a pune mîna pe el.

– Cucoană, zise el într-un final. Vrei să te împuşc?

Ea îşi înălţă una din sprîncene – un gest de-al ei pe care Jack îl găsea al naibii de sexy – şi zîmbi delicat spre el.

– Chiar crezi c-ai fi în stare, Jack?

Cuvintele ei aproape că-l făcură să rîdă, dar ştia că unei astfel de femei nu trebuia să-i arate decît

latura lui dură şi crudă, căci altfel nu avea să mai scape ea.

– Scumpo, am ucis mai mulţi oameni decît numărul jupoanelor tale.

– Eu nu am nici un jupon, replică plină de sine.

Jack nu crezu nici o clipă acest lucru. Nu exista femeie să nu aibă cel puţin două – unul pentru biserică şi unul pentru a şi-l ridica în cap pentru obţinerea efectului optim la momentul oportun.

El studie alura ei neclintită, întrebîndu-se de unde avea ea siguranţa să stea în prezenţa unui bandit însetat de sînge şi cum de avea puterea să se împotrivească unei bande de tîlhari hoinari ale căror singure legi erau „ucide sau vei fi ucis, fură sau vei fi furat, fugi sau vei fi prins".

Neimpresionată de generozitatea lui de a-i reda libertatea, ea nu schiţă nici o intenţie de a o lua din loc. Jack îşi schimbă privirea, convins că sosise clipa să încerce să o ameţească prin vorbe.

– Uite ce este. Voi număra pînă la zece, după care am să te dobor de pe cal.

Jack auzi ceva ce-i păru extraordinar de asemănător cu un rîs, însă nu se întoarse spre ea ca să se convingă că într-adevăr aşa era. Se porni să numere, iar cînd ajunse la şase începu să se întrebe ce naiba avea să facă dacă ea nu se mişca. Fir-ar să fie! O va doborî de pe cal, asta va face.

Cînd să rostească cifra zece, Jack strînse atît de

puternic din dinţi, că numărul abia se auzi. Se întinse atunci şi o trase pe Kristen de pe calul ei pe-al lui. Fata nu se opuse şi-şi răsfrînse buzele într-un surîs înnebunitor.

El îşi coborî privirea asupra ei.

– Ce naiba nu este în regulă cu tine, femeie? zise Jack scuturînd-o. Vrei să mori? Căci dacă este aşa, s-ar putea să te fac să-mi rămîi datoare.

Ea zîmbi, şi-l bătu uşor pe piept aşa cum ar fi bătut un căţeluş jucăuş.

– Toată chestia asta este de-a dreptul enervantă, nu-i aşa, Jack?

– Isuse Christoase. Mai ai puţin şi începi să baţi cîmpii.

– De fapt, zise ea, frecîndu-şi pîntecul, mai am puţin şi mor de foame.

– Cînd ai luat ultima dată o masă ca lumea?

– Să pun la socoteală şi bomboanele *M&M?*

Jack înjură printre dinţi şi scormoni în spatele desagilor lui.

– Poftim, zise el şi-i întinse o bucată de pastramă. Cu apa stai bine?

Ea strîmbă mai întîi din nas în faţa bucăţii de carne uscată şi apoi încercă să o îndese pe toată în gură. Văzînd-o, Jack apucă să-i scoată bucata dintre buze.

– Sînt impresionat. Dar ar fi mai bine dacă ai începe cu unul din capete.

– Mai am nişte apă în bidonaşul ăla.

Jack oftă şi zise:

– Bidonul ăla în dimineaţa asta a fost plin pînă aproape de jumătate. El îşi dezlegă bidonul de la şaua lui şi-l fixă de a ei. Se întoarse apoi şi observă că ea se uita curioasă la nasturii cămăşii lui.

– Ăştia sînt din os? întrebă ea, ridicîndu-şi privirea spre el de parcă acest fapt era surprinzător.

– Nu, doamnă, ăştia sînt ochi de şopîrlă. Ea se strîmbă îngrozită şi se trase mai departe de el. O fi fost ea ţîfnoasă atunci cînd se întîlniseră, se gîndi el, dar să fie al naibii, dacă nu era uşor de păcălit.

O clipă el o privi pe Kristen cum îşi mestecă pastrama, fascinat practic de mişcarea gurii şi a dinţilor mici şi albi. La un moment dat el simţi un puternic imbold de a-şi oferi urechea şi de a spune:

– Dă-i înainte şi roade-o şi pe-asta, scumpo.

Dumnezeule, cu strălucitorul par auriu şi cu micile şolduri rotunde, ea era o apariţie ispititoare. El îşi jurase că nu avea să se gîndească la ea în acei blugi strîmţi sau în acea bluză lălîie, făcîndu-l să se întrebe ce se ascundea dincolo de ele. Că nu avea să îngăduie glasului ei să-i rătăcească prin minte, înnebunindu-l de dorinţa de a-l auzi din nou şi că nu avea să lase să continue iluzia care-i licărise în faţa ochilor atunci cînd o văzuse prima dată stînd speriată în spatele trenului. Nu, nu avea să se imagineze cu mîinile încîlcite în părul ei, cu

mijlocul împresurat de lungile ei picioare goale...

Cu o mişcare rapidă, Jack o mută la loc pe Kristen pe calul ei. Respiraţia lui era mai accelerată decît de obicei. Ea gemu, dar lui nu-i păsă, el suferea mult mai mult decît ea.

– După ce treci de dealuri să te îndrepţi spre est, zise el.

– Ha-ha.

– Ha? El îi apucă faţa şi i-o trase aproape. Kristen se agăţă de mîna lui, dar nu încercă să se elibereze. Femeie, sînt convins că toată treaba asta a fost pentru tine ca o excursie în magazinul de dulciuri, dar acum te afli în faţa unui om care ar putea să te decapiteze dintr-o singură mişcare. Vreau să pleci de aici. Vreau să te întorci în Volcano sau de unde naiba ai venit. Îmi iroseşti timpul, iar eu în loc să-mi văd de treabă, ard gazul de pomană.

El o eliberă. Kristen îşi frecă urmele roşii de pe maxilar lăsate de mănuşile lui.

– Oh, în regulă, rosti ea. Te grăbeai să jefuieşti o diligenţă. Ce păcat, probabil că te-am reţinut prea mult.

– Pentru binele tău, îţi sugerez că ar fi bine să te rogi să nu fie cazul.

Ea îşi aranjă cureaua nostimei genţi negre, pe care mereu o purta pe umăr, şi-şi dădu o şuviţă de păr după ureche.

– De ce jefuieşti oamenii, Jack?

Auzind-o, el vru să rîdă, dar anii de obişnuinţă îi împiedicară zîmbetul. Rezultatul fu un sunet sec şi cinic chiar şi pentru urechile lui.

– Ce întrebare prostească!

– Te răzbuni pe civilizaţie? Încerci să capeţi tot ce ţi-a fost negat în copilărie? Te răfuieşti cu cei care au fost mai norocoşi?

Jack îşi încrucişă mîinile la piept, ascultîndu-i pălăvrăgeala. De unde îi veneau ei toate lucrurile astea stranii pe care le spunea numai dracu' ştia. Uneori era dificil să-i urmăreşti chiar şi numai gîndurile.

– Jefuiesc lumea, domnişoară Ford, pentru că din întîmplare este meseria pe care mi-am ales-o. Îmi place. Ea îi aruncă o privire sceptică. Dumnezeule, de ce oare femeilor le vine atît de greu să creadă?

– Pentru că nimeni nu ar putea îndrăgi o meserie în care zi de zi îţi rişti viaţa. Se întrerupse şi şovăi: Bănuiesc că eu te înţeleg mai mult decît am crezut, zise ea într-un final.

– Ehei, cucoană, de înţelegerea dumitale aveam eu nevoie ca să-mi trăiesc fericit restul zilelor.

– Ce-i asta?

Un nor învolburat de praf se îndreptă în direcţia lor. Doi călăreţi nu puteau ridica atîta ţărînă. Trebuia să fie diligenţa. Dacă Hank şi Bobby dăduseră lovitura – ceea ce el spera să nu se fi întîmplat,

fiindcă erau cu un om în minus – diligenţa nu ar fi fost în măsură să călătorească, cel puţin nu atît de repede.

Apucînd hăţurile calului ei, Jack o urcă pe Kristen pe culmea peretelui canionului. Ajunşi sus bărbatul descălecă şi apoi o trase şi pe ea lîngă el. De acolo se îndreptară spre un promontoriu, de unde priviră trecerea diligenţei.

În spatele acesteia erau traşi doi cai, pe care stăteau legaţi fedeleş Hank şi Bobby.

– Fir-ar să fie de treabă! strigă Jack.

O apucă pe Kristen brutal de braţ şi practic o împinse pe marginea prăpastiei ca să vadă mai bine rezultatele amestecului ei.

– Uită-te bine şi ia aminte, cucoană. Din cauza ta, fratele meu o să fie spînzurat.

7

– „Din cauza mea"? strigă Kristen. Smucindu-se şi eliberîndu-se din strînsoarea lui Jack, ea se depărtă de marginea prăpastiei. Nu eu sînt cea care a ameninţat cu pistolul diligenţa! Nu eu am cerut bani de la lume! Nu eu sînt cea care putea să rănească pe cineva în acest atac!

– Dacă nu erai tu, eu aş fi fost acolo cu ei!

– Dacă nu eram eu, ai fi fost şi tu dus la spînzurătoare!

Jack începuse să clocotească de mînie.

– Hank avea dreptate. Eşti ca un blestem.

El trecu pe lîngă ea cu paşi mari şi se urcă în şa.

– Unde te duci? îl întrebă Kristen.

– Să-mi scap fratele.

Kristen apucă hăţurile calului lui şi cu toate că văzu în ochii lui impulsivitatea, el nu i le smulse din mînă.

– Nu vei reuşi decît să fii şi tu prins, Jack. Ea trebuia să-l domolească într-atît încît să-l facă să gîndească clar. Hank şi Bobby nu vor fi spînzuraţi de prima cracă. Vor fi judecaţi, nu-i aşa?

Jack pufni într-un hohot de rîs amar.

– Oh, sigur, vor fi judecaţi. De parcă asta ar avea vreo importanţă.

– Atunci vei avea timp suficient ca să plănuieşti ceva inteligent, în loc să te arunci orbeşte înainte.

Bărbatul se relaxă. Kristen luă destinderea lui drept un semn al faptului că el începea să urmeze judecata ei.

– Ştii că am dreptate. Dacă te vei duce acolo cu pistoalele în mînă, vei fi ucis sau vei sfîrşi la fel ca Hank şi Bobby.

Jack tăcu o clipă.

– Bănuiesc că nu pot face prea mult pînă nu se întunecă.

– Exact. Vom face tabără în afara oraşului.

– Nici să nu te gîndeşti, femeie. Ultimul lucru de care am nevoie este să te ţii după mine, ca să încurci lucrurile mai tare.

Kristen dădu drumul la hăţuri şi-şi puse mîinile în şolduri.

– Nu este vina mea.

– Cucoană, dacă soarele ar cădea de pe cer, nu m-aş îndoi o clipă că n-ai avea vreun amestec. Fără ca măcar să clipească, el dădu pinteni calului şi se

depărtă agale.

– Ar trebui să te las să pleci, boule! strigă ea în urma lui. Dacă îţi închipui că-mi place mica vacanţă în sălbăticie, atunci să ştii că nu dai dovadă de prea multă minte.

Ea rămase locului încăpăţînată, privindu-l cum se depărta, fără să ştie ce avea să facă odată ce avea să-l piardă din vedere. Un singur lucru ştia clar, nu putea să supravieţuiască în sălbăticie fără el. Disperată se avîntă spre Pokey, se aruncă în şa şi-şi mînă calul într-o goană nebună.

Cînd îl ajunse pe Jack din urmă, acesta nu-i dădu nici o atenţie. Pe ea nu o deranja situaţia. Nu-i plăcea compania lui, cum de altfel nici lui nu-i plăcea compania ei. Le convenea sau nu, se potcoviseră unul cu celălalt, iar ea nu credea că el era pregătit să audă un lucru atît de neplăcut.

– Deci, te-ai hotărît să te legi de mine, aşa-i, cucoană?

Lunga lui tăcere nu făcu decît să aplaneze mînia lui Kristen. Iar acum singurul lucru pe care el îl avea de spus era o glumă?

– Ascultă, amice. Se pare că aşa cum nu te plac eu, nu mă placi nici tu. Aşa că ce-ar fi să ne considerăm chit la capitolul prietenie?

El îi aruncă o privire tăioasă.

– Asta vrei să fii, domnişoară Ford? Prietena mea?

– Ceea ce vreau eu, Jack, este să mă întorc acasă. Şi după ştiinţa mea asta presupune să-mi petrec un timp cu tine.

– Zău? rosti el pe un ton tărăgănat.

– Dumnezeule, nu suport să te mai aud zicînd vorba asta. Este cel mai evaziv răspuns pe care l-am auzit vreodată!

Cuvintele ei îl făcură pe Jack să rîdă.

– Zău?

Kristen îşi încleştă dinţii şi-şi strînse buzele.

– Eşti un ticălos provocator, violent şi împuţit.

El îşi schimbă poziţia în şa şi etală ceva ce cu uşurinţă s-ar fi confundat cu un zîmbet. Însă, deşi îl cunoştea numai de trei zile, Kristen ştia că nu se putea aştepta la aşa ceva.

– Ce lucruri frumoase ai spus.

– Ai vreo problemă de nu poţi să vorbeşti decît laconic? îi replică Kristen cu aceeaşi monedă. Gîndul de a bate atîta drum cu un criminal mut nu se prea potriveşte spiritului meu.

– Atunci ţi-aş sugera să faci cale întoarsă, răspunse Jack. Kristen însă nu intenţiona să facă aşa ceva.

Ziua se scurse cu încetineala cu care munţii trecură pe lîngă ei. Jack nu se opri o clipă din mers, indiferent că ea fusese sau nu alături de el. Părea să accepte existenţa ei, dar niciodată cînd Kristen rămăsese în urmă el nu se întorsese să vadă dacă

se întîmplase ceva cu ea. Dacă ea ar fi făcut vreun pas greşit şi ar fi căzut în Marele Canion, el nu s-ar fi întors ca să-i facă semn cu mîna. În privinţa lui Hank, Kristen avusese senzaţia că dacă l-ar fi lovit în cap cu un par gros, l-ar fi putut înfrînge. Însă cu încăpăţînatul de Jack, nu avea nici o îndoială că parul ar fi fost cel care ar fi avut cel mai mult de suferit.

Jack se opri brusc, concentrîndu-şi atenţia spre orizont. Îşi încordă umerii şi-şi trase pistolul din toc.

– Ce este? Kristen îi urmări privirea, ţinîndu-şi mîna streaşină în faţa ochilor.

– Indienii.

El rostise cuvintele cu un glas coborît, pe care îl aborda numai în situaţii limită şi un fior de alarmă o străbătu pe Kristen din cap pînă în picioare. Acum îi vedea şi ea la orizont, soarele transformîndu-i într-o pată întunecată.

– Cîţi sînt?

Jack privi cu ochii întredeschişi.

– Patru sau cinci. Prea mulţi pentru a le ţine piept.

– Bănuiesc că un *oho* prietenesc n-ar ajuta la nimic.

– Renegaţii nu ştiu decît un singur lucru, domnişoară Ford.

– Şi anume?

– Să-l ucidă pe omul alb.

Kristen îşi adună toate forţele.

– Putem înfrunta patru sau cinci. Ea îşi desfăcu poşeta şi-şi scoase pistolul automat.

Jack o strînse puternic de încheietura mîinii.

– Ne vor omorî pînă să apuc să-l ochesc eu pe primul. Vreau să-ţi înfigi călcîiele în armăsarul ăsta şi să fugi mîncînd pămîntul. Volcano nu este decît la vreo cinci kilometri distanţă.

– Dar tu...

– Strînge-ţi picioarele bine în jurul calului şi dă-i drumul, femeie!

Cu un puternic „Yaaahh!" Jack pocni crupa lui Pokey, iar acesta o luă din loc. Kristen auzi un sunet pătrunzător. Indienii îşi începuseră atacul. Se uită în spate şi-l văzu pe Jack venind în urma ei. Indienii însă îi ajungeau, ropotul cailor lor auzindu-se tot mai aproape. Kristen se aplecă peste grumazul lui Pokey şi începu să se roage în gînd în timp ce săgeţile şuierau pe lîngă ea, căzînd pe pămînt la mică distanţă de ei.

Jack ajunse lîngă ea.

– Nu poţi călări mai repede de atît? Vîntul îi suflă în faţă şi-i purtă cuvintele în depărtare.

Kristen scutură din cap, strîngîndu-şi ochii ca să se ferească de praful stîrnit.

– Atunci spune-ţi rugăciunea, cucoană. Sîntem doi *hombres* morţi!

Renunţa el oare? Kristen se confruntase cu situaţii mai grele ca aceasta – bande de pe cheiuri echipate cu pistoale Uzi şi mitraliere sofisticate, traficanţi de droguri care ar fi făcut orice ca să preîntîmpine o deranjare a afacerii lor sau a ascunzătorilor lor, criminali care ar fi preferat să ucidă un poliţist decît să petreacă un timp oricît de scurt în închisoare.

Ea trase puternic de hăţuri şi apucă să vadă expresia şocată de pe chipul lui Jack care o depăşi. Răsuci calul cu faţa spre cei patru bărbaţi care veneau spre ea, cu strigăte războinice, ce le întreceau cu mult pe cele pe care le auzise în filme. Îl făcu pe Pokey să stea liniştit şi-şi ridică pistolul, ţintind spre cel ce părea să fie conducătorul grupului.

Forţa glonţului trînti indianul de pe cal. După o clipă de ezitare, tovarăşii lui, ale căror feţe pictate se desfiguraseră în măşti mîniate, se avîntară spre ea. De astă dată Kristen trase de două ori, şi-i doborî pe amîndoi bărbaţii pe care îi ochise. Se pomeni astfel cu un singur indian rămas neclintit pe cal în faţa ei.

Lui Kristen inima îi bătea nebuneşte în piept. Respirînd sacadat, ea îl privi pe splendidul bărbat lăsîndu-şi jos arcul şi săgeţile şi fixînd-o uimit. La rîndul ei, ea îşi coborî arma, înfiorată de autenticitatea unui indian adevărat. Părul lui negru îi cădea

în plete pe umeri şi pe spate, excepţie făcînd o strălucitoare şuviţă împletită care-i atîrna peste urechea stîngă. Nu avea nici un fel de pană şi nimic nu-i acoperea umerii şi pieptul zvelt. Purta un simplu petec maron peste şolduri, iar pe spate avea aruncată o tolbă cu săgeţi.

Detunătura unei arme răsună. O mică gaură roşie apăru în pieptul gol al indianului, care astfel se alătură tovarăşilor lui morţi.

Kristen se răsuci ca să-l privească pe Jack. Acesta descălecase şi se apropia cu paşi mari de ea, pistolul încă mai fumegîndu-i.

– Ticălosule! îi strigă ea. Se predase!

– Nu se predase! Jack lovi uşor cu vîrful cizmei cadavrul indianului. Se aplecă apoi şi din mîna acestuia smulse un *tomahawk*. Kristen fusese atît de captivată de prezenţa lui, încît nu văzuse arma ucigătoare pe care acesta o ţinuse în mînă.

– Pielea asta roşie te-a cam atras, nu-i aşa?

– N-am mai văzut altul ca el pînă acum. Kristen continuă să privească la *tomahawk* şi se simţi cuprinsă de un fior. Dacă n-ar fi fost Jack, arma aceea ar fi fost împlîntată în ea, în loc să stea inofensivă în mîna indianului.

El se apropie de ea. Se întinse şi, precaut, îi luă pistolul din mînă.

– De unde dracu' ai luat chestia asta?

Furioasă, Kristen îşi smulse arma de sub ochii

lui cercetători.

– Este străin. Puse piedica de siguranţă şi-l strecură înapoi în geantă.

– Străin sau nu, a fost un tir al naibii de frumos. Admiraţia străluci în adîncurile chihlimbării ale ochilor lui.

– Acum ce urmează? Ce facem cu tipii ăştia? Kristen nu avea chef de complimentele lui. Tocmai ucisese trei oameni şi nu-şi putea potoli tremurul care începuse să-i zguduie trupul.

– Nimic. Îi lăsăm aici.

Ea nu comentă răspunsul crud al lui Jack. Habar nu avea ce ar fi trebuit făcut cu ei şi în plus nici nu voia să mai privească la acei indieni mai mult decît fusese necesar. Dîndu-i lui Pokey un pinten furios, îl urmă pe Jack, hotărîtă să nu se mai uite înapoi.

Făcură tabără lîngă un pîrîu chiar la marginea orăşelului Volcano. Kristen stătu tăcută în timp ce Jack adună vreascuri uscate ca să aprindă un foc. Învăţase că nestînd în calea lui putea să ajungă la latura lui bună, sau să nu se confrunte cu latura lui urîtă.

– Deci care îţi este planul? îl întrebă ea, după ce

el o servi cu o lingură de fasole uscată. Kristen se strîmbă la farfurie. În afară de fasole tu altceva nu mai mănînci?

– Planul meu nu-i treaba dumitale şi nu, altceva nu mănînc.

– Nu este.

– Îhî?

– Nu este treaba mea.

– Corect.

Kristen îşi dădu ochii peste cap.

– Mă surprinde că nu sari în aer după ce zi de zi mănînci aşa ceva.

Jack îşi ridică ochii spre ea şi o privi printre gene.

– Faptul că alerg ca vîntul pe cal nu aş spune că este o plăcere, doamnă, rosti el pe un ton tărăgănat. Dar să fiu al naibii dacă nu mă simt bine în şa.

Kristen pufni în rîs, avînd gura plină, mirosul pătrunzător al fasolei usturîndu-i nările. Ea se gîndi că poate în definitiv Jack Parrish avea simţul umorului. Îi cercetă atentă ochii, cumpănind dacă tot ceea ce vedea era bucuria sau un amestec de sentimente opuse.

– De unde eşti?

Întrebarea lui o făcu să-şi mute gîndurile de la un plan temporal la altul. O vreme ea uitase cît de incredibilă era prezenţa ei aici. Nu se gîndise nici o clipă să spună cuiva de unde venise şi nu pentru

că ar fi fost considerată mai nebună decît deja o credeau.

– Din San Francisco, replică ea.

– Eşti departe de casă.

– Mai departe decît îţi poţi închipui, mormăi ea. Dar tu, Jack Parrish? Tu de unde eşti?

Jack îşi rîcîi furculiţa zgomotos de farfurie.

– Din iad, murmură el.

Răspunsul fusese atît de încet rostit, încît Kristen se întrebă dacă el voise ca ea să-l audă.

– Asta da distanţă.

El respiră anevoios şi-şi aruncă farfuria pe pămînt.

– Nu este atît de departe dacă ai un cal iute. El nu comentă mai mult subiectul.

Kristen îşi termină cina, îşi puse jos farfuria, îşi propti bărbia în palmă şi începu să-l fixeze printre flăcările jucăuşe, dorindu-şi să-şi poată furişa privirea prin urechea lui ca să-i poată citi gîndurile.

El se uita la foc. Umbrele acestuia dansau pe maxilarul lui nebărbierit, iar lumina portocalie îi accentua trăsăturile colţuroase. Jack, ca un copil neastîmpărat, începu să deseneze cercuri cu degetul în ţărînă. Văzîndu-i expresia absorbită, Kristen conchise că probabil el se gîndea la un plan – unul care, fără îndoială, nu o includea pe ea.

– Te pot ajuta, Jack.

El o privi de parcă uitase de prezenţa ei şi îna-

inte să-şi închidă pleoapele ea surprinse în ochii lui un licăr de prietenie. Kristen simţi atunci o ciudată dorinţă de a se aşeza lîngă el şi de a- l atinge.

– Dacă ai vrea să-mi dai măcar o şansă, adăugă ea.

– Nu.

El părea să refuze mai mult decît simpla ei ofertă.

– Ai văzut cum mînuiesc pistolul. Pot să mă apăr singură, pot să te apăr şi pe tine.

Umerii lui Jack se încordară.

– Ce te face să crezi că am nevoie de ajutorul dumitale? zbieră el.

– Atunci dă-i bătaie! îi replică ea răstindu-se. Du-te singur, că poate te vor împuşca. Să vezi atunci dacă-mi va păsa vreun pic de tine. Ea se ridică. Nu eşti singurul care poate zbiera, Jack Parrish. Şi eu pot să fiu la fel de încăpăţînată şi de insuportabilă ca tine.

Jack îşi întoarse privirea din nou la foc.

– Evident, bolborosi el.

– De fapt, ţi se fîlfîie, îi replică Kristen.

El se răsuci iarăşi cu faţa spre ea.

– Ce mi se fîlfîie? rosti el sarcastic, fără să zîmbească.

– Ce se potriveşte, amice. Absolut orice.

Sprîncenele lui se ridicară.

– Şi dacă ce se potriveşte se fîlfîie bine la dum-

neata?

Kristen nu fu surprinsă de remarca grosolană pe care el o rostise.

– Atunci străduieşte-te să fii la înălţime.

Jack se ridică în picioare. Kristen refuză să facă un pas în spate. El o prinse de bărbie şi-i ridică uşor faţa.

– Trebuie să fii atentă cu astfel de invitaţii, domnişoară Ford. Ea simţi în ochi respiraţia lui fierbinte. Un bărbat ca mine ar putea să profite în orice clipă de ele.

Întinsă în întuneric alături de Jack, Kristen se întreba ce naiba credea ea că făcea. Oare modul în care el îi refuzase atît de ferm ajutorul o hotărîse să-l însoţească? Poate că totuşi era din cauza felului în care ochii lui ca de chihlimbar străluciseră în lumina focului de tabără, din cauza felului în care el îşi trecuse mîinile puternice prin părul negru, din cauza felului în care expresia lui indiferentă o provocase să-l ajute. Sau poate că totul venea de sus. Neîncrezătoare, ea se îndoia că ajutîndu-l pe Jack într-o evadare avea să contribuie la aducerea lui pe calea cea bună.

Aşteptaseră primele ore ale dimineţii ca să intre

tăcuţi în Volcano, unde Kristen luă contact cu un oraş din Vestul Sălbatic, cu credinţa în Dumnezeu. Străzile erau un amestec de ţărînă, noroi şi gropi umplute cu gunoaie şi balegă de cal. Scînduri uscate serveau drept trotuare şi din ceea ce vedea ea în lumina lunii, nici o picătură de vopsea nu atinsese vreodată vreuna din clădiri. Ea vizitase Disneyland-ul, de trei ori chiar, dar ceea ce era aici nu suferea comparaţia cu Ţinutul de la Frontieră.

Jack ştia exact unde se afla închisoarea, lucru care o făcu pe Kristen să cumpănească. Nu era oare ciudat că partenerul ei nechibzuit cunoştea direcţia spre districtul felinarului roşu?

Vizavi de închisoare îşi legară căpestrele cailor de un stîlp acoperit cu anunţuri şi cu afişele celor urmăriţi de lege. Kristen privi atentă zăbrelele de la fiecare fereastră a puşcăriei şi de la uşa din faţă.

Ridică apoi o hîrtiuţă căzută la picioarele ei şi citi cuvintele mîzgălite şi data de 17 iunie 1890.

– Aici se spune că Volcano caută un nou şerif, îi zise ea lui Jack. Poate că în seara asta nu le păzeşte nimeni închisoarea.

Jack nu răspunse.

– Ce părere ai? continuă ea. Crezi că te poţi strecura printre zăbrelele alea?

Ea nu-i vedea faţa în întuneric, însă îi auzi clar tonul neîndurător.

– Domnişoară Ford, nu te-am rugat eu să vii. De

fapt, dacă-mi amintesc bine, ţi-am oferit chiar bani ca să nu te amesteci.

– Adică eu să stau în Timbuktu în timp ce tu te furişezi aici riscînd să fii împuşcat? Nu, domnule Parrish. Bănuiesc că nu doreşti să mă pui la curent cu planul pe care-l ai de a pătrunde pe acea uşă?

– Ultima dacă cînd am fost aici nu existau zăbrele.

– Să înţeleg că vizitele tale în astfel de localuri sînt destul de frecvente?

– Am văzut interiorul cîtorva celule. Să nu-mi spui că reputaţia mea pătată m-a făcut să scad în ochii dumitale.

– Nu este posibil ca tu să scazi în ochii mei, Jack.

El mîrîi şi se răsuci. Acesta era un punct în plus pentru ea. Kristen îşi dădu seama că-i convenea indiferenţa lui. Era oricum mult mai bine decît să-şi tot spună că se potcovise cu diavolul însuşi, că trebuia să se străduiască să-i fie de ajutor ca să n-o arunce din purgatoriu.

Jack îşi aranjă pălăria şi coborî de pe trotuarul podit. Traversă strada, fără să se asigure, şi se îndreptă direct spre uşa închisorii.

Kristen îl văzu zgîlţîind uşa încuiată şi privind pe furiş pe ferestrele cu gratii. Nu exista nici o posibilitate să se strecoare înăuntru şi acest lucru o făcu pe Kristen să zîmbească. În drumul lor spre

oraş ea îşi pregătise în gînd un discurs pompos despre morală şi despre respectul pentru lege. Acum însă se părea că nu mai era necesar.

Ea zîmbea încă plină de îngîmfare cînd Jack venind înapoi îi zise:

– Ţi-a rămas o boabă de fasole între dinţii din faţă.

Mai mult ca oricînd Kristen vru să-i dea un pumn cît să-i sară pălăria de pe capul lui arogant.

– Deci nu poţi să intri. Te-ai străduit să fii la înălţime. Îţi mai aminteşti unde am parcat?

– Voi avea nevoie de nişte dinamită.

– De nişte ce?

– Magazinul universal este după colţ.

– Şi se ţin acolo astfel de chestii? Stai puţin! Ea îl apucă de braţ împiedicîndu-l să plece. Jack se răsuci cu faţa spre ea. Amintindu-şi ce se întîmplase ultima dată cînd apucase braţul lui Jack, Kristen îl eliberă în mare grabă. Nu trebuie să arunci în aer închisoarea. Ai putea să ucizi pe cineva, inclusiv pe scumpul frăţior Hank.

– Dacă procedez corect, n-am să ucid pe nimeni.

El se depărtă din nou, iar Kristen rămase pe loc, incapabilă să-l oprească. Trebuia să-l împiedice, căci foarte uşor ar fi putut şi el să moară şi atunci ce s-ar întîmpla cu ea? Dacă ar găsi o altă cale de a-l elibera pe fratele lui Jack.

Atunci îi veni o idee. Era trăsnită, chiar destul de trăsnită ca să meargă. Planul ei putea să-l ajute pe Jack să-şi elibereze fratele şi putea să-l aducă pe sufletul ei pereche înapoi de partea legii. În trecut, oraşele Vestului Sălbatic şi-ar fi vîndut sufletele ca să angajeze un pistolar pe postul de şerif. Cine să fi băgat în nişte criminali frica de Dumnezeu dacă nu un pistolar cu reputaţie de ucigaş?

Cînd Jack dispăru după colţul îndepărtat, ea se grăbi, cu paşi săltaţi în urma lui. Cu acel zîmbet arogant, cu acei ochi reci de culoarea chihlimbarului şi cu acea reputaţie sălbatică, Jack Parrish avea să fie cel mai bun candidat pentru postul de şerif, pe care Volcano, Nevada, îl văzuse vreodată.

8

– Cînd o să-mi zboare porci din fund!

– Ssst! Kristen privi de-a lungul străzii cufundată în tăcere; zgomotul unui saloon îndepărtat făcînd-o să asculte atentă. Magazinul în faţa căruia stăteau era învăluit în linişte. Vrei să-i trezeşti pe toţi? Cînd ai fost ultima dată în acest oraş? Te-ar putea recunoaşte cineva?

– Nimeni, nicăieri nu m-ar putea recunoaşte, cucoană, mormăi Jack, însă să ştii că nu ţi-ar ajunge o veşnicie ca să mă convingi să candidez la postul de şerif din nici un oraş. El îşi trase pălăria pe ochi.

– Dar, Jack, dacă te vom prezenta drept un ucigaş plătit neînduplecat, oamenii de aici ar fi capabili să comită o crimă ca să te aibă de şerif – scuză-mi te rog jocul de cuvinte. Gîndeşte-te, este mai puţin periculos decît dinamita şi cu mult mai

distractiv.

– Este cel mai tîmpit lucru pe care l-am auzit vreodată. El se întoarse înapoi spre magazin.

– Şi aruncarea în aer a puşcăriei este o idee genială?

Jack se opri din încercarea de a sparge uşa încuiată.

– Am senzaţia că nu eşti de acord cu planul meu, de parcă asta ar avea vreo importanţă.

– Ai să ne ridici tot oraşul în cap, Jack. Vom fi prinşi, dacă bineînţeles nu vom fi făcuţi arşice mai întîi.

– Nimeni nu te-a rugat să vii cu mine, domnişoară Ford.

– Văd că-mi tot repeţi acest lucru. Ei bine, îţi place sau nu, sînt aici şi nu am de gînd să te las să ne pui amîndurora şireangul de gît.

– Ca să ne salvezi de spînzurătoare ai venit cu planul ăsta atît de ingenios? Îţi imaginezi că oamenii ăştia sînt atît de tîmpiţi, încît să-l angajeze pe fratele celui pe care l-au închis?

– Ei nu ştiu cine eşti, doar aşa ai spus şi tu, stărui Kristen. Te vei bărbieri, îţi vei cumpăra haine noi, curate. Ne vom gîndi la un nume fals. Vei deveni cel mai rapid, cel mai cumplit pistolar de pe această parte a Munţilor Stîncoşi.

Hohotul de rîs al lui Jack răsună oarecum nemilos.

– Ultimul lucru pe care mi-l doresc, cucoană, este să fiu cunoscut drept un pistolar rapid. Nu tînjesc după o moarte timpurie.

Era timpul ca ea să aplice o nouă tactică.

– Înţeleg, murmură Kristen. Te temi.

– Poftim? rosti el printre dinţi.

– Te temi că nu vei fi crezut că eşti un nelegiuit neîndurător. Preferi să alegi calea uşoară şi să arunci în aer puşcăria. Îţi este frică. Este de înţeles.

Jack o trase puternic la pieptul lui, storcîndu-i aerul din plămîni. Îşi coborî capul la mică distanţă de chipul ei, borurile pălăriei lui atingînd creştetul ei.

– Oi fi dumneata plăcută la înfăţişare, cucoană, dar nu te amăgi să crezi că nu aş fi în stare să-ţi tai gîtul şi să ţi-l arunc în primul şanţ.

Kristen simţi prin puloverul gros degetele lui puternice înfipte în braţele ei. Poate că nu fusese prea înţelept să-l provoace.

– Jack. Glasul ei tremură. Jack, vreau să te gîndeşti bine înainte de a te avînta orbeşte în chestia asta. Nu aş vrea să fii ucis.

– De ce?

El nu şoptise decît două cuvinte fierbinţi în faţa ei, însă acestea îi făcură genunchii să i se înmoaie, o făcură să-şi simtă pulsul vibrînd. Ca şi cînd un trăsnet pîrjolitor ar fi căzut din cer, străpungînd-o,

Kristen deveni brusc conştientă de ceea ce se petrecea între ei. Ea nu-l cunoştea decît ca pe un răufăcător nemilos şi distant şi cu toate acestea se pomeni dintr-o dată dorind atingerea lui, dorind sărutul lui. Dorea să simtă greutatea acestui bărbat deasupra ei. Dorea atît de mult aceste lucruri, încît abia se stăpîni să nu-i tragă capul spre ea.

– Pentru că impulsivitatea zămisleşte regrete. Acest lucru i-l spusese tatăl ei odată, într-una din lungile lui predici pe care Kristen o ascultase. În plus ea credea că ei doi puteau să beneficieze de un dram de prudenţă. Eu... eu cred că este mai puţin periculos aşa. Dacă vei fi prins, noi doi vom fi terminaţi – inclusiv Hank.

Jack îşi slăbi încleştarea, însă nu o eliberă definitiv.

– Hank. Asta este, nu-i aşa? Ăsta este motivul pentru care te afli aici? Motivul pentru care te-ai aprins aşa din cauza dinamitei?

Încercînd să nu-şi ia în seamă dorinţa, Kristen îşi ridică bărbia şi se uită la el.

– Dacă-ţi aminteşti, domnule Parrish, tu eşti cel care a jurat să-şi scoată fratele din puşcărie. Tu eşti cel care a gonit ca gîndul să ajungă în acest oraş. Tu eşti cel care nu poate arunca în aer puşcăria pe cît de repede ar vrea. Dacă ar fi după mine ar trebui să-i dăm naibii pe Hank, pe Bobby şi să ne luăm tălpăşiţa din oraşul ăsta.

Jack se dădu în spate, lăsînd-o pe Kristen oarecum pustiită. Trebuia să admită că Ghida avusese dreptate. În ciuda insensibilităţii, în ciuda lipsei totale de căldură şi a brutalităţii pe care i-o arăta, Jack Parrish îi făcea inima să bată mai puternic decît oricare alt bărbat pe care-l întîlnise.

– Nu vreau decît să plec de-aici întreagă, reuşi ea să spună cu glasul ciudat de încordat.

Jack îşi acoperi fruntea cu palma lată şi-şi frecă ochii.

– Ar putea să dureze luni de zile.

Speranţele lui Kristen renăscură.

– O săptămînă. Atît am socotit eu că este necesar ca să dobîndeşti reputaţia de care ai nevoie. După aceea te vei putea făli în faţa lor spunîndu-le că te interesează postul.

Îndrăznea ea să creadă că el avea să se gîndească la această soluţie? Teama o învălui brusc. Dacă Jack accepta, nu mai exista cale de întoarcere. Dar dacă erau descoperiţi?

– Nu-mi vine să cred că mă gîndesc la aşa ceva, rosti Jack printre dinţi. Şi dacă nu-mi dau postul?

– Atunci am să te ajut să aprinzi fitilul.

– Vom avea nevoie de o acoperire, zise Kristen cîteva ore mai tîrziu cînd stăteau în jurul focului de tabără.

Jack o privi cu ochii întredeschişi. Nu-i plăcea cînd ea rostea lucruri pe care el nu le înţelegea. De unde naiba era ea cu adevărat? Judecînd după hainele ciudate pe care le avea, se îndoia că era din San Francisco. Mai degrabă era din Franţa. După părerea lui, francezii întotdeauna fuseseră cam trăsniţi.

– Şi de o cameră de hotel, continuă ea. Îşi umplu gura cu boabe de fasole şi apoi îşi ridică privirea spre el, faţa ei pălind în lumina focului. Fără să te superi, dar gîndul de a petrece o săptămînă în jurul focului nu mă încîntă. Ai bani, nu-i aşa?

Uluit că ea putea să mănînce din nou la asemenea ore tîrzii, Jack ridică un vreasc şi-l aruncă în flăcări. O ploaie de scîntei portocalii se ridică spre cer.

– Destui.

– Bine. Primul lucru de care avem nevoie este să-i facem pe ei să creadă că eşti un itimidant, dar onest pistolar. Să stai mereu încruntat, Jack, şi intimidarea nu va fi greu de dovedit.

Jack îi aruncă o privire întunecată, dorindu-şi să nu fi acceptat planul ei. Fratele lui avea să moară de rîs. Jack Parrish, şeriful oraşului? Sfîntă Fecioară, ce se întîmplase cu el?

– Restul îl lași în seama mea, zise ea.

Să fie al naibii, dacă treaba asta nu-l enerva mai tare.

– Mă voi da drept sora ta mai mică. Astfel vei atrage mai multă simpatie, iar eu voi putea să împrăștii o poveste credibilă.

– Tîrgul nu prevedea amestecul dumitale.

– Chiar crezi că poţi duce singur treaba asta la bun sfîrşit? Ea stătea acolo, cu capul înclinat într-o parte şi buzele răsfrînte într- un surîs delicat.

O voinţă de fier îl reţinu pe Jack să nu sară peste foc ca să guste din gura ei senzuală, o voinţă de fier îl făcu să nu cedeze în faţa impulsului.

– Sînt convins că de acum încolo mă pot descurca, zise el.

Ceea ce-l irita însă mai mult decît faptul că nu putea să o înţeleagă era că mereu ea credea că avea dreptate şi de regulă aşa era.

– Singur, îţi vor trebui luni ca să dobîndeşti reputaţia pe care eu pot să o răspîndesc în cîteva zile, zise ea.

– Este ceva la care nu te pricepi, domnişoară Ford?

Trebui să treacă o clipă destul de îndelungată ca ea să poată trece peste tonul observaţiei lui.

– Pur şi simplu ai insinuat că aş fi atotştiutoare?

Jack aruncă un alt vreasc în foc.

– N-am spus asta.

– Nu, dar ai insinuat cum nu se putea mai bine. Dă-o încolo, Jack. Haide, să auzim ce ai de spus. Dă-ne o fărîmă din marele tău plan de acţiune.

– Întotdeauna eşti aşa de agresivă?

Asta pusese capac. Kristen sări în picioare. Jack se aşteptă să o vadă depărtîndu-se, însă brusc îşi aminti cu cine stătea de vorbă. Ea făcu trei paşi mari şi ajungînd în faţa lui îşi încrucişă mîinile la piept.

– Dacă n-aş fi fost eu, pînă acum ai fi murit de trei ori.

Jack nu se ridică de pe locul lui. Îi oferi în schimb avantajul înălţimii şi ridicîndu-şi ochii spre ea, se gîndi cum ar reacţiona dacă ar trage-o lîngă el.

– Cum ai ajuns la o asemenea concluzie?

– M-am oferit ostatica ta, salvîndu-te de poteră. Am doborît trei indieni. Şi dacă n-aş fi fost eu şi mintea mea isteaţă, resturile care ar mai fi rămas din tine după ce ai fi aruncat în aer puşcăria ar fi fost acum împrăştiate pe tot întinsul Nevadei. Oamenii şi-ar fi semănat grîul pe pămîntul îngrăşat de tine.

– Vai, măiculiţă, mă întreb cum de oare am supravieţuit fără dumneata treizeci de ani!

– Bănuiesc că aceşti treizeci de ani i-i datorezi lui Hank.

Jack numără în gînd pînă la zece. Aşa proceda mama lui întotdeauna cînd ei îi punea răbdarea la încercare. Îşi dădea seama că femeia voia să-l provoace. Ea nu putea să suporte gîndul că el îşi păstra calmul în timp ce ea se înfuriase.

Kristen însă nu avea de gînd să se dea bătută.

– Nu-i de mirare că doreşti atît de mult ca Hank să iasă din puşcărie. Cine te-ar mai înveli noaptea şi te-ar mai ajuta să urci pe căluţ?

Jack vru să-i sucească gîtul, însă se răzgîndi şi-i răspunse:

– De fapt speram ca tu să te ocupi de primul lucru şi să iei locul ultimului.

Aruncîndu-şi capul pe spate şi etalîndu-şi astfel linia delicată a gîtului, Kristen pufni într-un hohot de rîs.

– Încă o remarcă grosolană? Vai, vai, Jack, n-aş fi crezut că eşti atît de spontan, încît să poţi susţine o conversaţie inteligentă.

Nici unul din ei nu se clinti. Îşi susţineau reciproc privirea, în jurul lor atmosfera fiind încărcată de duşmănie. Nici o femeie de pe pămînt nu îndrăznise să-l înfrunte pe Jack. Însă aceasta era Kristen. Kristen era dîrză, Kristen era inteligentă şi era al naibii de ispititoare.

Ori de cîte ori o dorea, el simţea înăuntrul lui o puternică încordare, un foc care-i făcea sîngele să

clocotească în vene.

El se ridică, însă numai atunci cînd fu sigur că era capabil să-şi stăpînească dorinţa de a o atinge.

– Eşti o lunatică aiurită, zise el şi o apucă spre cai.

– Iar tu eşti un fund pictat, îi strigă ea. El ştia că întorcîndu-i spatele o enerva cumplit. Incapabil să accepte afirmaţia ei, el se pocni peste fese şi rosti:

– Ăsta, domnişoară Ford, este fundul meu şi după cum vezi nu este deloc pictat.

La orizont se crăpa de ziuă, iar Kristen tot nu putea să adoarmă. Era groaznic de înfuriată că mai devreme îşi ieşise din fire în faţa lui Jack. O atitudine distantă cînd era cumplit de supărată reuşea să o scoată din minţi şi în încercarea de a-l provoca pe Jack să accepte o luptă dreaptă, ea îl insultase, ca un copil. Trebuia să limpezească lucrurile.

Niciodată nu reuşise să ţină supărare. Gîndul că cineva putea să-i poarte resentimente întotdeauna o făcea să-şi ceară cît mai repede iertare. Dar cum să domolească ea un bărbat atît de dur ca Jack

Parrish? Nici nu era sigură dacă lui îi păsa vreun pic. În timp ce se zbuciuma gîndindu-se că era posibil ca el să nu mai suporte nici măcar imaginea ei în faţa ochilor, Jack dormea ca un prunc, de partea cealaltă a focului care se micşorase. Se părea că bărbatul nu avea un cuget curat. Kristen tot nu putea să adoarmă.

Ea privea la silueta lui ghemuită, acum admirîndu-l, acum criticîndu-i fiecare sforăit. De ce naiba nu se trezea ca ea să-i poată spune cît de rău îi părea? De ce naiba nu se răsucea şi nu-i zîmbea atît cît ea să înţeleagă că nu o dispreţuia precum îi arăta?

– Blestemat să fii, Parrish, mormăi ea printre dinţi. Nu puteai să fii şi tu un golănaş sensibil şi calin în loc de un tîlhar rece şi indiferent?

– Tot mai pălăvrăgeşti acolo?

Glasul lui răguşit şi adormit o făcu pe Kristen să tresară.

– Am crezut că dormeai.

Jack îşi întinse picioarele sub pătură şi se răsuci spre ea. Îşi propti capul în palmă şi rosti:

– Mai ai cumva şi altceva să-mi spui, domnişoară Ford?

Kristen îşi strînse mai puternic pătura aspră din lînă în jurul umerilor.

– Îmi pare rău, este bine? Uneori mă scoţi din sărite, Parrish. Nu sînt o atotştiutoare.

Ea îl auzi oftînd.

– Nu eu te-am numit astfel, domnişoară Ford.

– Dar ai gîndit, îi replică ea.

Urmă un moment de pauză plin de semnificaţie.

– Chiar are importanţă ceea ce gîndesc eu?

– Da, şopti ea atît de încet, încît el nu auzi. Surprinzător, părerea lui despre ea conta foarte mult. Jack?

– Da?

– Ţie îţi pasă de părerea mea?

El şovăi.

– Mie nu-mi pasă nici măcar de a mea.

– Ei bine, ăsta este un lucru nemaipomenit. Mă face să mă încred orbeşte în tine.

– Avem multă treabă de făcut astăzi, domnişoară Ford. Crezi că este înţelept să pierdem atîta somn cu ceva atît de neînsemnat?

– Eu nu pot să dorm dacă sînt supărată, mormăi ea.

– Poftim?

– Nimic. Kristen se întinse, îşi strînse pătura în jurul ei şi închise ochii. Jack?

– Da?

– Vreau să ştii că nu mai sînt deloc supărată pe tine.

– Mi-ai luat o povară de pe umeri.

O linişte mormîntată se aşternu în jur, iar Kristen

se cufundă în somn. O adiere uşoară îi răvăşea părul şi-i necăjea nasul. Ziua de astăzi avea să fie cea mai bună ocazie ca să-i dovedească lui Jack cît era ea de nepreţuită. Astăzi trebuia să-l facă să se simtă fericit că nu o abandonase în mijlocul sălbăticiei, fără cal.

9

Lui Kristen aproape că-i sări inima din piept văzînd că un chip proaspăt bărbierit se uita în jos la ea. Lumina soarelui o orbi o clipă cînd deschise ochii, dar acum era ferm convinsă că nu se înşelase deloc asupra înfăţişării lui Jack. Ce păcat că atîta vreme acel maxilar puternic fusese ascuns de barba întunecoasă.

– Ai de gînd să te scoli?

Ochii ei rătăciră pe forma ghemuită a trupului lui. El îşi schimbase cămaşa maronie cu una albastră, relativ curată. Nemaisimţindu-i mirosul specific, ea îşi dădu seama că el îşi făcuse baie în pîrîu. Nu-şi pusese încă pălăria pe cap, iar părul negru, proaspăt pieptănat, îi strălucea în lumina soarelui.

– Ce spilcuit arăţi! Glasul ei sună de parcă înghiţise pietriş.

El se uita mai întîi în jur şi apoi îşi mută privirea la

ea. Instantaneu Kristen se ruşină. Nu se îndoia că părul îi stătea în sus à la Don King. Somnul profund îi lăsase probabil urme întipărite adînc pe faţă, şi-şi simţea mirosul greu al respiraţiei.

– Un regat pentru un duş.

– De trei luni n-a mai plouat pe-aici.

În acel moment ea nu avea dispoziţia să-i explice lui Jack că nu la ploaie se referise, deşi o mică răpăială ar fi bucurat-o. Era tentată să se folosească de apa pîrîiaşului aşa cum făcuse el, dar nu era sigură că voia să se dezbrace în faa unui tîlhar imprevizibil.

– Bănuiesc că ar trebui s-o luăm din loc, mormăi ea.

El îi întinse o bucată de pastramă. Era exact ce-şi dorea ea dimineaţa la prima oră, o talpă piperată.

– Poate că ar trebui să pui o fustă pe dumneata.

Kristen strînse între dinţi bucata de pastramă şi se ridică.

– Nu am.

– Şi crezi că aşa vei putea cîştiga încrederea oraşului?

– Dar ce au hainele mele? Kristen trebuia să admită că erau puţin cam murdare şi prăfuite, dar ea nu mirosea nici pe departe ca oamenii pe care-i întîlnise în ultimele patru zile.

– Cucoană, din partea mea poţi să te plimbi şi-n

fundul gol prin Volcano.

Kristen se ridică din pătură şi-şi trase puloverul lălîu peste şolduri.

– Voi, bărbaţii, vă prostiţi îmbrăcînd femeile din cap pînă-n picioare în metri de materiale. Am o veste nouă pentru tine, amice, toată lumea are fund. Kristen apucă pătura de un capăt şi o răsuci într-un sul strîns. Încruntîndu-se, o aruncă pe umăr şi o porni cu paşi legănaţi spre copacul de care se afla legat Pokey.

Jack scormoni prin desagi şi scoase la iveală foarte murdara lui cămaşă maronie.

– Leagă-ţi asta în jurul mijlocului.

Kristen îşi încleştă dinţii. El o făcu să se simtă ca o tîrfă.

– N-am să port cîrpa aia împuţită.

El o apucă de braţ şi o trase aproape.

– Ba ai s-o pui, rosti el brutal. Îi înfăşură mînecile în jurul şoldurilor şi i le legă într-un nod strîns pe pîntec. Şi o s-o dai jos cînd voi spune eu, continuă el pe acelaşi ton. Vom merge direct la un magazin cu lucruri de damă ca să-ţi cumperi nişte haine ca lumea.

Kristen se răsuci şi se depărtă. Critica lui o durea mai mult decît brutala încleştare a mîinilor lui.

– Am s-o dau jos cînd voi avea chef! Să nu-ţi imaginezi vreo clipă că eşti stăpînul meu, Jack. Fie lucrăm împreună, fie nu mai lucrăm deloc.

Jack urcă pe cal şi-l îndreptă spre oraş.

– Mie-mi convine de minune, cucoană.

Kristen îl încălecă pe Pokey şi-l urmă.

– Dumnezeule, ce încăpăţînat eşti. Nu poţi să suporţi gîndul că ai nevoie de ajutorul meu, nu-i aşa?

– Ce nu pot să suport, domnişoară Ford, este că tot timpul faci pe şefa. Ai o gură mai mare decît Mississippi.

– Iar tu atingi gradul zece pe scara nervilor, replică Kristen.

După ce călăriră cîteva clipe în linişte ea rupse tăcerea:

– M-am gîndit la numele nostru.

– Zău?

Încleştîndu-şi maxilarul, ea ignoră răspunsul.

– De vreme ce pe mine nimeni nu mă cunoaşte, aş spune să-mi păstrez numele ca să evităm confuzia. Şi de vreme ce numele meu este Ford, te vei numi şi tu la fel.

– Asta dacă nu cumva eşti văduvă.

– Sînt prea tînără ca să fiu văduvă.

– După părerea mea nu eşti.

Kristen încleştă puternic hăţurile.

– Ce fel de glumă este asta?

– Nu este nici o glumă.

Kristen strînse ochii şi privi încruntată în direcţia munţilor, încercînd să-ţi păstreze calmul.

– Nu am decît douăzeci şi patru de ani.

– Numai atît?

– Asta înseamnă că sînt cu mult mai tînără decît tine, se răsti ea. Tu eşti deja cu un picior în groapă.

– Am experienţă.

– Dacă tu ai experienţă atunci eu sînt babă, i-o întoarse ea.

Jack îşi ţinea privirea înainte.

– La vîrsta asta ar trebui să fii căsătorită şi să ai cinci copii.

– Cinci?

– Lumea nu o să creadă că ai douăzeci şi patru de ani şi că nu eşti căsătorită.

Kristen veni lîngă el. Caii lor se legănau în acelaşi ritm.

– Atunci n-o să am douăzeci şi patru. Douăzeci şi doi este bine?

Jack scutură din cap.

Kristen scrîşni din dinţi.

– Douăzeci?

El se întoarse şi o privi lung.

– O să-i convingem noi.

– Oh, mulţumesc foarte mult. Joacă-ţi tu rolul tău şi eu mi-l voi juca pe al meu.

– De ce se află domnul şi domnişoara Ford în Volcano?

– Deoarece fac o călătorie.

Jack îi aruncă o privire dubioasă.

– Călătoresc aşa în mijlocul pustietăţii fără vreun motiv anume?

– În vacanţă. Îşi vizitează prietenii.

– Ce prieteni?

– Nu ştiu. Gîndeşte-te şi tu la ceva.

– Sîntem aici în căutare de aur.

– Aur?

– Sîntem în trecere prin Nevada în căutarea unui loc de concesionat.

– Da, aur. Dar, vedeţi, oameni buni, dacă aveţi nevoie de un şerif dur şi neînduplecat, cred că fratele meu Jack ar putea să fie cel pe care-l căutaţi.

Volcano, Nevada, se dovedi a fi un oraş cu totul altfel în mijlocul zilei. Dispăruseră liniştea şi străzile pustii, în care singurul care se mişcase fusese praful din aer. Prezente erau vreo sută de persoane îmbrăcate în haine de epocă care se vînzoleau de colo-colo pe artera principală, privind la vitrine, discutînd în grupuri pe trotuarele podite cu scînduri, agitîndu-se de zor pe strada aglomerată.

– Este ca în *Căsuţa din Preerie,* murmură Kristen, privind uluită de parcă ar fi fost un copil dus la circ. După aprecierea ei nu exista în toată

adunătura de oameni o faţă uşor de păcălit. Unde era beţivul care se împleticea prin oraş? Proprietarul gras şi chel al saloon-ului? Timidul ajutor de şerif? Crezuse că avea să le fie superioară acestor ţopîrlani, cu principii bine înrădăcinate, cu credinţe vechi de cînd lumea şi presupusă lipsă de inteligenţă. Însă aceşti oameni erau de-a dreptul intimidanţi. Senzaţia bruscă de laşitate care o încerca să fi avut oare ceva de-a face cu faptul că ea îşi plănuise să le spună tuturor minciuni gogonate de-a lungul unei întregi săptămîni? Însă înţelegerea temerii ei nu-i aplană nici un pic senzaţia pe care o simţea.

Aşa cum promisese, Jack o conduse direct la cel mai apropiat magazin cu lucruri de damă. Descălecă şi apoi îşi întinse braţele spre ea.

– Ce faci? îl întrebă ea bănuitoare. Kristen avea senzaţia că intrase în Oz şi că în orice clipă puştii de pe uliţe aveau să o atace.

– Te ajut să cobori.

– Dar pînă acum nu m-ai mai ajutat.

– Pînă acum nu eram Jack Ford.

Kristen nu mai fusese niciodată ajutată să coboare. Din nefericire acest lucru se văzu. Ea se cam întinse pe umărul lui Jack înainte de a pune picioarele pe pămînt.

– Îmi pare rău, zise Kristen, jenată atît pentru ea cît şi pentru el. Însă îi plăcuse mai mult decît îşi

închipuise senzaţia pe care mîinile lui ferme i-o stîrniseră atunci cînd o cuprinseseră de talie.

Jack scutură din cap şi o conduse spre magazin. Un clopoţel sună cînd deschiseră uşa. Mireasma de levănţică umplu simţurile lui Kristen. Metri de ţesături colorate erau rînduite în rafturi, însă nu văzu nicăieri blugi şi nici mărfuri cu preţ redus prin care să poţi scormoni.

Amabilitatea insistentă a vînzătorilor se transmisese din generaţie în generaţie. Abia apucase Jack să-i spună „Cumpără tot ce ai nevoie", că o femeie cu păr negru se şi întrepta spre ei. Aceasta purta o rochie ce părea foarte grea, foarte largă jos, cambrată pe talie şi în jurul bustului şi mulată pe gît. Femeia arăta de parcă fusese înghiţită de un gigantic clopot albastru.

– Ce doreşte doamna? întrebă ea. Kristen ştia foarte bine că aceasta auzise spusele lui Jack. Femeia stătea în faţa lor răbdătoare, ochii ei negri strălucind impresionaţi, iar Kristen nu ştia ce să spună. Se uită atunci neputincioasă spre Jack.

Jack îşi drese glasul.

– Eu am nişte treburi de pus la punct. Am să mă întorc peste o oră.

Kristen îngheţă, neştiind ce să facă mai departe. Clinchetul clopoţelului de la uşă marcă răzbunarea lui Jack. Femeia o luă de braţ şi o duse în faţa unui stativ cu rochii care păreau să fie atît de grele încît

Kristen rămase surprinsă că suportul nu se prăbuşea.

– Ai văzut ceva care să-ţi placă?

– De fapt – Kristen atinse materialul şi se strîmbă simţind greutatea fustei lungi – speram să găsesc ceva mai... delicat. Ea se uită la femeie plină de speranţă. Era oare posibil să găsească o rochie mini în depozitul din spate?

Femeia îşi ridică arogantă sprîncenele negre.

– Draga mea, eu îţi pot face rochia în orice culoare doreşti. Un gri pal ţi-ar plăcea?

Kristen se imaginä apărînd pe stradă îmbrăcată ca Mary Poppins.

– Nu aveţi ceva mai puţin închis pe gît?

– Ai vrea să cumperi o rochie de seară? Ceva pentru balul de la primărie? Avem cîteva rochii gata croite şi multe modele în faza de desen. Ea păşi uşor peste un cupon de catifea aurie. Cu jupoane adecvate, această ţesătură ar străluci minunat pe dumneata.

– Jupoane? rosti Kristen pe un ton piţigăiat.

– Da. Noi putem asigura toată gama de produse de care ai nevoie, domnişoară.

– Şi cam de ce aş avea eu nevoie? Kristen spera ca femeia să-i divulge secretul.

Aceasta însă îşi împreună degetele peste bogăţia fustelor.

– Asta depinde de generozitatea soţului dum-

neavoastră.

– So... oh, dar el nu este soţul meu. Kristen observă dezaprobarea din ochii femeii. Este fratele meu. Fratele meu Jack. Afirmaţia o linişti pe femeie.

– Păi, atunci sînt sigură çă fratele dumitale va dori să-ţi cumperi toate cele necesare, după cum s-a şi exprimat înainte de plecare.

– Atunci este în regulă, voi lua tot ce trebuie. Indiferent cît ari presupune.

Expresia vînzătoarei deveni lacomă.

– Adică?

Kristen zîmbi încordată şi ridică din umeri.

– Tot.

Femeia îşi trecu degetele peste gîtul îngulerat.

– Minunat, zise ea întinzînd mîna. Eu mă numesc Hildegard Stanley.

Kristen strînse mîna oferită.

– Kristen Ford. Eu şi fratele meu am sosit în oraş ca să căutăm aur.

– Pînă şi o soră de miner are nevoie de haine făcute cum trebuie. Pentru prima dată femeia privi atentă la ţinuta lui Kristen. Îşi scoase o batistă din mînecă şi-şi şterse delicat nasul. Hainele fratelui dumitale par să-ţi fie... puţin cam mici.

– Am hotărît amîndoi că a sosit vremea pentru o nouă garderobă.

– Haide în spate. Vom începe de la camizol.

Camizol. Era un cuvînt pe care Kristen îl cunoştea. Poate că, pînă la urmă, nu avea să fie totul atît de rău.

Kristen o urmă pe Hildegard într-o spaţioasă încăpere din spate, unde femeia îi ceru să-şi dezbrace toate hainele. Din pudoare, Kristen făcu greşeala şi-şi lăsă sutienul şi lenjeria intimă, croite după moda franţuzească.

Hildegard reveni în cameră cu braţele pline cu un vraf de lucruri albe. Îi aruncă o singură privire lui Kristen şi ţipă:

– Dumnezeule, ce s-a întîmplat cu corsetul dumitale?

Kristen îşi ridică mîinile şi-şi acoperi pieptul.

– Este – este ultima modă, îi răspunse ea repede.

Femeia se roti în jurul ei, uitîndu-se atent la spate unde se afla închizătoarea sutienului.

– Greu îmi vine a crede că cineva şi-ar lăsa burtica pe-afară de dragul modei. Şi aceştia ce sînt? Hildegard trase de elasticul chiloţilor pe care-i purtase Kristen.

Depărtîndu-se puţin de femeie, Kristen se întoarse cu faţa la ea.

– Singurul motiv pentru care mă aflu aici este ca să cumpăr nişte haine ca lumea. Am putea merge, te rog, mai departe?

– Va trebui să le dai jos pe acestea, rosti Hilde-

gard dispreţuitoare.

Încercînd să depăşească stinghereala de a sta despuiată în faţa acestei femei ce părea să fie destul de critică, Kristen îşi dădu jos sutienul şi chiloţii. Nepierzînd nici o clipă Hildegard aruncă pe Kristen un fin camizol alb pe care-l încheie la gît cu o fundiţă roz.

– Acum pantalonaşii. Hildegard întinse o pereche de pantaloni scurţi, albi, dintr-un material la fel de uşor ca şi camizolul.

Kristen îi lua şi îmbrăcă primul crac. Încruntîndu-se, îşi scoase piciorul din ei şi-i dădu înapoi femeii.

– Sînt rupţi.

– Poftim? Jignită, femeia îi luă şi-i analiză atentă. Toate cusăturile sînt perfecte.

– Cine i-a făcut a uitat să-i coasă între picioare. Sau poate crăpătura aia este pentru un al treilea picior?

Buzele lui Hildegard se ţuguiară, iar faţa ei căpătă o uşoară tentă roz.

– Domnişoară. Aceasta este pentru confort.

O gaură într-un astfel de loc pentru Kristen însemna înlesnire pentru un singur lucru. În ciuda încercărilor ei de a se stăpîni, Kristen chicoti.

– O doamnă cumsecade nu discută aşa ceva, dar astfel de lucruri sînt fireşti, zise Hildegard cu asprime, ţinînd întinsă perechea de pantalonaşi.

Kristen îi îmbrăcă. Avea o senzaţie ciudată, purta chiloţi şi totuşi simţea aerul între picioare. Trase şnurul roz din talie şi-l legă într-o fundiţă.

– Acum ciorapii.

Kristen ezită o clipă cumpănind dacă să accepte sau nu acest articol. Nimic nu era mai rău decît un dres pe o zi călduroasă.

– Pune-i cu atenţie, iar eu am să-ţi caut o pereche de jartiere roz.

Kristen făcu întocmai cum i se spusese. Nu era chiar un dres, ci erau ciorapi adevăraţi, de modă veche, care-i ajungeau pînă la jumătatea coapsei. Avînd o culoare roz-pal, iar pe partea laterală o dungă brodată cu trandafiraşi, aceştia se simţeau mătăsoşi pe piele.

Hildegard reintră în cameră, de astă dată aducînd mai multe lucruri.

– Uite jartierele.

Kristen luă una din ele, şi-o trecu peste laba piciorului, o ridică pe gleznă şi o fixă pe coapsă. După ce o puse şi pe a doua o văzu pe Hildegard stînd în faţa ei cu un alt articol pe care Kristen îl recunoscu imediat: un corset.

– Oh, nu cred că este o idee prea bună.

– Prostii. Femeia îi puse corsetul şi-i închise lejer nenumăratele copci metalice din faţă. Eşti mult prea scurtă în bust ca să renunţi la corset. În plus trebuie să ajustăm rotunjimile pieptului pe care Dumnezeu

ţi l-a dat.

Femeia se roti ajungînd la spatele lui Kristen care aştepta prudentă, în minte revenindu-i doar scena corsetului din *Pe aripile vîntului.*

– Hildegrad trase şnururile la spate şi un suflu puternic ieşi din plămînii lui Kristen.

– Scoate tot aerul afară, îi porunci femeia.

– Nici să nu te gîndeşti!

Kristen auzi un oftat nemulţumit. După ce mai făcu nişte mici ajustări, femeia veni în faţă.

– Gata. Eşti încorsetată, zise ea surîzînd.

– Crezi că respiraţia a fost luată în consideraţie? Coastele îi fuseseră lipite unele de altele ca piesele unui joc de puzzle şi avea senzaţia că de şira spinării i se ataşase o bucată de cherestea.

Hildegard ridică un alt obiect, care semăna foarte bine cu un camizol şi pe care Kristen îl îmbrăcă imediat. Femeia încheie toţi cei şase nasturi de sidef ai bluzei şi o aranjă peste corset.

Apoi urmară jupoanele, pînă ce Kristen simţi că putea să stea şi fără să atingă pămîntul cu picioarele. Hildegard legă apoi brîul turnurii. Grozav, se gîndi Kristen, după un milion de ore printre spărgători fusese redusă la aşa ceva.

– Am ales pentru dumneata o rochie de culoarea prunei. Hildegard plecă şi curînd se întoarse cu o drăguţă rochie de catifea, cu mîneci scurte, bufante, şi cu o croială decoltată la gît. După ce

îmbrăcă şi ultimul jupon asortat la culoare, rochia fu uşor trasă peste capul lui Kristen, aranjată pe talie şi închisă la nasturii de pe spate. Adăugînd şi perechea de pantofi din satin violet, Kristen era gata de bal.

Hildegard făcu un pas în spate şi zîmbi.

– Minunat, zise ea.

Kristen se privi uimită în oglinda ovală din perete. Bănuia că totul avea să fie în regulă atîta vreme cît nu trebuia să se mişte. Toate hainele de pe ea cîntăreau pe puţin douăzeci de kilograme. Însă îi plăcea felul în care corsetul îi ridică bustul, parcă ar fi purtat o versiune a unui sutien sexy.

– O iau.

– Bine, ciripi femeia. Acum hai să te dezbraci de asta, ca să mai probezi şi altele.

– Altele? Am petrecut o oră ca să intru în asta. Nu, mulţumesc, am s-o port doar pe-asta.

– Domnişoară Ford, doar nu intenţionezi să porţi o rochie de seară, ziua în amiaza mare?

– De ce nu? Kristen era gata să facă orice ca să evite probarea altei rochii. Şi a alteia şi a alteia.

– Pentru simplul motiv că praful va murdări catifeaua. Şi pentru că – femeia şovăi o clipă şi apoi şopti – ...pentru că îţi sînt etalaţi sînii.

Kristen privea în gol, năucită.

– Şi numai noaptea îmi este îngăduit să-mi

expun sînii?

– Rochia este potrivită numai pentru seară, domnişoară Ford. De aici şi termenul „rochie de seară". Haide, mai am trei sau patru rochii de zi care cred că ţi se vor potrivi de minune.

Femeia ieşi din încăpere, iar Kristen simţi că nu avea să mai scape din acel magazin niciodată.

10

Kristen se foia în rochia bleu pe care o purta, luptîndu-se să capete puţin confort în limitele corsetului strîmt. Pentru ea expresia „a avea inima în gît" căpătase o nouă semnificaţie.

Îi trebuiseră trei ore, dar în cele din urmă scăpase de Hildegard Stanley, care-i promisese că avea să-i trimită celelalte rochii, pălării, mănuşi, pantofi şi articole de lenjerie intimă la hotelul la care Jack rezervase camerele. Cît timp Kristen fusese împinsă, înghiontită şi împunsă, Jack se vînzolise prin oraş, închiriase camere de hotel, dusese caii în grajd şi luase în tihnă o băutură la barul local.

Acum el mergea alături de ea, mişcîndu-se degajat în confortabilii lui pantaloni strîmţi, ignorînd-o pe Kristen mai tot timpul, cum de altfel făcea de obicei.

– Unde mergem? întrebă ea.

– Să prînzim.

Kristen fu împresurată de un grup de copii gălăgioşi care trecură pe lîngă ei.

– Foarte bine. Aş putea mînca şi un cal. Pantoful i se prinse în tivul fustei lungi şi ea se împiedică, cît pe ce să cadă. Nu poţi să mergi-puţin mai încet? se răsti ea. Nu este uşor să tîrăsc după mine toate trenele astea.

Jack se opri, dar nu din cauza lamentărilor ei. Ajunseseră la restaurantul hotelului. Intrară prin uşa larg deschisă, iar Kristen rămase uluită văzînd covorul lung, roşu, care urca pe scări. În dreapta se afla biroul de recepţie, iar în stînga, era o încăpere aglomerată, plină cu mese frumos aranjate.. Trecuseră aproape patru zile de cînd ea nu mai luase o masă ca lumea.

– Sper să aibă pui. Mi-ar plăcea o pulpă în sos cu piure de cartofi.

Kristen îl urmă pe Jack la o masă. Luară loc într-o linişte stînjenitoare şi începură să aştepte sosirea chelneriţei. Imediat Kristen sesiză că Jack nu se uita la ea. De regulă el îi oferea măcar cîte o privire urîtă, însă în după-amiaza aceasta părea captivat de solniţa şi de suportul cu şerveţele de pe masă.

– Am să te spun dacă le furi.

Cuvintele ei îl treziră la realitate şi-l făcură să se

încrunte la ea.

O chelneriţă tînără, cu înfăţişare plăcută, ajunse într-un final şi la masa lor.

– Cu ce vă putem servi în după-amiaza aceasta? Avem cotlet la grătar, pui fript. Fasolea înăbuşită este destul de bună.

Kristen îi aruncă o privire lui Jack. Buzele lui se strînseră, însă nu reuşiră să zîmbească.

– Fasolea pare să fie gustoasă, zise el.

– Să nu îndrăzneşti, îl ameninţă Kristen. Ea se întoarse către femeia care-i privea cu interes şi rosti: Eu vreau pui. Pui fript cu sos şi piure de cartofi.

Chelneriţa înclină din cap şi se uită întrebător la Jack.

– Vom lua două porţii de pui fript, zise el.

Kristen îi aruncă lui Jack o privire furioasă cînd chelneriţa se depărtă.

– O singură boabă de fasole dacă voi mai înghiţi, voi încolţi.

Ochii lui Jack licăriră, însă umorul lui dispăru, la fel de repede precum apăruse.

– Domnişoară Ford, dacă îmi permiţi, aş vrea să te întreb ceva.

Jack iniţia de fapt o conversaţie? Kristen se aşeză mai bine în scaun ca să acorde maximum de atenţie acestei pietre de hotar ce marca relaţia lor.

– În regulă, şopti ea. Dar spune-mi Kristen. Doar sînt sora ta, îţi aminteşti?

Smucindu-şi încheietura mîinii, Jack împinse pe masă ochelarii ei de soare. Aceştia se învîrtiră şi se opriră în dreptul mîinilor ei împreunate.

– Ce naiba este asta? întrebă el, sfredelind-o cu privirea.

Îi scormonise prin poşetă. Ca o proastă ea şi-o lăsase agăţată de mînerul şeii.

– Aceştia? Kristen îi ridică, le deschise şi le închise braţele, în timp ce Jack continua să o privească bănuitor. Sînt ochelari de soare. De ce să-l mintă?

– Ochelari de soare, repetă el cu un glas neîncrezător. Nu seamănă cu nici o pereche de ochelari pe care i-am văzut pînă acum. De ce au oglindă în loc de sticlă?

– Aşa se fac ei. Asigurîndu-se că nimeni nu o vede, Kristen se lăsă puţin în scaun, îşi puse ochelarii şi şopti: Îţi protejează ochii de lumina soarelui. Oglinzile sînt o chestie în plus. Nimeni nu poate vedea la ce te uiţi.

Jack o analiză o clipă, după care se întinse peste masă şi-i luă ochelarii de pe nas.

– Dar astea ce sînt? Desfăcîndu-şi cealaltă mînă, el răsturnă pe masă un pumn de mărunţiş şi de bancnote mototolite.

– Oh. Kristen zîmbi delicat. Sînt false. Uite. Ea

ridică o monedă. Este datată 1984. Ciudat, nu ţi se pare?

Jack nu rîdea. De fapt privirea lui devenise tot mai suspicioasă.

– Asta pentru ce este? Pe masă ateriză calculatorul ei cu agendă.

Kristen gemu în sinea ei. Această chestiune avea să fie foarte greu de lămurit. Cum să-i explice ea unui om care abia dacă înţelegea noţiunea de electricitate, că energia razelor solare putea pune în funcţiune un mecanism ingenios care socotea mai rapid decît creierul uman?

Ea ridică maşinăria minusculă şi, hotărîndu-se să evite orice comentariu legat de acel obiect, o strecură în buzunarul din faţă al fustei.

– Asta nu este decît o jucărie nostimă pe care am cumpărat-o din Europa.

Jack privi prudent în jur şi, aplecîndu-se peste masă către ea, rosti:

– Face numere. El vorbi pe un ton coborît, de parcă ceea ce-i spunea avea să o şocheze.

– Nu este decît o şmecherie ieftină, Jack. Ştii, ca magia. Eu colecţionez astfel de obiecte.

Jack se lăsă în spătarul scaunului. Kristen îşi ţinu agitată respiraţia în timp ce el scormonea iarăşi prin buzunarul de la pantaloni ca să scoată o altă curiozitate.

– Şi ăsta ce fel de lucruri magice face?

Văzînd tamponul care se legăna între degetele lui, Kristen scăpă un ţipăt strident.

– Dă-mi-l imediat! I-l smulse din mînă. Nu ştii că este nepoliticos să umbli prin geanta unei femei? Nesăbuitule – ce altceva mi-ai mai furat?

Conversaţia lor încetă cînd chelneriţa le puse farfuriile pe masă. Jack începu să mănînce, continuînd să o fixeze cu privirea pe Kristen.

– Ţi-aş fi recunoscătoare dacă pe viitor nu vei mai cotrobăi prin lucrurile mele. Kristen începu să mănînce din pui. Pe mine n-ai să mă vezi umblîndu-ţi prin coburi. Asta denotă lipsă de respect şi nesimţire. În plus mă face să cred că nu ai încredere în mine.

Expresia care străbătu chipul lui Jack confirmă, fără putinţă de îndoială, spusele ei. Kristen îşi scăpă furculiţa în farfurie.

– Nu ai încredere în mine? După tot ce am făcut pentru tine, tu nu ai încredere în mine? Nu-mi vine să cred. Eu îmi risc viaţa pentru el şi el nu are încredere în mine.

– Mi se pare că în cele din urmă ai început să pricepi că nu am încredere în dumneata, rosti el tărăgănat.

– Tu eşti răufăcătorul, nu eu. Tu eşti cel care mi-a scormonit prin lucruri. Ce este? Ce am făcut de nu ai încredere în mine?

– Ne-ai adus potera pe cap, îi aminti el.

– A fost o greşeală, bolborosi Kristen. Ea ridică din umeri, într-un gest de respingere a acuzării. Pe atunci nu ştiam cine sînteţi.

– Şi acum că ştii că sîntem banda Parrish, totul s-a schimbat? zise el cu glasul coborît.

Kristen înghiţi din puiul fript.

– Nu este nevoie să pari atît de neîncrezător. Bineînţeles că totul s-a schimbat. N-ai cum să înţelegi. Este totul foarte complicat.

Un licăr de mînie străluci în ochii lui Jack.

– Departe de mine să pot înţelege broderiile nebuneşti din mintea unei femei pline de pasiune.

Kristen se opri din mîncat atît cît să întrebe:

– Ce vrea să însemne asta?

– Dacă-ţi închipui că Hank îţi va fi recunoscător că l-ai ajutat să iasă din puşcărie, atunci n-ai minte nici cît o găină, cucoană. Cînd vine vorba de femei, este la fel de nătărău ca şi mine.

Jack îşi văzu mai departe de mîncare, în timp ce Kristen se gîndea preocupată, dacă să-l lămurească sau nu.

– Încă nu ţi-a ieşit din cap teoria că eu aş fi aici pentru Hank, nu-i aşa?

Jack nu răspunse. Îşi umplu gura cu mîncare, lăsînd să se înţeleagă că din punctul lui de vedere conversaţia este încheiată. Şi atunci ea de ce să se mai deranjeze? El nu merita atenţie şi cu siguranţă nici nu ar crede ce i-ar spune.

Ea îşi mîncă restul prînzul în linişte, aruncînd din cînd în cînd priviri spre Jack, care se comporta de parcă ea se volatilizase. Era un bărbat încăpăţînat, nu încăpea îndoială. Cînd hotăra să termine cu o persoană, apoi termina definitiv.

Kristen bău pînă la fund apa călduţă din pahar şi se ridică.

– Unde este camera mea?

Jack îşi şterse faţa cu un şerveţel în loc de mînecă, uluind-o astfel pe Kristen. Se ridică, lăsă cîteva monede pe masă şi o conduse spre scară.

– Am să te duc sus.

– N-am nevoie să faci pe doica. Pot să-mi găsesc şi singură camera. Ea întinse mîna ca să-i dea cheia.

Jack îi aruncă o privire dură şi o apucă puternic de braţ.

– Am spus că am să te duc eu sus. Ştii ceva, cucoană, atitudinea dumitale impertinentă a cam început să mă enerveze.

Kristen încercă să-şi smulgă braţul din încleştarea lui în timp ce se îndreptau spre capătul scărilor.

– La fel cum a început să mă enerveze şi pe mine încăpăţînarea ta. Este drăguţ să ştim că sîntem chit, nu-i aşa?

Un tînăr bine îmbrăcat păşi în faţa lor, blocîndu-le drumul spre scări.

– Este vreo problemă?

– Absolut nici una, domnule. Jack îi zîmbi distant.

– Mă doare braţul, îi şopti Kristen. Jack îşi slăbi strînsoarea, însă nu o eliberă.

– Se pare că doamna nu este interesată să o însoţeşti sus, domnule. Bărbatul îi întoarse zîmbetul. Poate ar trebui să-i dai drumul.

– Poate – cu mîna liberă Jack îl împinse la o parte pe bărbat – că ar trebui să ieşi afară.

– Jack, încetează! strigă Kristen înainte ca tînărul să apuce să- l înfrunte din nou pe Jack. Te rog să nu mai împuşti încă unul. Te rog. Kristen se agăţă cu mîinile de cămaşa lui Jack.

Jack o privea năucit.

– Iartă-l pe fratele meu, îi zise ea tînărului. În ultimele săptămîni am fost o adevărată pacoste pe capul lui, iar purtarea lui faţă de mine este din păcate justificată.

Tînărul nu se lăsă bătut. Întinse mîna încercînd să o prindă de braţul liber şi rosti:

– Asta nu-i dă dreptul să...

– Atinge-o numai şi am să-ţi smulg inima din piept.

Ameninţarea lui Jack rostită printre dinţi i se păru destul de convingătoare pînă şi lui Kristen. După ce îi aruncă o privire complice, ea îşi continuă jocul.

– Jack Ford, dacă mai ucizi o singură persoană, jur că am să-i telegrafiez mamei ca să-i spun ce monstru cu sînge rece ai devenit în ultimii ani.

În cele din urmă o lumină plină de înţelegere limpezi ochii uluiţi ai lui Jack.

– Dacă nu i-ai fi atras pe toţi fanfaronii parfumaţi din Arkansas, n-ar fi trebuit să-mî descarc pumnii în ei.

Kristen îi surîse.

– Dar acest bărbat nu a încercat decît să mă ajute, Jack. Nu-mi făcea ochi dulci, nu-i aşa, domnule? Ea se răsuci brusc spre tînărul salvator care brusc pălise.

– Îhî... nu. Nu, nu-ţi făceam. Nu că sora dumitale nu ar fi cea mai drăguţă – văzînd încruntătura întunecată a lui Jack, bărbatul se corectă – adică, cea mai prietenoasă domnişoară din oraş. Cred că acum voi pleca.

Bărbatul îi ocoli şi ieşi în stradă. Kristen îl urmări cu privirea şi-l văzu oprindu-se lîngă un trecător şi începînd să-i povestească acestuia experienţa groaznică, gesticulînd energic şi ridicîndu-şi din cînd în cînd tonul. Pînă şi recepţionerul părea speriat. Kristen îi zîmbi lui Jack şi-i îngădui să o conducă sus.

– A început să meargă, şopti ea.

– Să sperăm că nu va exista vreun tînăr înfierbîntat care să vrea să-mi pună la încercare rapidi-

tatea şi precizia.

El o conduse la camera trei, introduse cheia în broască şi deschise uşa. Răsturnat pe pat o întîmpină conţinutul genţii ei.

Kristen intră grăbită în cameră şi-şi înghesui totul înapoi în geanta neagră.

– Ţi-aş fi recunoscătoare dacă de acum încolo nu te-ai mai atinge de lucrurile mele.

– Eu am să mă duc la saloon, rosti el.

– Arată-mi unde mă pot spăla pe faţă şi imediat am să vin şi eu.

– Dumneata nu mergi.

– Ba da. Ea se aşează în mijlocul camerei şi-şi încrucişă mîinile la piept.

– Ba nu. Jack se aşează în uşă.

– Am crezut că ne-am înţeles că tu nu vei acţiona singur.

– Sînt anumite lucruri, domnişoară Ford, pe care o femeie nu poate să le facă şi anumite locuri unde o femeie nu poate să meargă.

De fapt, imaginea unui saloon urît mirositor şi întunecat nu se număra printre preferinţele ei. Un pui de somn era mult mai atrăgător.

– Să nu te amesteci în ceva din care ai putea să mori, zise ea îndoioşată.

Jack îşi relaxă poziţia.

– Vei rămîne aici?

– O vreme, da.

El se încruntă.

– Ai face bine să rămîi aici, cucoană. Străzile devin periculoase după lăsarea serii.

– Atunci îţi sugerez să nu mă faci să vin să te caut, Jack.

El ieşi din cameră şi închise uşa. Kristen ascultă zgomotul cizmelor lui depărtîndu-se pe hol şi apoi pe scări.

11

Jack îşi croi drum prin uşile batante ale saloonului. Fumul din încăpere îi învălui capul, creîndu-i în ochii obosiţi senzaţii de usturime. Deşi mai erau cîteva ore pînă la lăsarea întunericului, în jurul barului şi ale meselor de poker se strînseseră deja grupuri numeroase.

Ignorînd privirile timide ale bărbaţilor din încăpere, el se prăbuşi pe primul scaun liber şi comandă o sticlă întreagă de whisky. Nu-i era suficientă o singură tărie ca să şi-o scoată din minte pe femeia aflată în hotelul de peste drum care-i stîrnea poftele. Habar nu avea de ce nu o aruncase pe micuţa domnişoară Ford pe pat şi de ce nu profitase de ea ca să se liniştească. Ceva din femeia aceea îl reţinea să nu o trateze la fel ca pe celelalte. Un motiv în plus să-şi termine treaba pentru care

venise în oraş şi să plece în mare grabă.

Barmanul îi aduse o sticlă plină şi un pahar şi se întoarse în spatele tejghelei. Deşi nu-i plăcea să admită că Kristen avusese din nou dreptate, se părea că planul ei începuse să meargă. Simpla lui şedere în saloon îl făcea ţinta unor priviri cu mult mai numeroase decît cele de care avusese parte în toată viaţa de tîlhărie. Oamenii nu numai că auziseră de întîlnirea cu tînărul din hotel, dar începuseră să mai şi înflorească. Se părea că acest individ, Jack Ford, îl doborîse la pămînt pe bietul băiat şi-i ţinuse pistolul la tîmplă pînă ce tînărul îşi ceruse scuze că se amestecase în treburile lui familiale.

Ridicîndu-şi paharul, Jack bău în cinstea eliberării lui Hank. El şi Bobby aveau să iasă din puşcărie mai repede decît aveau să-i prindă localnicii lui în piept steaua de şerif.

– Dumneata eşti Ford?

Jack îşi ridică privirea la vlăjganul care stătea lîngă masa lui. Nu-i plăcea că puştiul se foia în prezenţa lui, de parcă s-ar fi temut că răul pistolar avea să-şi scoată arma şi să-l împuşte pentru simplul fapt că stătea acolo.

– Da, eu sînt Ford.

– Am fost rugat să-ţi spun că te aşteaptă cineva afară. Bărbatul mi-a mai zis să-ţi ridici cocoşul pistolului pentru că mai tîrziu nu vei mai avea timp

s-o faci.

Jack îşi lăsă capul pe spate şi privi în tavan.

– Spune-i c-am să vin.

Băiatul o zbughi. Jack îşi mai turnă un pahar. Se părea că i se dădea ocazia să dovedească faptul că era un ucigaş.

Împuşcătura puternică o trezi pe Kristen din aţipeală. Ea se apropie grăbită de fereastră şi dădu perdeaua la o parte. Apusul de soare strălucea puternic în geam şi trimitea lungi umbre peste oraş. Se părea că viaţa de noapte din Volcano începea înainte de lăsarea întunericului. Judecînd după corpul întins pe stradă era clar că ea tocmai pierduse o autentică răfuială.

Aproape că se înserase şi Jack nu se întorsese. Era timpul ca ea să iasă afară ca să-l caute.

Nu apucă să pună mîna pe clanţă că Jack se năpusti în încăpere, purtînd pe chip o expresie încordată şi în ochi o privire sălbatică.

– Dumneata şi ideile dumitale blestemate, răbufni ei, trecînd pe lîngă ea. Puştiulică ăla a avut noroc că nu l-am omorît.

Kristen simţi cum tot sîngele i se scurge din obraji în picioare.

– Tu te-ai răfuit acolo în stradă?

Jack se răsuci spre ea.

– Da, domnişoară Ford. A fost răfuiala mea. Dar aş prefera să o consider un antrenament. Dacă puştiul are ceva minte atunci asta îi va servi drept lecţie pentru insolenţă.

– Nici prin gînd nu mi-a trecut...

– Nu, domniţă, sînt convins că nu ţi-a trecut. Şi sînt sigur că puştiul de acolo nu va fi ultimul care să mă provoace.

– Isuse, Jack. Puteai să fii ucis. Kristen îl luă uşor de braţ. Stai jos, relaxează-te. Te-a rănit pe undeva? Ea îl cercetă cu privirea şi-şi pierdu răsuflarea cînd văzu o mică dîră de sînge pe coapsa lui dreaptă.

– Nu este decît o zgîrietură, mormăi Jack. N-am nimic.

Kristen luă un şervet umed de lîngă lighean şi îngenunche pe podea între picioarele lui. Sfîşiind mai mult ruptura din pantaloni, ea tamponă rana din coapsa musculoasă.

Jack scoase un şuierat printre dinţi.

– Doare!

– Atunci cu atît mai mult trebuie curăţată. Stai nemişcat.

– Ţi-am spus tot timpul despre genul ăsta de lucruri. Dar dumneata nu asculţi de nimeni. N-am crezut c-am să apuc ziua s-o spun – durerea îl făcu

să şuiere din nou printre dinţi – dar să fiu al naibii, dacă nu eşti cea mai arogantă fiinţă pe care am întîlnit-o!

– Eu, arogantă? Ea îşi termină tratamentul şi aruncă şervetul într-un colţ. Tu vorbeşti, amice? Abia dacă apuc să ridic privirea spre tine că şi sînt biciuită cu o încruntătură ce-ar putea să arunce pămîntul în întuneric. Aşa că să nu mă faci tu pe mine arogantă.

– Şi pe deasupra mai eşti şi guralivă, mormăi el din nou.

– Cineva trebuie să susţină conversaţia. Dacă ar fi după tine am fi amîndoi specialişti în mimă!

În scurtul moment de linişte care urmă ceva din strălucirea ochilor lui Jack trezi o puternică dorinţă în sufletul lui Kristen. Ea voia ca el să o sărute, şi-şi dorise acest lucru din clipa în care o ajutase să coboare de pe cal. Încet, ea văzu pierind duşmănia din ochii lui, în locul ei aprinzîndu-se o flacără a dorinţei.

Jack îşi aplecă uşor capul, iar ea îl întîlni la jumătatea distanţei.

Mintea ei se înceţoşă şi stomacul îi tresări. Kristen îşi depărtă buzele sub presiunea plăcută a gurii lui şi se pomeni împinsă în pat. Se agăţă cu mîinile de umerii lui laţi şi apoi îşi împreună degetele în desimea părului lui. Un fior ameţitor o străbătu prin tot trupul. Cu mişcări lente, senzuale, el dirija

jocul limbilor lor.

Dumnezeule, ea părea total neputincioasă. Cînd simţi mîna mare a lui Jack urcîndu-i pe pîntec şi lipindu-i-se pe corset în dreptul sînilor, ea era sigură că murise şi că ajunsese în rai.

Gura lui continua să-i dezmierde buzele. Îi primi cu plăcere masivitatea masculină, rătăci cu mîinile pe umerii lui musculoşi şi pe braţele lui tari. Jack se lipi de ea, atingerea lui chinuind-o cumplit. Kristen simţi o uşoară căldură răspîndindu-se în interiorul trupului ei.

Limba lui urmă linul drum spre urechea ei, şoptindu-i pătimaş:

– Am să te plătesc, Kristen, indiferent cît de mult, indiferent cît de mult...

Pleoapele lui Kristen se deschiseră.

– Să mă plăteşti? Pasiunea ei îngheţă precum apa în timpul iernii. Plăteşte-mă! ţipă ea.

– Isuse, în regulă. Mormăind, Jack se ridică şi scoase din buzunar cîteva bancnote mototolite. Nu puteai să aştepţi pînă terminăm?

Uluită, cu mişcări stîngace, Kristen se strădui să se ridice în picioare în mijlocul patului.

– Ticălos slinos ce eşti! N-am nevoie de banii tăi nenorociţi. Ieşi naibii din camera mea! Ea apucă una din figurinele din porţelan de pe noptieră şi o aruncă în el. Ieşi!

Bibeloul, ratîndu-şi ţinta la cîţiva milimetri, se lovi

de perete şi se făcu ţăndări. Speriat, Jack o atenţionă cu degetul.

– Jucînd dur n-o să-ţi cîştigi existenţa, domnişoară Ford.

– Eu nu sînt o prostituată! strigă ea. Eu sînt un cetăţean cumsecade, supus legii, care nu ar trebui sub nici o formă să stea în aceeaşi cameră cu un gunoi ca tine!

Făcuse probabil o mare greşeală prin faptul că-l numise „gunoi". Expresia dură reveni pe chipul lui. Jack se urcă pe pat lîngă ea şi o apucă de încheietura mîinii. Greutatea trupurilor lor afundă salteaua pe mijloc, făcînd-o pe Kristen să-şi ţină cu greu echilibrul. Ea nu avu puterea să se opună atunci cînd el o trase la piept.

Mîna lui liberă se ridică. Din instinct ea tresări, sigură că el avea să o lovească, însă Jack nu făcu decît să-i prindă bărbia între degete şi să i-o dezmierde cu buzele.

– Eşti mult prea guralivă, murmură el. Pleoapele lui se închiseră şi neaşteptat el începu să o sărute din nou.

Kristen gemu. Nu trebuia să-l lase să se poarte astfel cu ea. Trebuia de la început să-şi exercite drepturile, trebuia să-i spună cum îi este îngăduit să se apropie de ea. Dar atingerea lui avea asupra ei efecte mai mari decît îşi închipuise. Gura lui îi sfărîmase împotrivirea şi-i reclădise pasiunea de mai

devreme.

Fără să o avertizeze el se depărtă. O încruntătură lunecă pe chipul lui.

Kristeen îşi ridică privirea uimită spre el.

– Ce este? şopti ea.

– Eşti o lipitoare, nu-i aşa?

– Lipitoare?

– O femeie care vine să te prindă în plasă.

Kristen îi zîmbi.

– Şi dacă aş fi?

Jack o eliberă din îmbrăţişare. Se dădu înapoi, mişcarea lui ameninţînd echilibrul lui Kristen.

– Eu nu sînt genul de bărbat care să se piardă după o femeie, domnişoară Ford. Lipitorile nu au fost niciodată preferinţa mea. El sări de pe pat şi se îndreptă spre uşă. Dacă ai nevoie de ceva voi fi în camera de vizavi.

– De orice? Trupul ei tînjea după el, dorea ca el să se întoarcă şi să termine ceea ce începuse. Îl dorea.

– Putem să coborîm să luăm masa de îndată ce vei fi gata, zise el peste umăr. Ieşi apoi din cameră şi trase uşa după el.

Kristen se prăbuşi în pat şi rămase acolo înmărmurită. Bărbatul ar fi putut să profite de ea, însă nu o făcuse.

După ce chibzui o clipă, un zîmbet larg i se răsfrînse pe faţă. Asprului şi durului Jack Parrish

îi era teamă de ea, teamă că după o noapte împreună avea să fie la degetul ei mic. O lipitoare? După un sărut ca acesta, era posibil ca el să aibă dreptate. Întrebarea era: Îndrăznea ea să meargă mai departe?

12

Cina o luară la aceeaşi masă la care luaseră prînzul. Jack comandă pentru amîndoi cîte o tocăniţă. Dispoziţia lor îşi pierduse din intensitate. Ca de obicei, Jack vorbi puţin, însă pentru prima dată, Kristen nu-şi găsi puterea să umple golurile conversaţiei lor bombastice.

Restaurantul era practic pustiu, iar puţinii clienţi prezenţi se dădeau la o parte din calea lor ca să nu stea gură cască la marele pistolar şi la sora acestuia. Chelneriţa stătu la masă atît cît le luă comanda şi le aduse farfuriile. Cina se dovedi a fi stînjenitoare şi monotonă, pînă la apariţia ajutorului de şerif Lewis.

Kristen îl observă prima, iar ochii i se măriră uluiţi. Ea se întinse peste masă şi-l apucă pe Jack de mînă înainte ca acesta să-şi ducă la gură furculiţa. El îşi ridică ochii spre ea, iar Kristen îi făcu

semn precipitat din cap să privească spre uşă.

El se uită peste umăr la bărbatul care intrase şi apoi îşi întoarse capul din nou la ea. Plictisit Jack îşi văzu mai departe de masă.

– Este unul din membrii poterei, şopti Kristen. Sigur o să mă recunoască.

Jack mai aruncă o privire greu de remarcat bărbatului care se aşeză la o masă vecină lor. Kristen îşi cuprinse faţa în mîini şi privi spre perete.

– Ce ne facem?

– Cît de mult ştie despre tine?

Kristen se gîndi o clipă.

– Nu prea mult.

– Asta înseamnă enorm comparativ cu ce ştie despre mine, replică el. În timpul jafului ne-am rătăcit unul de celălalt. Tu ai fost dată jos din tren.

Kristen făcu o grimasă.

– Dar am furat calul acestui om.

Gura lui Jack se strînse într-un zîmbet răutăcios.

– De ce oare acest lucru nu mă surprinde?

– Furtul de cai e pedepsit prin ştreang? Rostind întrebarea, vocea ei căpătase un ton strident.

– Nu, dacă poţi născoci un motiv întemeiat pentru fapta ta.

– Te urmăream pe tine...

– Ia te uită. Domnişoara Ford. Ajutorul de şerif Lewis se apropie cu paşi mari de masa lor, rînjind în obişnuita-i manieră libidinoasă. Ce plăcere să te

întîlnesc aici, în această seară. Eu şi şeriful te-am căutat peste tot. Ne-a fost teamă c-ai fost prinsă şi omorîtă de banda aceea de tîlhari.

Adunîndu-şi toate forţele, Kristen se întoarse spre ajutorul de şerif şi-i aruncă o privire dispreţuitoare.

– Grija dumitale este emoţionantă, dar după cum vezi sînt bine mersi aici cu fratele meu. L-ai cunoscut pe fratele meu? Jack Ford, ţi-l prezint pe ajutorul de şerif Lewis.

Sîngele se scurse din obrajii lui Lewis. Probabil că el auzise deja de reputaţia înfloritoare a lui Jack.

– Nu cumva eşti individul care a retezat în această după-amiază elanul băiatului lui Rand McDuff? îl întrebă el pe Jack strîngînd din ochi.

– Îi trebuia o lecţie, fu răspunsul lui Jack.

Întregul lor plan era pus în primejdie, dar cu toate acestea Jack stătea liniştit şi-şi mesteca bucăţile de carne din ciorbă. Kristen privi înapoi spre faţa împietrită a lui Lewis.

– Flăcăul a avut noroc c-a dat peste un om îndurător ca dumneata, Ford, căci altfel acum, în loc să stea să-şi îngrijească braţul zdrobit pe care probabil nu-l va mai folosi niciodată, putea să fie mort de-a binelea.

Auzind tonul sarcastic al lui Lewis, Kristen se lăsă mai adînc în scaun. Nu era bine să fii neruşinat cu Jack. Acesta îşi aşeză tacîmul în castron, se

şterse la gură cu un şervet şi se lăsă în spătarul scaunului.

– Poate că băiatul trebuia să stea în banca lui.

– Îmi pari nespus de cunoscut, domnule, stărui Lewis. Ne-am mai întîlnit înainte?

– Dacă ne-am fi întîlnit, n-ai fi uitat.

Tonul distant din glasul lui Jack era suficient ca să înfioare pe oricine. Ajutorul de şerif Lewis începu să se foiască stînjenit.

– Mai bine ai sta cu ochii pe sora ta, Ford. Este o adevărată belea.

– Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru sora mea, ajutorule de şerif. N-aş vrea să aud că ai necăjit-o cu ceva... Jack îşi lăsă ameninţarea suspendată în aer.

– Este o mică problemă cu faptul că mi-a furat calul.

– Asta este o acuzaţie serioasă, zise Jack calm.

– Am încă cinci martori. Potera era la mică distanţă în spatele meu.

– Vrei să spui că surioara mea ţi-a furat calul de sub dumneata sub privirile poterei? Acest lucru nu numai că sună exagerat, ajutorule de şerif, dar pare de-a dreptul patetic. Jack zîmbi văzînd ezitarea de pe chipul lui Lewis. Ne întrerupi masa, adăugă el.

Lewis îi atenţionă cu un deget tremurător şi se depărtă de masa lor.

– Am să fiu cu ochii pe tine, Ford.

– Mă faci să tremur.

Kristen îşi împreună mîinile în poală şi zîmbi prosteşte în timp ce Jack reîncepu să mănînce. Deşi ei i se înmuiaseră genunchii de frică, el, calm, ţinuse toată situaţia sub control.

Jack înghiţi ultimul cruton şi bău toată apa din pahar, orb la felul în care ea-l admîra.

– Ai terminat? o întrebă el într-un final.

– De mîncat sau de privit?

Jack o studie printre gene.

– Şi una şi alta.

– Sînt pur şi simplu impresionată. N-am crezut că poţi fi atît de abil. Kristen zîmbi.

– M-am descurcat.

– Sau atît de stînjenit în faţa unui compliment mărunt, adăugă ea.

Jack îi aruncă o privire neîndurătoare. Jack Parrish avea mai multe laturi decît îşi imaginase vreodată Kristen.

Jack îşi închipuia că dacă ar fi putut să închidă ochii atît cît să adoarmă, Kristen nu avea să-l mai obsedeze.

Îşi aruncă cizmele din picioare şi se întinse în pat, strîngîndu-şi puternic pleoapele. Mintea îi fu nă-

pădită de imaginea eliberării fratelui lui din puşcărie. Blestemat să fie Hank şi caracterul lui năvalnic. Dacă prostul ar fi aşteptat în acea zi reîntoarcerea lui, nimic din toate acestea nu s-ar fi întîmplat. Jack era tentat să uite promisiunea pe care o făcuse să-şi lase fratele să atîrne în streang. Se săturase pînă peste cap să-l tot scoată din belele, să-şi tot rişte pielea astfel ca frăţiorul lui să poată evada.

Acum apăruse Kristen cea îndrăzneaţă şi impulsivă. Nu ştia sigur de unde venise ea, dar ştia exact unde voia să o ducă: într-o lungă călătorie în rai. Voia să rătăcească prin părul ei cu mîinile, să o sărute pînă s-o facă să geamă de plăcere şi să se rostogolească în pat cu el.

Mîrîind furios, Jack se ridică nesigur din pat. Nu avea să mai adoarmă niciodată dacă nu şi-o scotea din cap pe această femeie. Coborîndu-şi tălpile pe podeaua rece, încercă să nu şi-o imagineze pe Kristen ghemuită în aşternut, cu părul auriu răvăşit pe perna albă. Nu o va face, nu avea să se ducă la ea. O simplă tăvăleală şi el ar fi fost pierdut. Sărutul lor dovedise acest lucru. O singură atingere şi avea să fie legat de ea pînă la moarte. Ideea unei asemenea robii îl străpunse ca o săgeată şi-i întări hotărîrea. Atîta vreme cît mai avea ceva de spus nimeni nu avea să-l domine.

Ciocănitul uşor din uşă îl sperie de moarte. Ştia cine era şi-şi dădu seama că voinţa avea să-i fie

pusă la încercare.

– Jack? o auzi el şoptind prin uşă. Eşti treaz?

Strîngîndu-şi dinţii, el se ridică şi deschise uşa. Ea aştepta în prag, complet îmbrăcată, fixîndu-l cu ochii cenuşii.

– Am nevoie de ajutorul tău.

Dîndu-se în lături, el îi făcu loc să intre şi închise uşa în urma ei. Ajunsă în mijlocul camerei, ea se întoarse cu faţa spre el, răsucindu-şi nervos mîinile.

– Nu pot să-mi dau jos hainele, zise ea în pripă.

Oh, se gîndi Jack, numai atît? Nu putea să-şi dea jos hainele? El închise ochii în faţa imaginii ei.

– Nasturii ăştia blestemaţi, continuă Kristen, întorcîndu-se cu spatele la el şi forţîndu-şi mîinile pe laterale. Nu pot să ajung la ei. Cum naiba iese lumea din aşa ceva?

Din tonul ei iritat, Jack se gîndi că ea se chinuise pînă atunci cu hainele, că probabil stătuse cîtăva vreme în hol, în faţa uşii lui căutîndu-şi curajul de a ciocăni. Kristen îşi ridică părul de pe umeri, iar el făcu un pas spre ea. Străduindu-se să se gîndească la ea ca la sora drept care se dădea, el îşi ridică mîinile şi deschise primul nasture de pe gît. Urmară încă doi nasturi şi gura lui se uscă. Apoi un altul, iar el abia se stăpîni să nu dezmierde pielea albă pe care gulerul o dezvelise.

Mîinile lui se mişcau după propria voinţă desfăcînd nasturii, netezind materialul bleu. Ea nu se

trase în lături şi nici nu rosti vreun cuvînt în timp ce el o atingea, însă Jack îi auzea respiraţia accelerîndu-i-se cu fiecare alunecare a mîinii lui.

Cînd ultimul nasture fu descheiat, iar lenjeria ei albă se dezvălui ochilor lui, el îşi ridică delicat mîinile pe spatele ei şi- şi lunecă uşor buzele de-a lungul gîtului ei. Ea îşi dădu drumul la păr, iar acesta căzu ca o draperie aurie în jurul feţei lui.

– Mulţumesc, şopti ea. Kristen se depărtă şi porni uşor spre uşă. Dacă voi mai avea nevoie de ceva am să te anunţ.

Ea dispăru pînă să apuce Jack să mai spună ceva. El se prăbuşi pe marginea patului şi rămase acolo, întrebîndu-se ce se întîmplase. Ea intrase ca o năluca în camera lui, îi ceruse să o dezbrace, îi oferise o imagine frumoasă şi-l lăsase cu senzaţia pielii ei reci şi catifelate.

Jack îşi coborî faţa în palme şi începe să-şi frece fruntea.

– Fir-ar să fie, murmură el. Kristen îşi bătea joc de el.

Şi o femeie care-şi bătea joc era un lucru primejdios.

13

Kristen se cufundă în apa fierbinte, înmuindu-şi praful şi transpiraţia adunate de cîteva zile. Se spălă pe corp şi pe cap cu un săpun care mirosea a flori, iar cînd în final ieşi din cada rotundă de lemn, se simţea ca un om nou.

Avînd grijă să îmbrace ceva cu nasturi în faţă, deşi ajutorul solicitat lui Jack noaptea trecută fusese o idee genială, ea îşi mai slăbi corsetul şi se stabili doar la pantalonaşi şi la un singur jupon. După ce cumpăni o vreme renunţă şi la cingătoarea turnurii.

Îmbrăcată comod, cu o fustă lungă, cenuşie şi cu o bluză albă, largă, ea era pregătită de o întîlnire cu Jack. Îşi încălţă ghetele şi traversă holul spre camera lui. Îşi netezi nervoasă părul şi, încercînd să se calmeze, ciocăni. Neprimind nici un răspuns, bătu din nou, de astă dată puţin mai tare. Se părea

că el nu era în cameră.

Grăbită, coborî scările şi ieşi în stradă, întrebîndu-se unde putuse să se ducă. Dacă-l speriase prea tare noaptea trecută? Dacă-şi strînsese lucrurile şi dăduse bir cu fugiţii? Şi-ar fi aruncat el de bună-voie fratele în gura lupului numai ca să scape de femeia nebună cu nasturi la spate? Dumnezeule, spera să nu-l fi împins la ceva nesăbuit.

Kristen privi înnebunită în susul şi-n josul străzii însă nu zări silueta lui şi nici pălăria lui cenuşie. Coborî de pe trotuar şi traversînd strada se îndreptă în grabă spre saloon.

Se opri în faţa firmei mari de la intrarea în saloon-ul *Painted Lady* şi ezită. Se apropie apoi de uşile balante şi oprindu-le mişcarea îşi anunţă prezenţa. Jack o prevenise noaptea trecută că femeile nu erau binevenite în saloon-uri, fapt în faţa căruia nu putea decît să se resemneze, însă dacă Jack nu plecase din oraş, trebuia să fie pe undeva pe acolo.

Neputîndu-şi stăvili curiozitatea, ea privi peste uşile de lemn, prost lustruite. Primul lucru care-i atrase atenţia fu desenul imens al unei femei cu sînii goi care ridica un pahar cu bere înspumată deasupra unui ţînc despuiat. Furişîndu-şi privirea ca să aibă o imagine mai bună, Kristen îşi muşcă indignată buza şi-şi continuă cercetarea amănunţită.

Deşi era o oră matinală, barul era ticsit de

oameni, unii aflaţi acolo ca să bea, alţii pentru jocurile de noroc. Încăperea era întunecoasă şi plină de fum, duhnind a transpiraţie, lichior şi tutun. Pe toţi pereţii atîrnau picturi ce etalau în mărime naturală, femei sumar îmbrăcate sau goale, toate o adevărată insultă la adresa femeilor cumsecade.

Kristen împinse uşile şi intră în încăpere. Toţi ochii o urmăriră cum se îndreptă cu paşi mari spre bar, cum bătu cu pumnul în tejghea şi cum comandă o halbă cu bere. Se simţea bine spărgînd canoanele acestui sistem. Intrînd într-un loc în care nici o femeie nu mai călcase, văzînd lucruri pe care nici o altă femeie nu le mai văzuse, ea făcea un lucru de neconceput. Se simţi ca o deschizătoare de drumuri... pînă în clipa în care o zări pe femeia din colţ care stătea în poala lui Jack.

Marcată de o gelozie greu de stăpînit, Kristen îşi dădu seama că nu era prima din sexul ei şi mai degrabă prima din rangul ei care intra în această feudă a bărbaţilor. Evident anumite femei frecventau saloon-urile pe motive bine întemeiate.

Abordîndu-şi zîmbetul ucigător, Kristen îi făcu un semn cu mîna lui Jack.

– Bună, Jack, îi strigă ea. Ce ţi s-a poticnit acolo de picior?

– Nu te servesc, îi spuse barmanul. Trebuie să pleci de aici.

Kristen se întoarse spre barman şi înclină apro-

bator din cap.

– Să fie al naibii, dacă n-ai dreptate. Voi bărbaţii trebuie să vă rezervaţi dreptul de a vă îmbăta şi de a adormi în propria voastră vomitătură. Femeilor nu trebuie să le fie îngăduit să ia parte la un obicei atît de învechit.

Ea se depărtă de tejghea şi se apropie de Jack, făcînd să se plece toţi ochii care îndrăzneau să o privească.

– Exceptîndu-le, continuă ea, exceptîndu-le pe femeile precum generoasa – care este numele tău drăguţă?

Blonda aflată în poala lui Jack surîse printre genele care i se zbăteau agitate, prin roşeaţa care-i îmbujora obrajii, printre nenumăratele aluniţe false.

– Bonnie.

– Ah, da. Kristen zîmbi sarcastică. Generoasa Bonnie. O femeie care aprinde văpăi în sufletul unui bărbat. O femeie care satisface dorinţa oricărui bărbat. O femeie care îşi ţine gura, îşi face meseria şi nu este plătită.

Bonnie nu părea prea încîntată de această caracterizare, cum de altfel nu era nici Jack. Murmure indignate începură să plutească prin încăpere, ameninţările pornind mai mult din bravură decît din intenţie. Kristen se aşeză în faţa lui Jack, iar tîrfa îşi încolăci braţele pe după gîtul lui. Privirea lui dură îi

dădea lui Kristen să înţeleagă că el nu era tocmai bucuros de vederea ei.

– Barmane! Glasul dur şi neclintit al lui Jack îi încordă lui Kristen nervii la maximum. Sora mea ţi-a cerut o bere.

Nimănui nu-i trecu prin minte să-l înfrunte pe răul pistolar. Toţi se întoarseră la băuturile lor şi la discuţiile în jurul jocurilor de cărţi.

Kristen se aşeză la masă vizavi de Jack.

– Am fost de dimineaţă în camera ta şi nu te-am găsit acolo, reuşi ea să spună, însă imediat îşi dădu seama că tonul ei sună ca al unei iubite părăsite.

– Am avut nişte treburi. Jack luă o înghiţitură din băutura care-i umplea paharul.

Drăgălaşa Bonnie îşi răsucea alene degetele prin părul des al lui Jack. Kristen luă berea pe care barmanul cu faţa imobilă i-o adusese şi sorbi prelung din ea. Strîmbîndu-se cînd berea caldă îi alunecă pe gît, ea rosti:

– Voi nu ştiţi să faceţi gheaţă?

– Ai avut vreun motiv ca să mă cauţi aici, Kristen? o întrebă Jack prost dispus.

Ea se străduí din răsputeri să pară nepăsătoare.

– Să fiu sinceră, faptul că te-am găsit aici este un adevărat noroc, dacă se poate spune aşa. Prostituata încă mai rătăcea cu mîinile prin părul lui Jack de parcă ar fi sperat să-l aprindă prin frecare. Bonnie, ce-ar fi să tai tu o şuviţă şi să te duci să te

joci cu ea într-un colţ?

Jack o ridică pe femeie de pe genunchi.

– Du-te în camera ta. Voi urca şi eu de îndată ce-mi voi termina băutura.

Kristen păli imaginîndu-şi-l pe Jack cu mîinile pe acea femeie planturoasă.

– Te duci să te mocirleşti, Jack? Sau aceasta este purtarea ta normală?

Jack îi aruncă o privire fierbinte.

– Ai vreo problemă, surioară dragă?

În fine, o dovadă a ţîfnei lui. Ea era obişnuită cu mînia lui Jack. Făcea faţă acestei stări a lui cu mai multă uşurinţă decît ar fi făcut mulţumirii de sine.

– Căci dacă ai, continuă el, nu mă interesează nici cît negru sub unghie. Consimţămîntul tău nu valorează două parale cînd este vorba de persoana mea.

– Poţi să iei tot felul de boli dacă te culci cu o astfel de femeie, bombăni Kristen.

Jack nu răspunse. Kristen îşi dădea seama că pierduse poziţia pe care o cîştigase cu o zi înainte. Împinsese lucrurile prea departe. Nu-şi propusese să-l îndepărteze de tot. Nu voise decît să-l îmblînzească puţin, să-l facă să-i mai dăruiască un sărut ca acela, sau poate chiar mai multe. Planul ei evident eşuase. În loc să-l facă s-o dorească nebuneşte, îl făcuse să devină mai rece decît fusese

la început şi-l împinsese în braţele unei experte. La jocuri ea nu fusese niciodată tare, iar acum din cauza atracţiei prosteşti pe care o simţea pentru un cowboy de doi bani îşi punea în primejdie şansa de a se întoarce acasă.

– Uneori te porţi ca un băieţaş îmbufnat, zise ea supărată.

Jack îşi puse jos paharul gol.

– Zău?

– Ai venit aici să te pileşti pentru că aseară n-ai obţinut nimic. Tipic pentru un bărbat.

Jack îşi strînse ochii de culoarea chihlimbarului.

– Nu înţeleg niciodată nici măcar jumătate din lucrurile pe care le spui.

– Nu putem discuta aici, şopti Kristen. Vino afară cu mine.

Fără prea mare tragere de inimă, Jack se ridică în picioare şi ieşind prin uşile batante o urmă pe una din străzile liniştite din preajma saloon-ului.

Kristen inspiră adînc.

– Ştiu că te-ai dus acolo ca să bei şi să te desfrînezi pentru că nu te-ai culcat cu mine noaptea trecută.

Ochii lui Jack se încruntară, însă de astă dată nu de mînie. Din adîncul plămînilor lui răbufni un rîs puternic.

– Nu eşti în toate minţile.

Kristen se încordă.

– Am dreptate şi tu ştii acest lucru.

– Domnişoară Ford, ai interpretat acel sărut mai mult decît ar fi trebuit. Am sărutat pînă acum nenumărate femei şi le-am spus aceleaşi dulcegării pe care ţi le-am zis şi dumitale aseară, dar pentru că dintre toate dumneata ne ajuţi, pe mine şi pe fratele meu, am hotărît să te scutesc de ceea ce mereu se dovedeşte a fi o despărţire dureroasă.

Kristen simţi în stomac lovitura acelor cuvinte, dar, în ciuda nodului din gît, ea stărui să capete nişte răspunsuri.

– Ce vrei să spui prin despărţire?

– Vezi? Jack îşi ridică sprîncenele. Deja te-ai ataşat. Te aştepţi că atunci cînd totul se va termina, Hank, Bobby şi cu mine să te luăm cu noi.

Kristen se încruntă. De fapt, cu mici excepţii numite Hank şi Bobby, exact acestea erau gîndurile ei. Dacă bineînţeles nu avea să fie catapultată de aici, ea nu avea de gînd să stea cu mîinile în sîn.

Jack scutură din cap.

– Aşa ceva nu se va întîmpla. Dacă noaptea trecută am fi petrecut-o împreună, ulterioara noastră despărţire ar fi mult mai dureroasă pentru dumneata.

– Oh, mai scuteşte-mă cu predicile tale de integritate, Jack. Să nu-ţi închipui c-o să pleci cu noaptea-n cap şi-o să mă laşi pe mine să privesc asfinţitul! După ce-şi mai calmă ritmul respiraţiei,

Kristen continuă: Nu voi accepta să fiu lăsată aici, Jack Parrish, şopti ea încălzită.

– Cu mine nu vii.

– Tu nu înţelegi. Vezi, dacă nu voi sta în preajma ta, pot să-mi iau adio de la viaţă.

Jack afişă un zîmbet distant şi urîcios.

– Foarte impresionant. Dar tot nu mergi.

Kristen îşi ridică braţele.

– Bine! Du-te la blestemata aia de Bonnie a ta. Dar discuţia asta nu este încheiată. Nici să nu te gîndeşti!

Jack o privi pe Kristen cum se răsuci pe călcîie, dădu colţul şi o porni spre hotel. Asta ar trebui să o înveţe minte să nu-şi mai bată joc de el, se gîndi Jack. Judecînd după ceea ce-i făcuse ea noaptea trecută, se putea spune că scăpase chiar destul de uşor... Atunci de ce oare avea sentimentul că tocmai lovise un biet cîine vagabond?

Bonnie îl aştepta dezbrăcată în pat. Nu trebuia decît să se întoarcă în acel bar şi să urce scările în camera ei. Răzgîndindu-se însă el hotărî că o baie şi un bărbierit aveau să-i facă mult mai bine şi drept urmare o porni spre bărbier.

14

Kristen se năpusti ca o vijelie în camera ei, nedîndu-şi clar seama dacă afirmaţia lui Jack o supărase sau o rănise. Mai fusese zdrobită şi de alţi bărbaţi înainte, ba chiar şi de ea însăşi, însă nici una din respingeri nu o deranjase atît de mult ca respingerea lui Jack.

Cum de putea să fie atît de rece cu ea după ce cu o noapte înainte o încălzise atît de plăcut cu atingerea lui? Cum de fusese ea atît de tîmpită, încît să-şi imagineze că un singur sărut putea să topească inima lui de gheaţă? Concluzia ei anterioară fusese îndreptăţită: Jack nu avea cugetul curat. Foarte uşor el probabil că ar fi scos un cuţit din buzunar şi i-ar fi străpuns inima.

– Bărbaţi! strigă ea tare. Toţi sînt nişte porci! Un nod de emoţie îi strangulă glasul. Vreau să plec de aici. Să plec! De la început nu am vrut să fac treaba

asta! strigă ea, sperînd cu disperare că de acolo de sus să o audă cineva.

Lăsîndu-şi faţa în palme, ea îşi dădu drumul lacrimilor pe care le ţinea de prea mută vreme. După cîteva clipe îşi îndreptă spatele şi-şi recăpătă stăpînirea de sine. Nu avea să plîngă din cauza lui. Oricum el nu o plăcuse deloc. Ea se amăgise ca o şcolăriţă de o înghesuială în spatele clasei.

Kristen se încordă. Vru să se ducă direct la grajduri, să-şi ia calul şi să plece cît mai departe de acest oraş pentru care nu avea nici un regret. Dar brusc îşi aminti că nu avea unde să se ducă, nu avea spre cine să se întoarcă. Bărbia începu să-i tremure.

– Eşti fericit! strigă ea către cel ce purta răspunderea acolo sus. De dragul unui ticălos nelegiut, mi-ai distrus viaţa!

După ce se descheie la nasturi îşi trase mînecile bluzei.

– N-am să mai stau îmbrăcată ca Mary Poppins nici măcar o singură clipă! Deschizîndu-şi copcile îşi aruncă corsetul pe podea. Am să-mi pun chiloţeii mei fini şi lejeri. Am terminat cu pantalonaşii – rosti ea cu un surîs batjocoritor – şi cu jupoanele înfoiate!

Îşi îmbrăcă blugii şi-şi puse sutienul şi bluza alburie din bumbac pe care o dezbrăcase mai devreme.

– Asta se numeşte rebeliune, zise ea. Pînă nu mă vei trimite acasă să nu te astepţi din partea mea decît la dezacorduri. Nu-l mai ajut pe amicul tău, Jack. Nu meritä timpul meu, cum de altfel nu-l meritä nici pe-al tău. N-ai altceva mai bun de făcut decît să smulgi femeile de pe la casele lor şi să le sileşti să ajute criminali insensibili care n-ar avea inima să salveze de la moarte nici un căţeluş?

Cînd îşi mai depăşi puţin criza de autocompătimire, ea privi la lucrurile aruncate pe podea şi stînd în liniştea camerei se întrebă dacă nu cumva îşi condamnase sufletul la blestem.

Se îndreptă spre oglinda de la toaletă şi-şi dădu la o parte şuviţele de pe faţă. Rămase acolo şi-şi privi o clipă imaginea reflectată, observînd că arăta la fel cum arătase săptămîna trecută, ceea ce de fapt însemna o sută de ani în viitor.

Îşi văzu ochii umplîndu-i-se de lacrimi. După atîta amar de vreme de cînd se simţea singură – mai întîi după ce-i murise mama, iar mai apoi după ce-şi pierduse şi tatăl – acum era, de-a dreptul singură. Un suspin îi zgudui pieptul.

Ciocănitul din uşă o făcu pe Kristen să tresară speriată. Ştergîndu-şi lacrimile de pe faţă, strigă „Imediat!" şi-şi ciupi obrajii. Presupunînd că este Jack, se mai uită o dată în oglindă şi abia apoi deschise uşa. O expresie dezamăgită i se aşternu pe faţă. Un băieţaş blond, nu mai mare de

doisprezece ani, stătea foindu-se nervos în faţa ei.

– Fr-fratele dumitale... E... Este...

– Ce-i cu el? Pentru numele lui Dumnezeu, copile, spune odată. Kristen nu mai avea răbdare, mai ales că era vorba despre Jack Parrish.

– Este mort.

Kristen simţi că pămîntul începe să se învîrtească cu ea.

– Cum este?

– Haide, zise băiatul, apucînd-o în fugă pe scările îmbrăcate în covor roşu.

Buimacă, Kristen se grăbi după băiat, nedorind să creadă că ceea ce-i spusese acesta era adevărat. Jack nu putea să fie mort. Nu era jumătate de oră de cînd îl văzuse, stînd şi privind-o distant.

Trecînd în fugă pe lîngă lumea de pe trotuar, ea îl văzu pe băiat strecurîndu-se prin mulţime şi apucînd-o pe o stradă laterală. După ce dădu mai multe colţuri, Kristen începu să se întrebe cît de mult rătăcise Jack pînă ajunsese să fie împuşcat.

– Hei, copile! strigă ea. Neauzind-o, băiatul mai dădu colţul unei străzi. Urmîndu-l ea se pomeni pe o uliţă pustie şi se opri brusc. Băiatul dispăruse. Vibraţia primejdioasă a liniştii o învălui, încreţindu-i pielea pe mîini.

Cuprinzîndu-se în braţe, ea înaintă atentă.

– Copile, unde eşti?

Un pocnet puternic venit din spate o făcu să

tresară şi să se răsucească spre direcţia sunetului. Un bărbat masiv cu barbă stătea în capătul străzii. Rînjind, el îşi trăgea înapoi biciul pe care tocmai îl pocnise ca să-i atragă atenţia.

– Bună ziua, domnişoară Ford. El scuipă un amestec de salivă cu tutun spre ea. Frăţiorul dumitale nu te-a învăţat că-i periculos să te plimbi singurică pe uliţele întunecoase?

Frica o învălui pe Kristen. Fără armă, ea se simţea neprotejată şi dezbrăcată.

– Am urmărit un băiat pînă aici. Nu cumva l-ai văzut? Deşi se strădui din răsputeri, ea nu reuşi să-şi stăpînească tremurul din glas.

Bărbatul pufni într-un hohot de rîs şi începu să se îndrepte spre ea.

– Băiatul ăla? Şi-a cîştigat şi el existenţa. E departe acum.

I se întinsese o cursă. Jack probabil nu era mort. Însă dacă ea nu născocea repede ceva, viitorul ei nu avea să fie prea promiţător. Încercînd să-şi recapete curajul specific meseriei, ea îşi strînse ochii.

– Ce vrei de la mine?

Bărbatul se apropia.

– Depinde ce eşti dispusă să oferi, scumpo.

Kristen încercă să-l ocolească, însă el îi ţinu calea.

– Nu sînt dispusă să-ţi ofer nimic, i-o întoarse ea.

– Bine. Bărbatul rînji. Se apropiase atît de mult, încît Kristen îi vedea dinţii înnegriţi şi-i simţea mirosul ordinar. Asta înseamnă că va trebui să-ţi iau tot ce ai.

El se întinse spre ea, însă Kristen reuşi să nu cadă în încleştarea lui. El rîse văzînd eforturile ei zadarnice de a se feri.

– N-o să scapi, păpuşico, rosti el. Bărbatul îşi pocni biciul aproape de picioarele ei, distrăgîndu-i atenţia suficient timp cît s-o înhaţe cu mîna liberă.

Puterea lui o ului pe Kristen. Ea se zvîrcoli în faţa pieptului lui imens, îi lovi hainele murdare de transpiraţie şi de ţărînă. Îşi ridică genunchiul, însă el o întoarse cu spatele, înainte ca ea să apuce să facă vreo mişcare. Bărbatul îşi înfăşură biciul în jurul gîtului ei, ameninţînd-o cu sugrumarea. Cu un gest brutal el o împinse spre un perete îndepărtat.

– Să stai cuminţică, păpuşico şi totul o să se termine repejor. Te vom apleca uite colea pe acest butoi.

Kristen fu aruncată deasupra unui butoi ce-i ajungea pînă la talie, marginea rigidă a acestuia înfigîndu-i-se în pîntec. Bărbatul o apucă de păr cu o mînă, iar cu cealaltă îi strînse biciul în jurul gîtului pînă îi domoli ultimele zvîrcoliri.

– Am vrut o bucăţică din tine din clipa în care ai intrat în barul ăla.

Ea îl auzi bîjbîind prin pantaloni şi închise ochii

îndurerată şi umilită.

– Mi-am zis în sinea mea, Horace, asta este o femeie care o să te satisfacă ca nimeni alta.

Lovind zadarnic cu picioarele în spate Kristen se agăţă cu unghiile de biciul din jurul gîtului. Bărbatul deveni brusc straniu de tăcut şi o făcu să-şi deschidă ochii.

– Asta este într-adevăr un inconvenient serios, îl auzi ea bolborosind. O femeie în pantaloni este un păcat împotriva bărbaţilor.

O fărîmă de speranţă îi umplu inima lui Kristen. Acest inconvenient avea oare să fie suficient pentru ca nemernicul să o lase în pace?

Următoarele lui cuvinte dădură răspuns întrebării ei şi o făcură să se înfioare.

– Cred că va trebui să-i tai.

Bărbatul îi trase bluza din pantaloni. Ea simţi răceala lamei lipită pe şira spinării şi se întreba în sine cît de zgîriată avea să-i fie pielea după ce el avea să-i îndepărteze blugii.

– N-o să dureze mult, îi şopti el în ceafă, pregătindu-se să înceapă tăierea.

– Nu vreau să vă întrerup. Familiarul glas profund o făcu pe Kristen să se simtă uşurată cum nu se mai simţise niciodată în viaţa ei. Era Jack. Venise să o salveze. Vreau s-o întreb ceva pe sora mea, zise el.

Bărbatul îşi întrerupse asaltul asupra hainelor ei.

– Un pas dacă mai faci, amice şi am să-i frîng gîtul.

Kristen se înăbuşi în timp ce laţul biciului i se strînse mai tare în jurul gîtului, iar marginea butoiului i se înfipse adînc în stomac.

– O singură întrebare, îl auzi ea pe Jack stăruind. Apoi am să-mi văd de treburile mele.

Kristen simţi ezitarea bărbatului.

– Atunci, spune repede, îi răspunse el în cele din urmă.

– Domnişoară Ford? Bănuiesc că acest bărbat nu a căpătat consimţămîntul dumitale înainte de a te lega ca pe o vacă pregătită pentru înfierare?

Cu o ultimă sforţare Kristen găsi puterea să scuture din cap.

Auzi apoi rîsul rece a lui Jack.

– Atunci bănuiesc că trebuie să-mi văd de treburile mele.

O detunătură răsună în aer. Un fum negru se ridică pe uliţă. Kristen îl auzi pe bărbatul din spatele ei gemînd. Căzînd la pămînt acesta o trase peste pîntecul lui rotund. Kristen se agăţă cu unghiile de bici, luptîndu-se din răspunteri să nu se sugrume.

Atunci se apropie Jack. El îi îndepărtă laţul din jurul gîtului şi o ridică. Teama combinată cu recunoştinţă şi durerea din gît o făcură pe Kristen incapabilă să vorbească. El o ţinu aproape tot timpul cît se întoarseră la hotel. Lumea nu se deranjă să

întrebe ceva despre starea ei răvăşită, deşi poate era curioasă. Pasul lui Jack era agale, dar hotărît, expresia îi era cumplită şi nu exista suflet care să fie îndrăznit să se apropie de el în acel moment.

El o ajută să urce pe scări, o conduse în cameră şi după ce o aşeză pe pat se duse să aducă un şervet umed.

Tăcut, îngenunche în faţa ei şi-i puse servetul pe gît. Ea îşi pierdu respiraţia.

– Doare, rosti Kristen cu un glas ce părea încordat şi aspru.

– Cu atît mai mult trebuie curăţat, îi replică Jack încet.

Cînd el îndepărtă şervetul ca să-l împăturească, Kristen văzu sîngele care pătase ţesătura albă.

– Sîngerez? întrebă ea cu glas stins.

– Loviturile pot fi foarte rele pe o piele delicată, domnişoară Ford.

– Sînt teafără? rosti ea cu un glas răguşit.

Jack se opri din doftoricit. Îşi ridică privirea spre ea şi, pentru prima dată, Kristen văzu milă pe chipul lui şi căldură radiindu-i din ochi.

– Dacă nu ţin cont de vocea care seamănă cu a unui broscoi după o duşcă de whisky, aş spune că eşti teafără. Pot să te întreb ce căutai pe acea uliţă lăturalnică din cealaltă parte a oraşului?

– Un băiat... începu ea să explice.

– Puştiul sfrijit? Cu păr blond?

Kristen înclină aprobator din cap.

– Mi-a spus – ea îşi simţi lacrimile împăienjenindu-i ochii – mi-a spus că ai murit.

Jack, aparent incapabil să facă faţă lacrimilor ei, începu din nou să-i îngrijească gîtul rănit.

– A fost plătit să te atragă acolo, la fel cum şi eu l-am plătit ca să-mi spună unde eşti. Pun pariu că băiatul ăsta cîştigă nemaipomenit.

Ea apucă şervetul din mîna lui.

– De acum înainte mă descurc singură. Nu este nevoie să rămîi.

Ochii lor se întîlniră din nou, iar tăcerea care urmă păru să nu se mai sfîrşească.

– Ştii, zise Jack într-un tîrziu, dacă rana asta se infectează o să-ţi pierzi capul.

Trecu o clipă, însă, cînd ea îşi dădu seama că el de fapt făcuse o glumă, începu să rîdă deşi sunetul pe care-l scotea semăna mai mult cu o tuse. El îi zîmbi prietenos, cum nimeni altcineva nu-i mai surîsese şi înmuie şervetul din nou în lighean.

– Crezi că se fac bandaje atît de mari cît să acopere o astfel de rană? zise ea.

Luînd-o prin surprindere el o întinse pe pat, sprijinind-o de perne şi învelind-o cu pătura.

– Nu. Dar o să te simţi mai bine după ce te vei odihni puţin.

– Odihna este leacul? Dar sînt practic mută, rosti ea cu glas stins. El surîse din nou, iar ea se minună

că faţa lui nu se crăpa. Oh, şi pun pariu că treaba asta te face să tremuri, adăuga ea cu un zîmbet delicat.

El îşi scoase cureaua. Kristen îl privi suprinsă şi în acelaşi timp tulburată cum se întinse alături de ea în pat.

– Ce faci?

El îşi încolăci braţele mari în jurul ei şi o trase aproape.

– Stau cu ochii pe tine.

Kristen se încordă.

– Ţii pe mine, nu numai ochii, Jack.

– Nu vreau să te furişezi afară şi să dai de bucluc, răspunse el, ghemuindu-se aproape de ea. Am hotărît să împărţim această cameră.

Kristen îşi întoarse capul şi se uită la el. Jack stătea lîngă ea, cu ochii închişi, cu bărbia aşezată pe umărul ei.

– Ai hotărît. Poate că eu nu vreau să împart camera cu tine.

Răspunsul lui veni sub forma unui surîs care o încălzi în nenumărate privinţe.

– Zău?

15

Un sforăit puternic o trezi definitiv pe Kristen. Ea deschise uşor un ochi şi se pomeni în faţă cu Jack, respiraţia acestuia răspîndindu-i-se pe obraji, nasul atingîndu-i-se de al ei.

Temîndu-se să se mişte ca nu cumva să-l trezească, ea rămase liniştită, studiindu-i genele lungi şi negre, pleoapele care-i tresăreau mult prea des ca să fie vorba despre un vis şi micile riduri din jurul ochilor. Nu reuşise să-şi dea seama de vîrsta lui, însă în păr îi străluceau fire argintii. Bănuiala ei era că Jack avea vreo treizeci, treizeci şi cinci de ani, destul de tînăr ca să nu-şi iasă din ritmul pornirilor bărbăteşti şi în acelaşi timp destul de matur ca să-şi cunoască valoarea.

Acest gînd o făcu pe Kristen să se simtă cuprinsă de un val de căldură. Ea îşi era propria duşmancă, căci altfel nu se puteau explica stupidele ei

sentimente pentru acest dur şi insensibil nelegiuit ale cărui stări oscilante îl făceau să pară aproape psihopat. Acum era atît de sumbru că ajungea în pragul depresiunii; acum era furios; acum devenea distant şi sarcastic. Singura stare de care se părea că duce lipsă era buna dispoziţie.

Nu-l văzuse niciodată afişînd un surîs adevărat. Oh, existaseră zîmbete abia schiţate, încreţituri de buze sau palide etalări ale danturii, dar niciodată un surîs larg, strălucitor, adevărat, care să stîrnească admiraţia unui dentist. Kristen era tentată să-i ridice colţurile gurii ca să dea o expresie jovială chipului ei. Cum ar arăta el vesel? Ce efect ar avea rîsul asupra acestui chip încîntător?

– Ce-ţi mai face gîtul?

Ea îşi întoarse privirea, înăbuşindu-se în propria respiraţie.

– Mult mai bine.

O familiară încruntătură îndoi sprînceana lui.

– Mie mi se pare că încă te mai supără.

Cum putea Kristen să-i spună că răguşeala din voce nu avea nimic de-a face cu rana de la gît? Ea îşi drese glasul şi se răsuci din încleştarea braţelor lui.

– Sincer. Mă simt mult mai bine, zise ea, ridicîndu-se pe marginea patului. Se pare că afară plouă, continuă ea în pripă. Un tunet urmă cuvintelor ei.

Jack se ridică din pat şi se aşeză în colţul opus.

– Ţi-e foame?

Kristen evita să privească spatele lui lat.

– Nu în mod deosebit.

– Te mulţumeşti cu puţin.

– Sînt o parteneră convenabilă.

Ea ascultă ropotul pe care ploaia îl făcea pe acoperiş şi pe pervaz. Scînteia unui fulger lumină încăperea, aruncînd umbre stranii pe pereţi.

– Pare să se instaleze o după-amiază agitată, nu crezi? zise ea.

Jack se ridică în picioare şi se duse la fereastră.

– Aşa se pare.

Ea îl urmări cum dădu perdeaua la o parte şi cum privi la apa care şiroia pe geamuri. Un alt tunet răsună puternic, făcîndu-l să tresară vizibil. Jack îşi ridică mîna şi-şi frecă ceafa, încercînd să-şi alunge teama.

Observîndu-i agitaţia din ochi şi puternica încleştare cu care apucase perdeaua, ea se întoarse spre el. Bubuitura care urmă o convinse pe Kristen că nu se înşelase. Jack tresări puternic şi înghiţi în sec cu mare greutate.

Kristen se ridică de pe locul ei şi se aşeză în faţa lui Jack.

– Ştii, zise ea încet, dacă numeri secundele între lumina fulgerului şi sunetul tunetului, vei ştii unde este centrul furtunii.

Jack o privi buimăcit o clipă, după care-şi

reîntoarse atenţia la fereastră. Arăta ca un băieţel timid şi întreaga scenă o impresionă pe Kristen.

– Întotdeauna te-a deranjat? întrebă ea.

– Ce?

– Bănuiesc că nu vrei să discutăm acest subiect.

Mîna lui Jack eliberă perdeaua şi el se întoarse cu faţa spre ea.

– Nu, domnişoară Ford, nu doresc.

Ea îl privi cum străbătu camera şi cum deschise uşa.

– Încercam doar să te ajut. Unde te duci?

– Să-mi aduc lucrurile. Ţi-am spus, împărţim camera.

– Nu-mi amintesc să-mi fi cerut permisiunea.

– Nu-mi amintesc să fie nevoie de aşa ceva.

Kristen deschise gura ca să-şi exprime părerea ei sinceră despre acest lucru, însă el îi închise uşa în nas. Rămasă cu privirea în tavan, ea aşteptă ca el să se întoarcă.

Mugetul şi ropotul furtunii pătrunseră încă o dată nepoftite, aruncînd umbre jucăuşe pe pereţi şi stîrnind ecouri prin încăpere. Jack reveni.

– Doar nu-ţi închipui că am să stau şi-am să te las să te cuibăreşti în acel pat lîngă mine? îl întrebă ea. Mi-ai arătat foarte clar azi de dimineaţă ce profitor indiscret de femei eşti şi că nu te interesează o relaţie de durată.

– Am să dorm pe podea.

– Ce-ai să faci?

– Am să dorm pe podea. Nu este nevoie să-ţi strîngi jupoanele, domnişoară Ford.

Să fie al naibii dacă toată treaba asta nu devenea deprimantă. Ea nu voise ca el să cedeze atît de uşor. Dimpotrivă, voise să insiste, să stăruie să împartă patul cu ea, să implore acest lucru, ca ea să fie sigură că el o dorea.

– Foarte bine, zise Kristen ridicîndu-şi îngîmfată bărbia. Căci ultimul lucru de care aveam nevoie era să fiu strivită în timpul somnului de trupul tău mătăhălos.

– Judecînd după puţinul pe care-l mănînci, domnişoară Ford, acest lucru nici n-ar fi greu.

– Nu-mi mai spune domnişoară Ford.

– Iartă-mă. Cum ai vrea să-ţi spun?

– Kristen. Eu nu-ţi zic domnule Parrish. Dacă nu te superi, mi-ar face plăcere dacă mi-ai întoarce favoarea.

Ajuns din nou în dreptul ferestrei, Jack începu să privească ploaia.

– Ce anume te-a întors pe dos?

Kristen zîmbi tristă.

– Ca de obicei, proasta ta dispoziţie. Să ştii că furtuna n-o să treacă mai repede dacă o să stai şi-o să oftezi la geam.

Jack plecă din dreptul ferestrei. Încrucişîndu-şi braţele la piept, el se rezemă de perete.

– Mi-am văzut fratele de dimineaţă.

Ochii lui Kristen se măriră uluiţi.

– El te-a văzut?

– Totul n-a durat decît o clipă. Fusese scos la plimbare în spatele închisorii.

– Şi Bobby?

– Nu se scot niciodată la plimbare mai mulţi prizonieri deodată.

– Şi cînd l-ai văzut, înainte sau după ce ţi-ai petrecut dimineaţa cu Bonnie? De îndată ce rosti cuvintele, ea vru să se pocnească pentru că tonul ei sunase atît de ofensat.

Un zîmbet abia schiţat înălţă colţurile gurii lui Jack.

– Eşti geloasă.

– Nu sînt. Îmi displace că pe unele femei le tratezi cu afecţiune iar pe mine de parcă aş fi ceva în care ţi s-ar fi poticnit cizma.

Jack rămase tăcut. Ea avea strania bănuială că el îşi stăpînea cu greu hohotul de rîs.

– Şi asta te deranjează?

– Mă scoate din sărite. Continuă apoi mai calmă: Ce am făcut de mi-am cîştigat dispreţul tău?

Un bubuit răsună în încăpere, iar Jack se făcu alb ca varul. În ciuda exasperării ei şi a aversiunii pe care el o avea faţă de orice ajutor, Kristen îi descleştă braţele strînse puternic.

– Tunetul te deranjează, este evident.

Jack scutură dincap, negînd.

Chiar şi prin expresia lui reţinută, Kristen îi putea simţi vulnerabilitatea.

– Toţi avem temeri, pînă şi indivizii mari, puternici şi răi ca tine. N-are de ce să-ţi fie ruşine.

Ea îl luă de mînă şi-l făcu să stea pe podea alături de ea.

– Vrei să ştii de ce-mi este frică? Jack o privi precaut. De întuneric. Noaptea eu dorm cu Pledul Fermecat tras peste cap.

Jack îşi ridică ochii la cer.

– Îmi este frică să te întreb, mormăi el.

Kristen se ridică în picioare şi luă de pe pat cele două perne şi pătura.

– Să mă întrebi ce este Pledul Magic? Acesta este numele pe care tatăl meu l-a dat păturicii mele, cînd eram mică.

Ea îi întinse lui Jack o pernă şi zîmbi cînd îl văzu strîngînd-o la piept, la fel ca ea. Aşează apoi pătura peste ei ca să le ţină picioarele calde.

– Ca majoritatea fetiţelor, eu credeam că tăticul meu era cel mai puternic, cel mai mare, cel mai curajos bărbat din lume. Cînd era lîngă mine, nimic nu mi se putea întîmpla, nimeni nu-mi putea face rău, nici monstrul din debara, nici creatura de sub pat, nici măcar fantomele cuţitarilor şi ale pistolarilor.

Un fulger străpunse cerul. Jack se încordă.

– Tata era Făt-Frumos şi Rambo la un loc. Din nefericire el era poliţist. Şi un poliţist trebuie să mai facă şi ronduri de noapte. Adică el nu era acasă cînd mie îmi era cel mai greu, şi anume, în miez de noapte.

Jack ascultă cu atenţie.

– Ei bine, îţi imaginezi dilema mea. La şase ani, mă străduiam din răsputeri să stau trează noaptea, căci dacă monstrul din debara urma să iasă, avea să o facă în noaptea în care tatăl meu era de serviciu. Amintirea o făcu pe Kristen să rîdă.

– După vreo săptămînă de ture de noapte, părinţii, în fine, au înţeles. Cearcănele şi desele aţipeli de după-amiază m-au trădat. O lungă discuţie cu tata a scos problema la iveală. Îmi dădeam seama că el se simţea răspunzător pentru toată povestea, că se simţea vinovat că nu putea să fie acasă pentru a goni spiritele rele.

Amintirile la care Kristen nu se mai gîndise demult îi umeziră ochii.

– În dimineaţa următoare tata a venit acasă cu un cadou pentru mine. Era o pătură mare care avea peste tot imagini cu chipul lui. Era un lucru vulgar, rosti ea şi rîse. Dar a avut efectul dorit şi am numit-o Pătura Fermecată. De atunci au urmat nenumărate ture de noapte, însă eu am dormit ca un prunc înfăşat în acea pătură.

Jack se juca cu închizătoarea feţei de pernă.

– Tatăl tău pare să fie un om bun.

– A fost. Bărbia lui Kristen începu să tremure. Rana morţii neaşteptate a tatălui ei era nevindecată. Ea se încordă. Oricum, esenţialul în această plictisitoare poveste este că toată lumea se sperie de ceva, Jack. Chiar şi în ziua de astăzi, încă îmi mai este puţin frică de întuneric. Nu este ceva de care să te ruşinezi. Nu trebuie decît să-ţi găseşti şi tu propria Pătură Fermecată.

– Tatăl tău a murit?

– Da, reuşi ea să şoptească.

Chipul lui Jack se întunecă.

– Şi al meu.

– A murit tînăr?

– Nu chiar.

După o clipă de ezitare, Kristen continuă bîlbîindu-se:

– Tu şi tatăl tău nu v-aţi împăcat bine?

– Să ne împăcăm? Jack răsuflă anevoios, iar chipul i se întunecă. Spre deosebire de tine şi de povestea ta frumoasă, Kristen, unii sîntem potcoviţi cu părinţi pe care nici un cîine turbat nu i-ar merita.

Tristeţea din glasul lui Jack o făcu pe Kristen să-şi schimbe starea de spirit. Fusese viaţa lui într-adevăr atît de grea?

– Îmi pare rău.

– Poftim?

– Am spus că-mi pare rău. Kristen rosti de astă

dată cuvintele mai tare, crezînd că el nu o auzise clar.

Jack o înşfăcă de braţ.

– Nu am nevoie de mila ta. Regretele unei muieri sînt la fel de folositoare şi de liniştitoare ca o burtă plină cu nisip! Păstrează-ţi compasiunea pentru cineva care are nevoie de aşa ceva.

– Jack, dă-mi drumul la braţ, şopti ea lovită de duritatea cuvintelor lui.

– Am să-ţi dau drumul cînd o să am chef! Asta este diferenţa între mine şi tine, Kristen, tu eşti o darnică... iar eu un acaparator.

Fără nici un fel de altă prevenire, gura lui o înăbuşi pe a ei. Kristen simţi că pămîntul îi fuge de sub picioare. Senzaţii contradictorii începură să i se învîrte în cap. Deşi primul ei impuls fu să-i opună rezistenţă, partea din ea care de mult timp cedase în faţa lui Jack, dorea să se dăruiască, să se cufunde în atingerea mîinilor lui, să se desfete sub presiunea buzelor lui.

Sărutul lui agresiv şi apăsat, plin de pasiune şi de dorinţă o ţinu captivă. Kristen era posibil să creadă că o asemenea pasiune nu putea să ducă decît la nenorocire, dar sentimentele ei pentru Jack Parrish nu aveau nimic de-a face cu raţiunea.

El o sărută cu o dulceaţă severă, buzele lui dure, pătrunzătoare şi pline de pasiune stîrnind în ea văpăi pîrjolitoare. Kristen se agăţă de gîtul lui,

întîmpinîndu-l cu o dorinţă egală cu a lui.

Cînd într-un tîrziu el se depărtă, ea simţi un puternic impuls de a-l trage înapoi. Jack o prinse ferm de mijloc şi o aduse aproape de el.

– Spune-mi să plec, îi şopti el, respiraţia lui arzînd-o pe obraji. Spune-mi că sînt un ticălos care nu merită să-ţi sărute nici pantofii.

Kristen scutură din cap. Ea refuză să rostească ceea ce nici unul din ei nu dorea cu adevărat. Aruncîndu-i o ultimă privire de punere în gardă, Jack începu să-i desfacă nasturii bluzei. Neabătîndu-se din drumul lui, el îi trase bluza de pe umeri şi mai departe de pe braţe. Privirea lui arzătoare coborî de pe ochii, pe umerii ei şi-i fixă sutienul, oprindu-se o clipă să examineze cupele de dantelă înainte de a le îndepărta.

Numele ei începu să curgă de pe buzele lui ca o dezmierdare iute, iar privirea lui se îndreptă spre ochii ei. Jack îşi ridică mîna ca să-i cuprindă unul din sîni, palma lui mişcîndu-se fermecător deasupra pielii ei. Niciciînd Kristen nu visase că mîinile puteau să fie atît de stăruitoare şi totuşi atît de gingaşe. El îi contură fiecare sfîrc cu degetele şi apoi se aplecă să-l atingă cu buzele.

Un fior de plăcere îi străbătu trupul lui Kristen şi o dorinţă chinuitoare prinse viaţă între coapsele ei. Jack îi dezbrăcă restul de haine şi o ridică în braţe ca pe un fulg. Din doi paşi fu lîngă pat.

Ea gemu încet cînd o aşeză jos şi începu să tremure în faţa puternicei influenţe pe care el se părea că o avea asupra simţurilor ei. Auzi fîşîitul hainelor lui care atinseră podeaua şi apoi simţi pe fiecare milimetru trupul gol al lui Jack. El îi cuprinse gura sălbatic, limba lui atingîndu-i buzele şi trimiţîndu-i fiori de dorinţă prin tot trupul. Ea îşi ridică mîinile pe umerii lui, rătăci cu palmele deasupra acestora şi-şi afundă degetele în formele musculoase.

– Mă aduci în stare de nebunie, şopti el, atingîndu-şi buzele de gura ei. După ce sărută adîncitura ce pulsa, de la baza gîtului ei, gura lui o apucă rătăcitor spre bărbia ei.

Jack îi dădu la o parte suviţele blonde de pe faţă şi începu să o sărute din nou. Se opri o clipă şi zăbovi deasupra buzelor ei.

– Sîntem amîndoi nebuni.

Kristen îşi furişă mîinile în jurul gîtului lui şi-l trase spre ea pentru o nouă desfătare. Fu un sărut care-i pîrjoli inima, lăsîndu-i-o mocnind.

Gura lui se furişă de pe gît pe umeri şi mai departe pe sînii ei. Cu mîini tremurînde ea îi atinse părul şi-l ghidă pe Jack spre locurile ei cele mai sensibile. Kristen nu mai simţise la nici un bărbat o reacţie atît de însufleţită. El se juca cu sentimentele ei cu o pasiune nechizuită, stîrnind în ea porniri incredibile.

Jack era deasupra ei. Kristen simţi pe tot corpul fluxul lui de căldură. Îşi simţi sînii tremurînd sub atingerea firelor lui de păr de pe piept, simţi bătăile puternice ale inimii lui. El îşi lipi abdomenul neted de pîntecul ei, iar Kristen simţi atunci primii fiori ai extazului. Toate formele trupului ei se îmbinau perfect cu ale lui. Parcă fuseseră special creaţi unul pentru celălalt.

Cu o încetineală înnebunitoare, mîinile lui coborîră pe spatele ei, lunecară pe şolduri şi mai depate pe coapse. Palma lui îi rătăci pe pîntec, lunecînd tot mai jos spre locul în care degetele dezmierdîndu-i firele de păr îi stîrniră pasiuni pe care ea nu le mai cunoscuse pînă atunci. Împingîndu-şi capul în pernă, Kristen gemu de plăcere.

El pătrunse atunci în locul dintre coapsele ei. Ţinîndu-se puternic de umerii lui încordaţi, Kristen îl primi în trupul ei.

Plăcerea contopirii lor fu pură şi explozivă. Respiraţia ei deveni tot mai accelerată, în timp ce Jack îşi slobozea înflăcărarea. Kristen se arcui spre el ca să ofere împlinirea pe care o doreau amîndoi.

Dragostea lor deveni un pur act de posedare, un şuvoi fierbinte de pasiune care se dezlănţuia în ei. Fiecare pătrundere a lui Jack o făcea pe Kristen să tremure în faţa forţei lui. Degetele ei se mişcau deasupra pielii bronzate a spatelui lui, îndemîndu-l să continue. Flăcările speranţei scăpară în fine

de sub control şi cu un geamăt înfierbîntat el se ascunse înlăuntrul ei, transformîndu-i dorinţele într-o dulce împlinire a unei explozii finale.

Ea îşi lipi gura de pielea fierbinte a lui Jack. Dorinţa pe care o aveau unul pentru celălalt fu în fine satisfăcută, iar Jack se simţi cuprins de un sentiment de mulţumire. El se răsuci şi se întinse pe pat lîngă ea. Răcoarea camerei o împresură pe Kristen, iar realitatea năvăli din nou nepoftită.

Jack o trase aproape pe Kristen, iar ea se cufundă în îmbrăţişarea lui, învăluită de un uluitor sentiment de desăvîrşire.

16

Ploaia se oprise, lăsînd în urmă nori grei care acoperiră soarele pînă la lăsarea înserării. Kristen asculta respiraţia regulată a lui Jack, bătăile ritmice ale inimii lui, mult mai liniştite comparativ cu o oră în urmă. El dormise cu ea în braţe şi, din cînd în cînd, mîinile îi alunecaseră pe spatele ei, pe şoldurile ei, dezmirdîndu-i pielea chiar şi în somn.

Un ciocănit în uşă îl trezi, Făcîndu-i pe amîndoi să sară după haine ca doi adolescenţi prinşi împreună în pat. Kristen îşi trase mînecile bluzei lungi, iar Jack ţopăia de zor, încercînd să-şi pună pantalonii.

În mijlocul întregii nebunii, mintea lui Kristen se limpezi.

– Stai puţin. Este ridicol ceea ce facem, zise ea aruncîndu-şi blugii pe podea. Sîntem doi oameni în toată firea. N-am făcut nimic rău.

Jack îşi închise ultimul nasture de la pantaloni şi-şi îmbrăcă în grabă cămaşa albastră.

– Poate că în mintea ta nu am făcut, zise el. Dar mă îndoiesc că locuitorii din Volcano împărtăşesc aceeaşi părere despre incest.

Ochii lui Kristen se măriră uluiţi. Îşi apucă blugii de pe podea şi se împiedică în ei în clipa în care se auzi al doilea ciocănit.

Jack străbătu camera pînă la uşă şi aşteptă cu mîna pe clanţă pînă ce Kristen îşi aranjă ţinuta.

– Gata? o întrebă el după ce ea îşi trase fermoarul la pantaloni.

Netezindu-şi părul, ea se aşeză la fereastră, luîndu-şi un aer nepăsător.

– Gata.

Uşa de deschise. Ajutorul de şerif Lewis stătea în prag, zîmbind urîcios.

– Salutare, oameni buni, rosti el ţinîndu-şi pistolul în mînă şi exprimîndu-şi astfel clar motivul pentru care se afla acolo.

Instinctiv Jack dădu să atingă arma pe care uitase să şi-o lege la şold. Geanta lui Kristen era aruncată la piciorul patului, pistolul ei fiind mult prea departe pentru a le oferi vreun ajutor.

– Ce este, Lewis, ţi-ai găsit în fine curajul ca să vii să mă arestezi? rosti ea. Nu te-a mulţumit alura de prost, trebuia să faci şi dovada.

Aflat în uşă cu pistolul îndreptat spre Jack, Lewis

părea mult prea încîntat, mult prea sigur de sine. Ceva se întîmplase. Atitudinea lui încrezută demonstra că era vorba despre ceva mult mai impresionant decît o simplă arestare a unui hoţ de cai.

– Băieţaş neastîmpărat ce eşti, zise Lewis zîmbind compătimitor. Tăticuţul tău nu te-a învăţat că nu se cade să te regulezi cu sora-ta?

Jack se încordă. Simţind că violenţa punea stăpînire pe el, Kristen se apropie de cei doi bărbaţi.

– Cine s-a găsit să vorbească, exemplarul de prima clasă a unei încrucişări selective, spuse ea. Intenţionezi să ne spui şi nouă de ce stai acolo cu pistolul în mînă sau trebuie să ghicim?

Lewis îşi încreţi buzele.

– O să mă distrez spînzurîndu-ţi fraţii. Bărbatul rîse zgomotos şi se întoarse spre Jack. Mi-am dat eu seama că te-am mai văzut undeva. El atinse trăgaciul pistolului. Jack Parrish. Semeni perfect cu fratele tău Hank.

Kristen îşi simţi inima oprindu-i-se în loc. Fuseseră descoperiţi. Dîndu-se uşor în spate, ea se aplecă lîngă piciorul patului.

Jack pufni într-un hohot de rîs.

– Crezi că ai priceput tot, ajutorule, nu-i aşa?

Lewis îşi ţinti arma.

– Nu cred, Parrish, ştiu sigur. Tu şi fratele tău aţi jefuit în ultimii zece ani trenurile şi diligenţele din toată Nevada şi Arizona. Acum v-am prins. Bărbatul

afişă un zîmbet. O mie de dolari. Ştiai că atît s-a pus pe capul vostru? Cam mică răsplata, aş spune, pentru fiii ticălosului Clay Allison.

Kristen rămase cu gura căscată. Clay Allison? Celebrul pistolar Clay Allison?

– Tăticuţul tău o fi scăpat de ştreang, continuă Lewis, însă tu, amice, nu vei reuşi.

– Chiar îţi închipui c-o să pui mîna pe recompensa pe care nici un om al legii, inclusiv Pinkertonii, nu a fost în stare s-o capete? întrebă Jack. Tu, ajutorule de şerif? Tu căreia o femeie i-a furat calul de sub fund?

Mîrîind furios, Lewis îşi înfipse pistolul în abdomenul lui Jack. Acesta se dezechilibră, iar Kristen se simţi o clipă cuprinsă de panică. Recăpătîndu-şi stăpînirea de sine, îşi furişă mîna pe lîngă marginea patului şi-şi deschise geanta.

– Te-aş putea împuşca, Parrish şi tot aş primi banii, căci nu se va găsi nimeni să vocifereze.

Revenindu-şi de pe urma loviturii, Jack privi spre pistol zîmbind.

– Şi crezi că aş prefera ştreangul?

Broboane de transpiraţie apărură pe fruntea lui Lewis.

– Vreau să mă însoţeşti fără tărăboi, căci bănuiesc că nu vrei ca surioara ta să fie rănită.

Jack zîmbi sălbatic.

– Să-ţi spun o noutate, Lewis. Ea nu-i sora mea.

Lewis îi aruncă o privire lui Kristen, care-şi ascunse printre faldurile păturii de pe pat arma pe care tocmai o scosese din geantă.

– Trebuia să-mi fi dat seama, replică Lewis şovăind. Nu seamănă deloc cu nici unul dintre voi. Dar asta nu are nici o importanţă. Te arestez, Parrish. Tu şi fratele tău o să vă legănaţi în faţa lui Dumnezeu unul lîngă celălalt.

Kristen îşi ridică arma.

– Aruncă pistolul, Lewis.

Cei doi bărbaţi se întoarseră cu faţa la ea. Buzele lui Jack se strînseră puternic de nemulţumire.

– Ce naiba faci?

– Am luat chestiunea în primire, răspunse Kristen fără să-l scape din ochi pe Lewis.

– Aruncă arma. Ea se ridică. Şi apoi întinde-te aici, Lewis, cu faţa la podea.

Ea îl văzu pe ajutorul de şerif ezitînd, tentat să apese pe trăgaciul armei pe care o avea încă lipită de abdomenul lui Jack. Ea îl ţintui cu privirea. Îşi dădea seama că acum avea să-l protejeze pe Jack Parrish pînă în final.

– Să nu care cumva să încerci, Lewis, căci nu vei face decît să-ţi grăbeşti înmormîntarea.

Încă o clipă încordată şi Lewis îşi eliberă trăgaciul armei. Se aplecă apoi şi după ce-şi aruncă pistolul la picioarele lui Jack, se întinse pe podeaua tare.

– Nu merită, doamnă, zise el.

Kristen îşi ridică privirea spre Jack, iar ochii lor se întîlniră. Ea se întrebă atunci dacă Lewis avea dreptate. Merita oare vreun bărbat toate încălcările de legi pe care ea deja le făcuse? În urmă cu o săptămînă răspunsul ei ar fi fost nu. Dar, undeva pe traseu, regulile se schimbaseră.

– Cine mai ştie despre Jack? întrebă Kristen pentru a treia oară. Jack îl legase pe Lewis atît de strîns de scaun, că ea se întreba dacă ajutorul de şerif mai putea respira. Acesta nu vorbea, ceea ce era mai avantajos decît să fi ţipat, însă deoarece vieţile lor erau în pericol, ei trebuiau să afle dacă mai existau sau nu alte persoane care să ştie despre adevărata identitate a lui Jack. Răspunde-mi, rosti ea printre dinţii încleştaţi.

Jack se răsuci cu spatele la fereastra de la care se uitase să vadă dacă Lewis fusese urmărit.

– Răspunde-i doamnei, legiuitorule. Sau preferi să-ţi deschid eu gura cu partea dureroasă a pistolului? Ca să-şi facă înţeleasă ameninţarea, Jack se apropie şi-şi lipi ţeava pistolului de buzele ajutorului de şerif.

– N-nimeni, bîigui Lewis. Nimeni – jur.

Kristen se întoarse spre Jack.

– Ce zici, putem să-l credem?

Jack îşi puse înapoi arma în toc.

– A vrut recompensa numai pentru el.

– A... acum o să mă omorîţi?

– O să te ţinem cu noi o vreme, zise Kristen, pînă vom duce la bun sfîrşit treaba pentru care am venit.

Lewis îşi plimbă privirea agitată de la Jack la Kristen.

– Şi pentru ce aţi venit aici? Dacă voiai să-ţi eliberezi fratele din puşcărie, de ce n-ai făcut-o pînă acum?

– Nu te îngrijora, Lewis. Vizita ta la noi nu va fi lungă. Kristen spera ca afirmaţia să fie adevărată. Ea nu mai încălcase niciodată legea şi nu era deloc de acord cu ceea ce făcea.

Jack îşi scoase iarăşi pistolul din toc.

– Vin doi bărbaţi.

Kristen îl privi agitată pe ajutorul de şerif.

– Şi de unde ştii că vin aici?

– Pentru că este şeriful şi un individ îmbrăcat în costum.

Kristen îi acoperi lui Lewis gura cu eşarfa pe care acesta o purta la gît.

– Ce facem cu el?

Jack privi în jur prin cameră.

– Ajută-mă să-l băgăm în debara.

Apucînd amîndoi de spătarul scaunului, îl tîrîră în debara pe speriatul ajutor de şerif, care-şi tîrşîia picioarele pe podea, încercînd să împiedice alunecarea. Jack îi dădu lui Kristen pistolul lui. Ea rămase uluită de greutatea acestuia, de senzaţia ciudată pe care o simţea ţinîndu-l în mînă.

– Pot să-l ţii liniştit?

Kristen îi aruncă ajutorului de şerif o privire aspră.

– Dacă vrea să rămînă în viaţă.

Jack închise uşa la debara, iar ea rămase singură în întuneric cu Lewis. Ascultînd atentă respiraţia lui greoaie împletită cu ritmurile accelerate ale răsuflării ei, Kristen auzi mai întîi un ciocănit puternic şi apoi scîrţîitul uşii care se deschise.

– Jack Ford? auzi ea un glas necunoscut întrebînd.

– Da, răspunse Jack.

– Sînt primarul Nathan Collins. Acesta este şeriful Howard Newcomb. Ne aflăm aici într-o problemă oficială.

– Ce pot face pentru dumneavoastră domnilor? Vocea lui Jack era liniştită, aproape binevoitoaree. Kristen consideră acest lucru drept un semn bun.

– Am venit să-ţi oferim o slujbă.

Kristen trebui să-şi acopere gura ca să nu ţipe de bucurie. Îl auzi pe Lewis mormăind şi trebui să-l înghiontească cu pistolul lui Jack. Nici în visurile ei

cele mai nebuneşti nu îndrăznise să spere că oraşul avea să-l solicite pe Jack.

– Nu mă interesează, răspunse Jack.

Kristen înlemni. Nu-l interesează!

– Nici nu ţi-am spus încă despre ce este vorba, rosti primarul amabil.

– Am făcut suficiente astfel de slujbe ca să cunosc consecinţele. Acum, domnule primar, eu călătoresc cu sora mea, sperînd să găsim ceva aur în drumul nostru. Pistolul meu nu este de angajat deocamdată.

Temerile lui Kristen se preschimbară în admiraţie. Jack era maestru în negocieri.

Ea îl auzi pe primar chicotind.

– Nu ne interesează un vînător, domnule Ford. Vrem să devii următorul nostru şerif.

Jack pufni în rîs.

– Şerifule, cred că primarul a băut puţin cam mult astăzi.

– Ţi-ai dobîndit o poziţie bună în oraş, zise o altă voce, pe care Kristen o asocie cu a şerifului. Lumea te admiră şi te respectă. Ai o mînă iute, ochi ager.

– Şi o reputaţie de ucigaş, i-o tăie Jack.

– Adevărat. Primarul chicoti. Vrem să te angajăm.

După o tăcere lungă Jack rosti:

– Nu cred.

Kristen scrîşni din dinţi. El părea să se cam

joace cu focul.

– Se plătesc opt dolari pe săptămînă.

Ea îl auzi pe Jack fluierînd încet.

– Opt dolari? Trebuie să fie o slujbă primejdioasă.

Primarul chicoti din nou.

– Nu chiar, fiule. Noi vrem ceea ce este mai bun şi sîntem dispuşi să plătim pentru aşa ceva.

– Opt dolari? Jack cumpăni.

– Opt dolari şi cît whisky poţi să bei.

Kristen îşi ţinu pumnii strînşi. Dacă şi de data asta Jack îi refuza, era posibil ca oamenii să plece.

Auzindu-l pe Jack dregîndu-şi grasul, Kristen îşi ţinu răsuflarea şi rosti o mică rugăciune.

– Băieţi, se pare că v-aţi găsit un nou şerif.

Le trebuiră treizeci de minute şi trei încercări ca să-l ducă pe ajutorul de şerif în camera lui Jack de vizavi. De fiecare dată cînd deschiseseră uşa, apăruse cineva în hol şi trebuiseră să-şi amîne planul. În cele din urmă, Jack deschise uşa şi se apucară de treabă. Îl tîrîră pe ajutorul de şerif prin hol, Kristen împingînd în scaun, iar Jack trăgînd de spătarul acestuia.

Cînd ajunseră înăuntru, Kristen închise uşa şi se

rezemă de ea răsuflînd uşurată. Ultimul lucru de care aveau acum nevoie era să fie prinşi răpind un om al legii.

– Am reuşit.

Jack îl aşează pe înspăimîntatul ajutor de şerif lîngă peretele îndepărtat.

– Da. Dar pentru cîtă vreme? Mai devreme sau mai tîrziu cineva o să observe lipsa lui.

– Păi acum tu eşti noul şerif. Nu mai este decît o chestiune de timp pînă la primirea cheilor.

Lewis se zvîrcoli în scaun, mormăind în căluş, iar Jack îi aruncă lui Kristen o privire directă.

– Va trebui să-l ţinem liniştit.

– Ce crezi că vom păţi dacă ne vor prinde?

– Ai asistat vreodată la o execuţie prin spînzurare?

Kristen îşi impuse să-şi păstreze calmul.

– Nu, dar sună teribil de cumplit.

Cuvintele ei îi făcură pe Jack să rîdă zgomotos.

– Cine va sta primul de pază?

– Vrei să spui în noaptea asta?

– Da, în noaptea asta. Trebuie să-l ţinem liniştit sau ai uitat?

– Nu, n-am uitat. Privirea pe care el i-o aruncă o făcu pe Kristen să-şi simtă genunchii tremurînd. Nu în seara asta.

Kristen îşi drese glasul.

– Dar dacă va face prea mult zgomot, camerista

s-ar putea să intre înăuntru.

Jack se apropie de ea, iar Kristen îşi ţinu respiraţia. Dorinţa din ochii lui nu era înşelătoare.

– Sunetele înăbuşite în camerele de hotel sînt destul de obişnuite.

Ridicîndu-şi privirea spre el şi amintindu-şi ce se petrecuse între ei cu numai cîteva ore în urmă, ea deveni foarte ispitită. Dar dacă el se înşela şi zgomotele lui Lewis aveau să fie luate în seamă?

– Nu sînt convinsă că este o idee prea bună.

– La naiba cu ideile tale bune.

Jack se aplecă şi o sărută îndelung. Într-atît încît Kristen fu cît pe ce să se răzgîndească şi să accepte riscul. Probabilitatea era ca nimeni să nu-l descopere în seara aceea pe bunul ajutor de şerif. Ea şi Jack se puteau întoarce în camera ei. Gîndul însă de a fi escortată spre spînzurătoare şi de a simţi ştreangul gros în jurul gîtului o făcu pe Kristen să-şi ridice mîinile pe pieptul lui Jack şi să-l împiedice să o sărute din nou.

– Nu se poate.

Jack se opri şi se uită peste umăr la ajutorul de şerif care-i privea curios.

– Începe să-mi displacă foarte mult noul nostru prieten, bombăni el.

Kristen se îndreptă spre pat.

– Voi sta eu prima de pază.

Jack o apucă de braţ şi o trase în faţa lui.

– Ba eu voi sta primul. Tu-l vei supraveghea pe timpul zilei.

Tonul lui autoritar o făcu pe Kristen să zîmbească.

– Jack, tipul este legat fedeleş. Ce-ţi închipui că am putea face?

Jack nu muşcă din momeala ei.

– Nu vei dormi în aceeaşi încăpere cu el. Este camera mea. Eu voi sta de pază primul. Tu-l vei putea supraveghea mîine cînd voi fi investit în noua funcţie.

Zîmbetul lui Kristen pieri.

– Dar voiam să fiu şi eu de faţă la eveniment. Am riscat şi eu la fel de mult în acest plan. Vreau să fiu şi eu prezentă la marea finală, nu să stau înţepenită cu el aici.

– Şi ce propui? replică Jack. Să trimit un bilet politicos primarului în care să-i explic de ce eşti tu prezentă în locul meu? Nu putem să mergem amîndoi şi în acelaşi timp să-l păzim şi pe ajutorul de şerif.

– La naiba, Parrish. Kristen îşi dădu seama că nu avea altă alternativă. În regulă. Acum îl păzeşti tu, mîine eu, dar să ai grijă să-mi povesteşti absolut tot cînd te întorci.

Jack îi arătă uşa.

– Du-te la culcare, domnişoară Ford.

Ea se întoarse spre el.

– Kristen. Da?

Jack îi ridică bărbia.

– Du-te la culcare, Kristen.

Sărutul care urmă nu se dori la fel de ispititor ca precedentul, însă stomacul lui Kristen nu sesiză diferenţa. Ea îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui şi-şi răsfiră degetele prin părul lui. Jack gemu şi o trase mai aproape.

Un sunet înăbuşit făcut de Lewis îi separă.

– Noapte bună, şopti ea. Kristen se răsuci şi ieşi grăbită din cameră, înainte de a ceda pornirii şi de a-l trage pe Jack după ea.

17

În sala imensă de bal răsunau acordurile unei mici orchestre. Lumina a patru candelabre cu gaz arunca umbre pe tavanul sculptat. Zumzetele a sute de voci îi umpleau urechile lui Kristen, însă nici unele nu aveau intensitatea zarvei celor patru fete adunate într-un cerc strîns în apropierea ei.

Kristen avusese o zi grea şi neplăcută şi aşa cum îi zisese lui Jack cînd acesta o anunţase despre balul primarului, ea nu avea nici un chef să stea pe margine şi să privească la încercările demodatelor femei de a dansa în corsete şi în turnuri rigide. Simplul gînd îi provocase ilaritate.

În timp ce Jack fusese toată ziua plecat, primindu-şi investitura şi felicitările şi îmbătîndu-se cu consiliul orăşenesc, ea rămăsese sechestrată în camera lui de hotel, păzindu-l pe ajutorul de şerif Lewis. Fusese cumplit să-l facă să stea liniştit.

Din primele ore ale dimineţii acesta îşi dăduse seama că ea nu avea să-i facă rău şi atunci se hotărî să profite de pe urma acestui lucru. Dacă nu bodogănise şi nu mormăise tare, bătuse cu picioarele în podea sau făcuse tot felul de zgomote. Ca să mai înăbuşe puţin din gălăgia pe care Lewis o făcea, Kristen îi pusese o cuvertură sub picioare şi o faţă de pernă pe cap. Seara, sperase să se odihnească în camera ei, nu să o petreacă cu lumea din oraş.

Cedînd în faţa teoriei lui Jack conform căreia, deşi primarul îl investise în acea dimineaţă în funcţie de şerif, consiliul orăşenesc putea oricînd să revină asupra deciziei, Kristen stătea acum pe marginea sălii de bal. Avea strania bănuială că Jack începuse să se cam bucure de popularitatea lui şi că pur şi simplu dorea să fie cît mai mult răsfăţatul ochiului public înainte de a părăsi oraşul. Ea nu spera decît ca ajutorul de şerif să stea liniştit în debara, acolo unde-l lăsaseră.

– Am auzit că a împuşcat un om în Phoenix pentru că a împroşcat cu noroi fustele unei femei.

Kristen îşi dădu ochii peste cap auzind povestea rostită cu un glas visător de o tînără. Reputaţia lui Jack îl însoţea sau mai degrabă îl depăşea, peste tot unde mergeau. Jumătate din oraş ştia deja că ajutorul de şerif Lewis dispăruse. Era cunoscut de asemenea faptul că Lewis îl călcase pe coadă pe

Jack şi toţi bănuiau că Jack nu era străin de dispariţia ajutorului de şerif. Însă se părea că nimănui nu-i păsa. Îşi găsiseră un pistolar de bună credinţă care să reprezinte legea şi altceva nu conta pentru oraşul Volcano.

– A ucis douăzeci şi nouă de oameni, spunea lumea. Cîte unul pentru fiecare an al vieţii lui.

– Şi pe toţi numai din cauză că insultaseră femei.

– Oh, se mişcă divin. Bărbatul acesta a fost făcut pentru dans.

Kristen zîmbi compătimitor în sinea ei. Bărbatul era făcut să o enerveze şi ea nu avea de gînd să stea să mai asculte nici un comentariu.

– Pun pariu că dansează divin şi sub aşternuturi.

Grupul de fete începu să chicotească.

– Sally Mae, şopti una din ele apăsat, spui cele mai odioase lucruri.

Kristen auzise destul. Îşi ridică fustele grele şi ocolind sala de dans se îndreptă cu paşi mari spre un grup mic de femei strînse lîngă uşă.

– Cu ce sînt mai presus bărbaţii ca să îngrădească acţiunile femeilor din această comunitate? Trebuie să ne apărăm drepturile noastre, puţine acum şi să cerem altele, mult mai multe!

Soţia primarului, căreia Kristen îi fusese prezentată mai devreme, stătea în mijlocul grupului care se lărgea şi încerca să instige la revoltă.

– Cît va mai trebui să îndurăm apăsarea cizmei lor? Cîte alegeri să mai treacă pînă vom fi luate şi noi în seamă? Cît de zdrobite să fie spiritele noastre ca să ne ridicăm ca o forţă şi să cerem drepturile care ne-au fost întotdeauna refuzate?

Kristen se apropie mai mult, un sentiment de mîndrie, îndreptîndu-i umerii. Aşa începuse probabil mişcarea feministă, cu mici grupuri de femei, care se săturaseră de regulile bărbaţilor lor, care doreau să-şi întindă braţele şi să atingă nesfîrşitul cer al libertăţii de care partenerii lor masculini se bucurau.

– Nu trebuie să mai suferim sub legile lor, continuă o femeie pe nume Emily Collins. Nu trebuie să ne mai acceptăm statutul de proprietate, inventar viu, avere. Noi, suratelor, sîntem rădăcinile acestei ţări. Fără noi n-ar există milă, n-ar exista generozitate. Fără noi n-ar exista alinare, n-ar exista hrană pentru suflet. Fără noi nu ar exista copii care să umple pămîntul!

– Doamnă Collins, iartă-mă că spun, dar soţul meu depune destul efort ca să ducă la bun sfîrşit această îndatorire.

Emily Collins se întoarse şi aruncă o privire aprigă femeii durdulii care zîmbea în spatele ei.

– Adevărat, Caroline Jones? Şi spune-mi, pînă la ce vîrstă crezi că ar avea norocul să-ţi ajungă copiii dacă după naştere ar fi îngrijiţi de soţul dumitale?

Zîmbetul de pe chipul lui Caroline Jones pieri şi

femeia începu să clipească agitat.

– Probabil că pînă la venerabila vîrstă de o oră, îşi răspunse Emily la propria întrebare. Noi le dăm naştere, noi îi îngrijim, noi îi creştem, noi îi învăţăm să deosebească binele de rău, iar cînd băieţii noştri ajung la maturitate, sîntem aruncate de pe piedestalul pe care stăteam ca să fim tratate asemeni preşului pe care-şi şterg cizmele după o zi grea de muncă. Este corect, vă întreb eu? Este drept?

Kristen simţi pe umăr o mînă.

– Eşti tentată să le comanzi un rînd de bere, domnişoară Ford?

Ea se întoarse şi privi în ochii strălucitori ai lui Jack.

– Cred că întrebarea este, tu ai fi?

Jack îşi ridică îngăduitor sprîncenele.

– Cum ai spus, unei femei ar trebui să-i fie îngăduit să bea şi să adoarmă în propria ei vomitătură, asemeni bărbatului. Încă nu ai dansat, adaugă el.

– Să dansez? rîse ea. Vino din nou cînd vor cînta ceva din repertoriul Paulei Abdul.

Se părea că Jack renunţase demult să mai facă efortul de a o înţelege. El o apucă de braţ.

– Haide să dansăm un vals împreună.

Kristen se propti în picioare refuzînd să păşească printre cuplurile care se învîrteau, refuzînd să se umilească peste măsură.

– Nu, mulţumesc.

– Nu mulţumesc? Ţi-am cerut să dansăm.

– Am văzut că în seara aceasta nu ai dus lipsă de partenere, domnule şerif, însă extaziata femeie din faţa ta nu este amatoare de aşa ceva.

Un zîmbet delicat ridică unul din colţurile gurii lui Jack.

– Nu ştii să dansezi.

Kristen îşi smulse braţul din mîna lui.

– Ştiu să dansez. Pur şi simplu nu ştiu să dansez aşa, zise ea, arătînd spre podea.

Jack îşi lunecă mîna pe spatele ei.

– Haide. Am să te învăţ eu.

Cu toate că ştia că avea să regrete, Kristen îi îngădui lui Jack să o conducă pe ringul de dans. În timp ce ea privea agitată la cei din jur, Jack o întoarse cu faţa spre el, îi cuprinse degetele în palmă şi-şi aşeză cealaltă mînă pe spatele ei mic.

El făcu un pas în faţă, iar ea se împiedică în spate. El făcu un pas în spate şi ea se împiedică în faţă.

Kristen se concentra la picioarele lui Jack, încercînd să nu se dea în spectacol.

El făcu din nou un pas în faţă. Kristen se clătină şi-l strînse pe Jack de umăr ca să se echilibreze. El continuă să se mişte pînă ce ea îi strivi degetele de la picioare. Mormăind printre dinţi o înjurătură, Jack se opri, iar Kristen bîiguind îşi ceru scuze. Împingînd-o puţin în faţă, Jack făcu o nouă încercare,

însă se confruntă cu aceleaşi rezultate dezastruoase.

În cele din urmă renunţă.

– Ai vreun motiv de mă tot calci pe picioare?

Dîndu-şi seama că lumea începuse să-i fixeze, Kristen afişă un surîs forţat.

– Ţi-am spus, rosti ea printre dinţii încleştaţi, nu ştiu să dansez vals.

– Ce femeie este asta care să nu ştie să valseze? întrebă el.

– Asta din faţa ta.

– Haide să mai încercăm o dată.

– Mai bine nu. Kristen îşi smulse mîna din încleştarea lui şi se depărtă de el. Unde scrie că trebuie să învăţ să dansez vals?

– Vrei sau nu să faci o bună impresie în acest oraş?

– De ce să-mi pese să fac o bună impresie? Nu vom mai sta aici decît cîteva zile, şopti ea.

– Faci cum vrei, replică el şi-i întoarse spatele.

Încurcată, Kristen zîmbi celor care priveau şi apoi îl urmă pe Jack pe verandă, unde acesta stătea uitîndu-se la norii grei de pe cer.

– Într-una din zilele acestea, zise ea, cînd mă vei mai lăsa aşa, te vei trezi cu un obiect zburător în ţeastă.

Jack stătea uşor aplecat, ţinîndu-şi coatele sprijinite pe balustrada verandei.

– Nu încerc decît să te ajut.

Ea se aşează lîngă el şi se rezemă de balustradă.

– Dacă valsul este atît de important pentru tine, Jack, atunci, voi...

– Nu. El se întoarse spre ea. Nu este vorba despre dans. Este vorba despre oraş. Lumea nu te cunoaşte, nu te-a acceptat. Trebuie să aranjăm acest lucru înainte ca eu să plec, căci altfel ei...

– Stai puţin, îl întrerupse Kristen. Înainte ca tu să pleci? Iartă-mă că am putut să gîndesc astfel, dar am crezut că după noaptea trecută totul între noi s-a schimbat.

Scuturînd din cap, Jack îşi întoarse privirea în altă parte.

– La un moment dat, într-o clipă de nebunie, am crezut că eşti altfel.

Kristen se încordă.

– Ce vrei să spui?

Jack se întoarse spre ea, mînia citindu-i-se pe faţă.

– Eşti copia fidelă a tuturor femeilor pe care le-am întîlnit. Felul în care fiecare atrageţi un bărbat în patul vostru o fi diferit, dar felul în care surîdeţi ca să-l păstraţi este mereu acelaşi. Glasul lui coborî cu o octavă. Bănuiesc că la fel ca şi celelalte, cînd voi pleca, mă vei trăda şi bucuroasă vei arăta poterei direcţia în care am apucat-o.

Buza de jos a lui Kristen începu să tremure de

indignare.

– Nu merită să-mi irosesc energia ca să mă răzbun pe un nemernic ca tine. Ţi-a trecut cumva prin minte, Jack, că asemeni ţie, singurul lucru pe care l-am urmărit a fost să mă tăvălesc bine cu cineva?

Ochii lui Jack se strînseră.

– Ca femeie ai o gură foarte spurcată.

– Ieri cînd am făcut dragoste ai fost de altă părere. Nările lui fornăiră zgomotos faţă de felul arogant în care ea amintise de interludiul lor. Sau atunci vorbea pentru tine locul dintre picioare?

– La naiba, eşti cumplită, zise el încreştîndu-şi maxilarul. Nu încerc decît să te ajut. Nu vreau să te am pe conştiinţă, să ştiu că te-am lăsat într-un oraş care te-a spînzurat pentru fărădelegile mele.

– Nu, sigur că nu ai vrea aşa ceva.

– O vor face dacă vor avea cea mai mică bănuială că m-ai ajutat.

– Şi cu ajutorul de şerif cum rămîne? întrebă Kristen. Ce-l va împiedica să-şi ţină gura?

Jack îşi mută privirea, întunecarea de pe chipul lui spunînd totul.

– N-ai să-l ucizi. N-am să te las.

– N-ai să mă laşi? ţipă Jack ameninţător la ea.

– Nu. N-am să te las.

– Din nou, domnişoară Ford, ai proasta impresie că am nevoie de permisiunea dumitale, ca să mă

duc să fac pipi.

– N-am să te las să ucizi pe nimeni, Jack, mai ales pentru mine. În plus, eu n-am să rămîn aici. Şi pentru asta nu am nevoie de permisiunea ta.

– De ce?

– De ce, ce?

– De ce te încăpăţînezi atît să mă urmăreşti?

Asta era o întrebare al cărei răspuns trebuia bine gîndit. Kristen ar fi putut să-i spună adevărul, că spera să se întoarcă acasă după ce-i schimba cursul vieţii. Dar ea nu mai era convinsă că acesta era adevăratul motiv. Realitatea era că ea ajunsese să ţină la Jack, în ciuda grosolăniei lui, în ciuda răcelii lui şi aparentei desconsiderări pe care i-o arăta. Avea nevoie să fie cu el, acesta era adevărul, indiferent că el se uita urît, că ţipa, că avea gînduri negre sau că o insulta.

Exista în Jack o tandreţe, ceva ce el nu dorea ca şi ceilalţi să vadă, ceva însă ce ea observase în ultima săptămînă cînd el încercase să o protejeze de Hank, cînd înduplecîndu-se o lăsase să-l urmărească, cînd o salvase din braţele acelui nenorocit. Ea simţise această sensibilitate în privirile lui, în delicatele lui zîmbete şi chiar în rarele lui hohote de rîs. Undeva înăuntrul lui Jack Parrish exista un bărbat blînd, delicat, iubitor. Kristen nu făcuse decît să spargă gheaţa.

Ea inspiră adînc şi rosti:

– Mă încăpăţînez atît să te urmăresc pentru că am nevoie de tine. Kristen ştia că dacă ar fi spus mai mult l-ar fi speriat. Chiar şi acele cuvinte care nu obligau la nimic îl făcură să se întoarcă cu spatele. Este simplu ca bună-ziua. Ea-l atinse pe braţ ca să-i recîştige atenţia. Am nevoie de tine. Nu am pe nimeni altcineva.

Jack îşi ridică mîna şi-i cuprinse faţa. Privirea lui era caldă, atingerea delicată.

– Atunci îmi pare rău pentru dumneata, domnişoară Ford. Sincer îmi pare rău.

El se depărtă şi intră din nou în casă. Lacrimile îi ardeau ochii lui Kristen, însă şi le stăpîni scuturînd din cap. El nu avea să o părăsească, nici dacă asta ar fi însemnat că ea să se ascundă printre coburii lui.

Era cu mult trecut de miezul nopţii cînd plecară de la bal. Cornul de lună de pe cer era din cînd în cînd acoperit de nori. O adiere rece sufla, fluturîndu-i lui Kristen părul de pe umeri. Mergînd pe trotuarul podit alături de Jack, ea îşi strînse şalul tricotat în jurul umerilor.

– Îţi este frig? Jack îşi scoase haina.

Deşi era tentant gîndul de a se lăsa împresurată de savoarea lui Jack, Kristen scutură din cap. Învăţase că apropierea de Jack Parrish însemna suferinţă. Trebuia să ţină o vreme distanţa faţă de

el, măcar atît timp cît să-şi refacă moralul.

– Cînd vei începe să te desfăşori? întrebă ea.

– Oho? Privirea speriată pe care el i-o aruncă o făcu să înţeleagă că el îi răstălmăcise întrebarea.

– Pentru Hank şi Bobby. Cînd intenţionezi să-i eliberezi?

– Ah! Nu m-am hotărît încă.

– Ai cheia?

Afişînd un zîmbet triumfător, el zornăi cheile din buzunarul hainei.

– Au existat vremuri în viaţa mea cînd aş fi predat poterei şi o bunicuţă ca să pun mîna pe aşa ceva. Mă întreb dacă o singură cheie se potriveşte la toate.

Kristen cumpăni o clipă şi apoi întrebă:

– Ai fost de multe ori închis, nu-i aşa, Jack?

– Mi-am făcut partea.

– Dar timpul cît ai stat după gratii nu te-a speriat într-atît încît să te facă s-o apuci pe drumul drept?

– Dacă de fapt mă întrebi dacă nu a fost atît de descurajant încît să mă facă să trec de partea legii, atunci cred că este destul de clar că nu a fost.

Ea scutură din cap rîzînd uşor.

– Este ciudat cît sîntem de deosebiţi şi totuşi cît de mult ne asemănăm noi doi.

Jack o privi surprins.

– Ai fost şi dumneata în puşcărie? Nu, stai, nu-mi spune. Ai omorît un bărbat aruncîndu-i o

farfurie în cap.

Kristen rîse.

– Nu, n-am făcut niciodată puşcărie.

În faţa hotelului, el se opri şi se întoarse spre ea.

– Atunci cum se face de ne găseşti atît de asemănători?

Kristen îşi ridică privirea spre chipul lui umbrit.

– Amîndoi am călcat pe urmele taţilor noştri.

Dintr-o dată expresia lui se întunecă. El îşi coborî asupra ei acea privire tristă, deja binecunoscută.

– Tatăl meu, domnişoară Ford, se mişca mult prea repede ca eu să pot ţine pasul cu el. Jack se îndreptă spre uşa hotelului, însă Kristen îi blocă drumul.

– Dispreţul tău pentru el este mare, Jack, şopti ea. Atunci, de ce? De ce ai devenit şi tu la fel ca el?

– Nu sînt deloc ca tatăl meu! Neaşteptatul strigăt a lui Jack răsunase în liniştea nopţii, Ştii – Jack o cuprinse brutal pe Kristen de braţ – că el obişnuia să ne pună la perete şi să tragă în noi ca să-şi exerseze îndemînarea? Ideea lui Clay Allison de pescuit era să-şi ia fiii de doi şi de şase ani şi să-i arunce în rîu. Ai habar de groaza pe care o simte un copil dîndu-şi seama că viaţa lui nu înseamnă nimic pentru tatăl lui? Noi doi, nu ne asemănăm deloc, absolut deloc, rosti el şi o dădu la o parte din calea lui.

Kristen se lovi de zidul clădirii. Mînia creştea în ea tot mai puternic. Acest bărbat o fi avut o copilărie tragică, însă ea se săturase să tot plătească pentru acest lucru, se săturase să fie tratată de parcă ar fi fost vinovată de cele întîmplate, se săturase să fie împinsă, aruncată, trasă, înghiontită, se săturase de ţipete, de priviri chiorîşe, de căutături aprige. Sosise vremea să înfrunte diavolul, să-l facă să guste o porţie din iadul lui.

Deşi ştia că o singură palmă a lui Jack ar fi făcut-o să cadă în nesimţire, ea îl apucă strîns de mîneca hainei şi-l întoarse cu faţa spre ea.

– Săracul Jack! Bietul şi neajutoratul Jack! rosti ea cu dispreţ. Tăticuţul lui nu l-a iubit, iar femeile prin patul cărora a trecut aşteaptă de la el angajamente. Bietul Jack!

Cu o strălucire primejdioasă în ochi el o apucă de capetele şalului şi o lipi de zidul hotelului.

– Haide, dă-i drumul! strigă ea. Omoară-mă în bătaie şi vezi dacă astfel o să scapi de suferinţă, dacă trecutul tău o să dispară asemeni unui vis urît. Mie nu-mi pasă!

Ochii lui Kristen înotau în lacrimi.

– M-am săturat să primesc pedeapsa pentru toate relele pe care alţii ţi le-au făcut. M-am plictisit de încruntăturile tale şi de privirile tale pline de ură. Maturizează-te, Jack! îi strigă ea în faţă. Viaţa nu este dreaptă! Toţi ne naştem în această lume

înşelătoare şi, cînd avem senzaţia că am înţeles tot, murim. Unde este dreptatea aici? Tu te porţi de parcă viaţa ar fi înzestrată cu aşa ceva numai pentru tine. Ei bine, am veşti pentru tine, amice, viaţa este înzestrată cu aşa ceva pentru toţi! Şi ai dreptate, nu ne asemănăm deloc. Eu am ales să-mi las un semn al trecerii mele prin viaţă, tu însă ai ales să laşi viaţa să te însemneze!

După un moment îndelungat de tăcere, Jack dă-du drumul şalului ei. O ţintui cu ochii lui aspri şi se depărtă. Inima lui Kristen plîngea după el, după băieţelul plin de suferinţă de altădată, după bărbatul chinuit care devenise.

– Ia-ţi viaţa în mîini, Jack, şopti ea, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Fă-o aşa cum o doreşti. N-o lăsa să se înrădăcineze prea puternic în ceea ce amîndoi ştim că a devenit.

Jack se întoarse şi o apucă în direcţia închisorii, lăsînd-o pe Kristen, cu faţa umedă în bătaia vîntului. Ea îşi plecă încet capul în piept şi începu să plîngă, întrebîndu-se dacă avea să-l mai vadă vreodată pe Jack.

18

În acea noapte, în timp ce Kristen stătea ascunsă sub aşternuturi, un tunet zgudui din nou liniştea camerei. Nu putea să adoarmă.

După ce se asigurase că ajutorul de şerif Lewis dormea dus, legat fedeleş în debaraua camerei de vizavi, Kristen îmbrăcase o cămaşă de noapte şi se urcase în pat. Însă sentimentul de vină o chinuia, iar furtuna care se apropia nu făcea decît să i-l amplifice. Unde avea să se adăpostească Jack din calea ploii? Era el oare la kilometri distanţă, în compania lui Hank şi a lui Bobby?

Dîndu-şi cuvertura la o parte, ea se ridică din pat şi se duse să privească pe fereastră. Ploaia cădea într-o pînză deasă, că abia se putea zări firma de la saloon-ul de vizavi. Stropii grei cădeau pe acoperiş, se scurgeau pe geam şi se adunau pe pămînt în băltoace care nu aveau să se mai usuce

zile întregi de acum încolo.

Ce se va face ea dacă Jack într-adevăr o părăsise? Nu mai avea cum să-l urmărească. Inima ei nu putea să mai reziste unei alte runde de confruntări verbale sau altor emoţii. El însă se afla undeva acolo, afară, sub stropii mari de ploaie, sub vîntul care-i sufla în faţă, sub ropotul asurzitor al tunetelor.

– Unde eşti, Jack? şopti Kristen în faţa geamului rece. Ştergînd aburul pe care respiraţia ei îl făcuse, ea rosti: Întoarce-te la mine.

Abia sfîrşi cuvintele că uşa de la cameră scîrţîi deschizîndu-se. Kristen se dădu din fereastră şi se ghemui lîngă dulap, ascunzîndu-se în umbră. Un bărbat înalt intră în cameră şi închise uşa. Un tunet răsună în urechile ei. Inima începu să bată plină de speranţă.

– Kristen? Era Jack. Kristen? şopti el din nou. Ea îl văzu ducîndu-se spre pat şi plimbîndu-şi mîinile peste cuverturi. Negăsind nimic, el aruncă înfuriat aşternuturile pe podea. Unde naiba eşti?

Kristen rămase în locul în care se afla, urmărindu-i silueta în lumina palidă. Jack se aşeză la piciorul patului şi-şi prinse capul în mîini. Zdrobită de suferinţa lui, ea ieşi din umbră.

– N-am plecat, dacă asta sperai cumva, găsi ea curajul să rostească.

Capul lui se ridică. Jack o privea năucit prin

întuneric.

– De ce te ascunzi?

– Mă uitam pe fereastră, întrebîndu-mă...

– Întrebîndu-te unde sînt?

– Mă duc să aduc un prosop.

Ea dădu să se îndrepte spre debara, însă Jack o opri.

– Ajută-mă mai bine să-mi scot hainele astea ude, zise el, ridicînd spre ea o cizmă îmbibată de apă.

După ce ezită o clipă ea se apropie de el. Îi apucă cizma de călcîi şi i-o trase din picior.

– De cît timp stai pe potopul ăsta?

Jack o privea atent.

– Destul ca să mi se umple şi capul cu apă.

El se ridică şi începu să-şi desfacă nasturii de la pantaloni. Era atît de ud, că pantalonii i se lipiseră de picioarele musculoase ca un al doilea strat de piele. După ce se chinui o vreme el zise:

– Ajută-mă să ies din ei.

Ea trase de pantaloni din spate, iar el din faţă şi în cîteva secunde aceştia căzură pe podea. Fără să se mai deranjeze să-i deschidă fiecare nasture, Jack îşi scoase cămaşa smulgîndu-i pe toţi odată.

– Ploaia mi-a trecut prin haină, zise el începînd să clănţăne.

Kristen înclină din cap aprobator, încercînd să nu-l privească stînd gol şi tremurînd în mijlocul

camerei.

– Ar trebui să te bagi în pat pînă nu îngheţi de tot, zise Kristen. Ea ridică pătura de la picioarele lui. Am să dorm eu în camera de alături.

– Nu l-a auzit încă nimeni pe ajutorul de şerif. În noaptea asta va sta liniştit.

Kristen se încordă.

– Atunci o să dorm aici pe podea.

– Este prea frig ca să dormi pe podea. Vom împărţi patul.

– N-o să am nimic.

El făcu un mic pas spre ea, goliciunea trupului lui privind-o îndrăzneaţă în faţă.

– Ai nevoie de o invitaţie scrisă, domnişoară Ford? întrebă Jack.

Kristen îşi încleştă pumnii pe lîngă corp ca să-şi amintească cît de supărată trebuia să fie.

– Să înţeleg că aceasta este versiunea ta de a-ţi cere iertare? Oferindu-te să mă iei în pat?

Întrebarea dură îl făcu pe Jack să devină serios. El îşi plecă uşor capul şi o atinse cu buzele pe gît.

– Da, murmură el încet că ea abia îl auzi. Lunecîndu-şi degetele reci pe braţele ei goale, Jack continuă: Ştiu că uneori pot fi un adevărat ticălos.

Mîinile lui urcară pe gîtul ei, palmele lui o atinseră pe obraji, îndepărtîndu-i din ochi şuviţele de păr.

– Vreau să mă împresori din nou, Kristen, şopti

el, răspîndindu-şi răsuflarea fierbinte pe faţa ei. De ieri mă perpelesc ca un nebun după tine.

Kristen nu ştia dacă să geamă de plăcere sau dacă să se lase pradă unui acces de furie. Asta însemna că ea reuşise să ajungă la el? Sau pur şi simplu că el intenţiona să se folosească de ea încă o dată înainte de a pleca?

De pe gît mîinile lui coborîră pe sînii ei îmbrăcaţi în diafana cămaşă de noapte. El o privi în lumina palidă care pătrundea prin fereastră.

– Eşti cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată.

Kristen se uita pierdută la chipul lui plin de pasiune şi plutea undeva la graniţa dintre capitulare şi respingere. Inima îi bătea năvalnic în piept. Respiraţia i se accelerase. El îşi trecu ispititor degetele peste sfîrcurile ei, aprinzîndu-i scîntei de dorinţă.

Buzele lui înăbuşiră geamătul ei pasionat. Fierbinte şi lacomă, gura lui o acapară pe a ei. Ea îşi încercui braţele în jurul gîtului lui şi-l trase mai aproape.

– Crezusem că m-ai părăsit, şopti ea, depărtîndu-şi buzele.

– Cum aş fi putut – el îşi coborî ploaia de sărutări pe gîtul ei – cînd ştiam că ai atîta nevoie de mine?

Ea zîmbi şi-l trase din nou spre gura ei. Limba lui îi atinse buzele, iar Kristen, simţindu-i trupul tre-

murînd de dorinţă îi îngădui o intimitate mai profundă. Cu o mişcare rapidă, el îi ridică şi-i aruncă pe podea cămaşa de noapte.

Încet el lipi trupul gol de perete. Mîinile lui rătăciră pe pîntecul ei, urcîndu-şi dezmierdarea spre sîni. Barba lui abia mijită o zgîria pe piele, în timp ce atingerea lui lacomă plutea peste gîtul ei. Cum de era posibil ca acest bărbat cumplit de primejdios să o facă să se simtă mai vie decît se simţise vreodată?

Mîinile lui alunecară pe spatele ei şi, cuprinzîndu-i formele rotunde, o ridică în braţe.

Ţinîndu-se de umerii lui laţi, Kristen îi prinse şoldurile înguste în cercul picioarelor ei. Îi ciupi uşor urechea cu buzele şi-şi frecă încet obrazul de maxilarul lui aspru.

Jack o pătrunse cu un geamăt. Ea îşi aruncă brusc capul pe spate, scăpînd de pe buze un sunet de plăcere. Era minunat acest suflet pereche al ei şi numai în contopirea lor fizică ea se simţise pe deplin împlinită.

El pătrunse mai adînc înăuntrul ei în timp ce mîinile lui îi rătăceau peste coapsele încordate, îi ţineau fixe şoldurile. Părăsindu-i locul intim, el începu să rătăcească cu palmele pe trupul ei, să-i dezmierde sînii şi sfîrcurile.

O sărută flămînd pe gît, pe umeri, pe sfîrcuri. Sprijinindu-se de perete, făcură dragoste cu o

sălbăticie ce rivaliza cu furtuna de afară. Pasiunea lor era brutală, aspră şi puternică, iar buzele ei se aprindeau sub atingerea nesătulă a sărutărilor lui. Cu fiecare pătrundere el stîrnea în ea o văpaie care ardea mai puternic decît soarele, forţînd-o spre un final zguduitor.

Kristen se agăţă strîns de Jack cînd el îşi găsi propria eliberare. Îl ţinu în braţele ei pînă ce respiraţia i se linişti şi încordarea îl părăsi.

– Promite-mi, Jack, îi şopti ea atunci. Promite-mi că n-ai să mă laşi aici.

El îşi ridică încet capul din adîncitura gîtului ei. Ea nu-i putea zări emoţia care ardea pe chip, însă ştia că de la ultima lor confruntare el se mai îmbunase. Ea îi luă faţa în mîini şi privi adînc în ochii lui umbriţi.

– Promite-mi, repetă ea.

Kristen îl simţi înghiţind cu mare greutate şi-şi dădu seama că în el se ducea o bătălie pe care ea nu avea să o înţeleagă niciodată.

– Promit că nu am să te las aici, îi şopti el în întuneric.

Pentru prima dată în viaţă, Kristen se îndrăgosti.

– Unde este mama ta, Jack? A doua zi dimineaţă Kristen stătea întinsă în pat lîngă el, conturînd cu degetele mici cercuri pe pieptul lui. Afară furtuna încă se dezlănţuia. Jack avu nevoie de o clipă de răgaz ca să răspundă la întrebarea ei, o clipă care o făcu pe Kristen să înţeleagă că atinsese din nou un subiect sensibil.

– Tata a prins-o furînd bani de la el ca să ne hrănească.

– Şi?

– A împuşcat-o.

Înmărmurită, Kristen îşi opri mişcările leneşe de pe pieptul lui.

– A... a ucis-o?

Împreunîndu-şi mîinile la ceafă, Jack privi fix în tavan şi încuviinţă din cap.

– Într-o noapte exact ca aceasta. Îmi aduc aminte că mă întrebam dacă într-adevăr auzisem împuşcătura sau dacă fusese cumva vreun tunet.

Mila o învălui atunci pe Kristen, însă ştia că a-i oferi compasiune lui Jack Parrish era un lucru pe care probabil nu avea să-l uite niciodată.

– Cîţi ani aveai?

– Zece, răspunse el ezitînd. Amintirea părea să fie foarte vie în mintea lui.

– A fost închis pentru asta?

– Ţi-am spus, rosti Jack calm de parcă ar fi răspuns la o întrebare perfect normală, tatăl meu

fugea atît de repede, că nimeni nu putea să ţină pasul cu el.

– Ce s-a întîmplat cu tine şi cu Hank?

– Rude de-al mamei ne-au luat. Ne-am plimbat dintr-o casă într-alta, pînă ne-am plictisit şi ne-am luat tălpăşiţa.

Obţinerea unor asemenea informaţii atît de uşor de la Jack se asemăna cu năruirea zidului dintre cele două Germanii. Kristen ştia că trebuia să procedeze cu grijă, dar cu oarecare entuziasm că el, în fine, i se destănuia.

– Cîţi ani aveaţi, tu şi Hank, cînd aţi şters-o?

Jack cumpăni o clipă pînă să răspundă.

– Vreo şaispreze ani, cred.

– Şi cum aţi supravieţuit?

Jack pufni într-un hohot de rîs.

– Jefuiam tot ce ne ieşea în cale.

Pe Kristen rîsul lui cald o făcu să zîmbească.

– Ei bine, văd că nu aţi murit de foame. Ea îl bătu uşor pe pîntecul robust.

– Nu. Dar de multe ori am fost la un pas de ştreang.

– Şi totuşi nu v-aţi lăsat?

Jack se întoarse spre ea.

– Am făcut ce trebuia să facem.

Kristen încuviinţă din cap.

– Mereu o să fii un nelegiut?

– Mereu o să fii aşa cicălitoare? rosti el surîzînd.

Ea se înăbuşi văzînd zîmbetul lui luminos.

– Poate, zise ea rîzînd.

Jack îşi dădu ochii peste cap.

– Atunci probabil fiind prea ocupat ca să-ţi ţin gura închisă nu voi mai avea timp de altceva.

Sărutul lui fu al unui bărbat satisfăcut, dulcea şi stăruitoarea mîngîiere a unui iubit.

19

Rîzînd, Hank se ţinea cu mîinile de abdomen, în timp ce Jack aştepta ca fratele lui să se potolească.

– Nu-mi vine să cred, ţipă Hank. Jack Parrish, nelegiuit şi şerif al oraşului!

– Ţi-aş fi recunoscător dacă nu ai mai vorbi atît de tare, zise Jack încet. Şi mănîncă-ţi odată micul dejun.

Hank se uită la Bobby, aflat în celula alăturată şi amîndoi pufniră într-un hohot zgomotos.

– N-aş fi crezut niciodată dacă n-aş fi văzut cu ochii mei! strigă Bobby. Uită-te la steaua aia de acolo. Măi, Jack, da' strălucitoare mai este. Ambii bărbaţi pufniră din nou în rîs.

– Aveaţi vreo idee mai bună de a ieşi de aici fără să fiţi făcuţi arşice? îi întrebă Jack, vizibil încordat. Cred că vă daţi seama prin ce-am trecut şi asta

numai pentru că voi aţi fost prea nerăbdători să atacaţi poştalionul.

– Şi ce ar fi trebuit să facem? întrebă Bobby.

– Să aşteptăm ca tu să termini cu domnişoara Ford şi să pierdem atîta aur? adaugă Hank. A-propo, ce s-a întîmplat cu drăguţa domnişoară Ford?

Jack privi fix zîmbetul cercetător al lui Hank, cumpănind dacă să-i spună sau nu adevărul fratelui lui.

– Am avut grijă de ea.

– Ai împuşcat-o? întrebă Bobby mişcat.

– Nu.

– Ai aruncat-o în prăpastie?

– Nu.

– Încep să am o senzaţie neplăcută, îl avertiză Hank. Jack vrei să ne spui exact ce anume ai făcut cu domnişoara Ford?

Jack îşi privi fratele drept în ochi.

– Exact? Păi, mai întîi am tîrît-o prin teritoriul indian pînă în Volcano. Pe urmă am lăsat-o să mă convingă să nu arunc închisoarea în aer, căci s-ar fi putut să ne facem cu toţii praf şi pulbere. I-am cumpărat haine noi. Am dus-o la restaurant. Şi apoi am ajutat-o să-şi scoată hainele noi şi ne-am băgat împreună în aşternuturile patului ei. Alte întrebări?

Bobby scutură uluit din cap.

– Oh, Jack! Nu prea sună bine. Ai acea privire pe care numai o lipitoare o poate pune în ochii unui bărbat.

– Dar după ce te-ai culcat cu ea, ai împuşcat-o, Jack, nu-i aşa? Spune-mi că am dreptate! îl imploră Hank.

– Am împuşcat eu vreodată vreo femeie?

– Cunosc cîteva pe care ai vrut să le omori, rosti Bobby.

– Oh, Isuse! Sfîntă Fecioară, gemu Hank. Ai făcut-o, nu-i aşa? N-ai învăţat nimic de la acele femei din New Mexico? Ce crezi că o va opri pe-asta să nu ne toarne în clipa în care vom pleca?

– Nu ştie încotro ne vom îndrepta, răspunse simplu Jack.

– Asta nu schimbă cu nimic faptele, Jack. Nu te poţi încrede în femei, iar domnişoara Ford nu se deosebeşte cu nimic de celelalte.

Jack se ridică în picioare. Scoase un inel de chei pe care-l ţinu suficient de sus ca ambii bărbaţi să-l vadă.

– Vreţi să vă scot la noapte de aici? Atunci vă sugerez să lăsaţi baltă subiectul.

– Nu-ţi face griji, Hank. Bobby salivă la vederea cheilor. Vom ieşi în fine de aici. Bine măcar că Jack nu va aduce femeia cu noi.

Jack îşi puse cheile la loc în buzunarul de la pantaloni.

– Bine măcar că nu fac asta.

– Vezi? Bobby rînji. Totul o să meargă bine.

– Dar ea vrea să vină, nu-i aşa, Jack? insistă Hank. Exact cum au dorit şi celelalte.

– Am să o duc la Cottonwoods ca să prindă un tren spre vest.

Hank rîse uşor.

– Mă îndoiesc că o să meargă liniştită.

– Atunci lasă-mă să o duc eu, Jack.

Jack îşi concentră întreaga atenţie la fratele său. Văzînd cît de supărat era Hank că Kristen încă mai respira, el începu să se frămînte asupra motivelor fratelui lui.

– Este foarte clar că tu nu vei avea tăria s-o faci, insistă Hank. Va merge liniştită cu mine şi astfel nu vei fi obligat să-i asculţi toată văicăreala pînă la Cottonwoods.

Jack cumpăni propunerea lui. Era adevărat că el nu avea puterea să o urce pe Kristen în tren şi asta dacă ea ar fi fost de acord, ceea ce ştia că nu avea să se întîmple. Nici lui Hank nu avea să-i fie mai uşor, dar ştia că Hank nu avea să cedeze stăruinţelor şi lacrimilor ei.

– Mai este problema ajutorului de şerif, zise Jack. El m-a recunoscut. A trebuit să-l legăm şi să-l ascundem în debaraua din încăperea de vizavi de camera lui Kristen.

– Vrei să-l omor, Jack? întrebă Bobby.

– Nu, zise Jack. Kristen nu vrea ca individul să fie omorît.

Hank strînse din ochi într-o manieră care-l făcu pe Jack să înţeleagă că el punea ceva la cale.

– În afara oraşului am să-i dau drumul ajutorului de şerif şi după aceea am s-o duc pe domnişoara Ford la Cottonwoods. Aşa este cel mai bine, Jack.

Jack se apropie de zăbrele şi-şi ţintui fratele cu privirea.

– Trebuie să recunosc că femeia asta mi-a luat minţile. Dar, frăţioare, dacă-i vei face vreun rău, dacă te vei atinge de un singur fir al părului ei blond, îţi va părea rău că nu te-am lăsat să fii spînzurat. Hank păli. Eu şi Bobby te vom aştepta la graniţa statului Arizona, continuă Jack. Te vom aştepta pe valea rîului Colorado, înainte de sfîrşitul săptămînii. Jack făcu un pas în spate. Acum odihniţi-vă, băieţi. În noaptea asta vom avea multă treabă.

Kristen înfăşură într-un şervet o bucată de pîine pe care o luase de la restaurant şi o îndesă în coburul ei. Făcu acelaşi lucru cu patru mere şi luă o muşcătură din al cincilea. Jack îi spusese că aveau să se îndrepte mîine-noapte spre Utah, după ce

aveau să-i elibereze pe Hank şi pe Bobby.

Se aşeză faţă în faţă cu Jack, pe podeaua încăperii în care îl ţineau pe ajutorul de şerif. Sub privirile lui Lewis, ea şi Jack îşi strîngeau lucrurile şi ştergeau armele ca să fie totul pregătit pentru plecarea pripită din noaptea următoare.

Jack nu o mai privise pe Kristen de cînd îşi vizitase fratele. Nici şocat nu părea să mai fie, cum era de obicei, la vederea armei ei automate.

Kristen clătină din cap ca să-i atragă atenţia.

– Pari groaznic de timid astăzi. Nu cumva Hank şi Bobby s-au supărat că mă iei cu tine?

Gura lui Jack se răsfrînse într-un surîs abia schiţat. El îşi termină de curăţat pistolul pe toate feţele şi luîndu-şi puşca o supuse aceluiaşi regim.

– Cred că le va trebui un timp ca să se obişnuiască cu mine, continuă ea. Exact cum şi eu va trebui să mă obişnuiesc cu ei.

După ce îşi termină de şters arma, ea îi acţionă dispozitivul de siguranţă şi o puse în geantă. Luă apoi pistolul lui Jack şi i-l aşeză în tocul atîrnat pe marginea patului. Kristen muşcă din nou din măr.

– Te-ai gîndit la propunerea mea de a cumpăra o fermă în Texas?

– Am discutat cu băieţii, mormăi Jack, trebăluind de zor la puşca lui.

– Ei bine, eu nu m-am gîndit să-i incluzi pe Hank şi pe Bobby, zise Kristen încruntîndu-se. Dar de vreme ce voi sînteţi atît de apropiaţi, bănuiesc că ar putea să-şi cumpere şi ei un loc în apropiere. Forţez lucrurile prea mult, Jack?

El îşi ridică distras privirea.

– Vreau să spun, că eu n-am intenţionat niciodată să stau... Glasul lui Kristen se stinse. S-au întîmplat multe între noi. Mai multe decît m-aş fi aşteptat. Ea cercetă ochii lui Jack în căutarea unei emoţii asemănătoare cu cea pe care ea o simţea. Vrei să stau cu tine, nu-i aşa?

Jack îşi lăsă jos puşca. Îi luă mîna lui Kristen şi şopti:

– Doresc acest lucru mai mult decît orice pe lume.

Kristen îi zîmbi şi-i strînse puternic palma.

– Atunci sîntem o echipă, corect, Parrish?

Jack încuviinţă din cap, afişînd un surîs trist care o făcu pe Kristen să se întrebe ce anume îi spusese Hank cu adevărat.

– Bine. Ea-l urmări pe Jack îndeaproape. Căci, deşi s-ar putea să ţi se pară ciudat, eu ştiu lucruri care ar putea să ne facă mai bogaţi decît ţi-ai imaginat vreodată. S-a terminat cu poştalioanele. Ea scutură din cap. De data asta mergem pe calea legală.

Jack îi zîmbi indulgent.

– Şi de la o fermă în Texas o să se tragă acest car plin cu bogăţii?

– Da. O drăguţă proprietate îmbibată de petrol.

– Petrol? Jack privi sceptic.

– Da, petrol.

– Kristen nu există petrol în Texas. Am auzit că de curînd au găsit petrol în Pennsylvania.

– S-a căutat petrol în Texas?

– N-am auzit...

– Atunci cum de eşti sigur că nu există?

Jack surîse încrezător.

– Exact cum ştiu că nu-mi umblă prin cap animale, deşi n-am verificat niciodată.

Kristen îşi ridică sprîncenele.

– Eşti sigur? Pentru că de dimineaţă sforăiai ca un porc.

Jack îi aruncă o privire cumplită ajutorului de şerif.

– Este o aglomeraţie groaznică aici. Ce-ai spune de un picnic?

Kristen se uită pe fereastră. Soarele ieşise, strălucind deasupra oraşului. Un picnic. Cum puteau să-şi petreacă mai frumos ultima lor zi în Volcano, Nevada?

La un kilometru în afara oraşului, Kristen stătea în iarbă rîzînd, în timp ce Jack se întinsese la umbra unui copac, cu pălăria pe piept şi ochelarii ei de soare aşezaţi pe nas. Îi tot ridica şi-i cobora pe aceştia, verificînd întunecimea de la un moment la altul.

– Ăştia chiar au efect, zise el cu surprindere într-un tîrziu.

– Sigur că au. Kristen chicoti.

Jack se ridică şi-şi întoarse capul spre ea.

– Şi tu nu vezi unde mă uit eu acum?

Kristen scutură din cap.

El continuă să privească în direcţia ei, un zîmbet delicat prinzînd viaţă pe chipul lui.

– Înseamnă că aceştia au picat la ţanc.

Kristen rîse mai tare.

– După felul în care te uiţi, ai zice că sînt ochelari cu raze X.

– Raze X?

– Ochelarii cu raze X îţi permit să vezi prin lucruri – adică mai corect prin haine.

Jack surîse.

– Ai şi unii cu raze X?

– Nu. Kristen aruncă în el cu un bulgăre de pămînt. Ăştia nu există decît în imaginaţia bogată a unor bărbaţi ca tine.

Jack se întoarse şi privi iarăşi la natura umbrită din jurul lui.

– Cu ăştia pot să mă uit, practic, în soare.

– Îţi vei strica ochii făcînd acest lucru. Mai mănînci din puiul ăsta? întrebă Kristen arătînd spre coşul pe jumătate gol de pe pătura lor.

Jack scutură din cap. Ea zîmbi cînd îl văzu aplecîndu-se şi privind prin ochelari la o albină care se oprise să se odihnească.

– Îl strîng atunci. O să-l luăm cu noi mîine-noapte.

Jack îşi ridică brusc capul. Lăsă albina în pace şi rezemîndu-se de copac începu să o urmărească pe ea strîngînd prînzul.

– Cît va mai trebui să aşteptăm mîine-seară ca să-i eliberăm pe Hank şi pe Bobby şi ca să plecăm?

Jack ridică din umeri.

– Pînă după miezul nopţii.

– Hank nu va fi prea bucuros să mă vadă, nu-i aşa?

– Nu-ţi face griji din pricina asta.

Kristen apucă mînerele coşului şi se lăsă pe pătură lîngă Jack.

– Nu-ţi pare rău deloc că faci treaba asta? Adică, nu te-ai răzgîndit cumva?

Jack îi luă mîinile şi o aşeză deasupra lui. O trase spre el şi o sărută apăsat pe gură.

– Ştiu că tot ceea ce fac este bine, murmură el. Pentru amîndoi.

Kristen trecu cu mîinile peste pieptul lui şi zăbovi cu degetele pe muşchii puternici ai umerilor lui.

– Nu vei regreta alegerea? îi şopti ea aproape de buzele lui.

Jack nu răspunse. În schimb o răsuci sub el în iarba înaltă.

20

Razele strălucitoare ale lunii pătrundeau prin fereastră, scăldînd trupurile lor în lumina argintie, în timp ce Jack făcea dragoste cu Kristen.

Cu gesturi încărcate de veneraţie, mîinile lui memorau fiecare contur, fiecare formă încordată şi în acelaşi timp catifelată a trupului ei. În timp ce se mişcau împreună într-un perfect ritm lent, Jack încerca să-şi întipărească în minte fiecare răsuflare a ei, fiecare geamăt de plăcere, fiecare şoaptă de dragoste. El avea să şi-o amintească pe Kristen toată viaţa ca pe singura femeie care-i tulburase sufletul, care-l îmbrăţişase cu toată inima şi care-i dăruise pentru prima dată din gustul civilizaţiei. De-ar fi avut măcar puterea să primească ceea ce-i oferea ea!

În timp ce respiraţia lui greoaie se împletea cu a ei, privindu-i chipul Jack îşi dădea seama că nu avea să uite niciodată arcuirea sprîncenelor ei blon-

de, poziţia încăpăţînată a bărbiei ei sau cenuşiul cald al ochilor ei. Ea era o forţă de care trebuia să ţii seamă, o furtună pe care nici un bărbat nu o putea îmblînzi cu adevărat. Şi fusese a lui, chiar dacă numai pentru scurtă vreme.

Kristen se arcui, dăruindu-i dulceaţa sînilor, implorîndu-l să o primească. El se aplecă spre ea, percepînd cu buzele delicateţea pielii ei şi cu limba încordarea sfîrcurilor. Kristen era raiul pe pămînt, singurul rai pe care el îi cunoscuse vreodată.

Lipindu-şi buzele de adîncitura dintre sînii ei, Jack se lăsă învăluit de mireasma ei şi de senzaţiile pe care i le stîrneau mîinile ei mici ce-l ţineau de umeri. Degetele lui Kristen se împletiră în părul lui, trăgîndu-l pe Jack înapoi spre gura ei, pentru ca el să mai simtă o dată profunzimea dorinţei ei.

El îi cuprinse faţa în mîini şi privindu-i focul mocnit din ochi, o luă cu el atunci cînd zdrobi barierele controlului.

Jack se opri în faţa închisorii, amintindu-şi că nu demult venise aici cu Kristen. Ea rîsese atunci văzîndu-i eforturile, însă el, deşi ofensat că ea venise cu un plan mai bun, simţise o legătură între ei pe care nici acum nu putea s-o definească.

Strecurînd cheia în broască, el deschise cu un scîrţîit uşa din faţă şi intră în biroul lui. Privi la masa din colţ, la care nu avea să stea niciodată, la soba mare de pe peretele îndepărtat pe care nu avea să o umple niciodată în frigul iernii cu lemne de foc. Gîndul că puţin lipsise ca să devină aici o persoană importantă, îl făcu să rîdă în sinea lui. Fiul lui Clay Alison, un om al legii? Nu se potrivea deloc. Mersese prea departe împotriva legii ca să se mai poată schimba acum.

Introduse cheia în uşa ce dădea spre puşcărie şi împinse.

– Tu eşti, Jack? îl auzi pe Hank şoptind.

– Da. Mai strecură o cheie într-o altă broască şi fratele lui era liber.

Hank îl bătu vesel pe umăr. Împreună îl eliberară şi pe Bobby şi după ce-şi luară toate lucrurile, se adunară în biroul din faţă.

Jack le dădu tocurile şi pistoalele din rastel şi apoi se întoarse spre fratele lui.

– Am lăsat-o pe Kristen dormind. Este în camera trei la hotelul din capătul străzii. Ajutorul de şerif este în încăperea de vizavi.

– În regulă. Hank încuviinţă din cap şi-şi încătărămă centura.

Jack îl apucă puternic de braţ.

– Să nu uiţi ce ţi-am spus, Hank. Nici un fir de păr.

– Bine, bine. La cincisprezece minute de la ple-

carea voastră am s-o trezesc. Am să-i explic totul, Jack. Nu-ţi face griji. El zîmbi. Hei, vrei să-i spun ceva de genul că o iubeşti şi că ai fi vrut să nu se întîmple astfel? Aşa pentru impresionare?

Jack nu fusese niciodată atît de tentat să-şi strîngă de gît fratele, precum era acum. Brusc, gîndul de a fugi cu Hank şi cu Bobby îl făcu să simtă senzaţia unor bolovani în stomac.

– Spune-i doar că am zis că aşa este mai bine. Că i-am promis că n-am s-o las în oraş şi că tu te afli acolo ca să îndeplineşti acest lucru.

– Şi cu ajutorul de şerif ce fac? întrebă Hank.

– Îi dai drumul în afara oraşului. Jack îşi puse mănuşile de piele. Dar numai după ce te-ai asigurat că plecarea lui Kristen nu este ameninţată şi el nu va afla încotro se îndreaptă ea.

– Şi pe urmă, pînă la sfîrşitul săptămînii, am să mă întîlnesc cu voi în tabăra de pe malul rîului.

– Corect. Jack îl mai privi o dată pe Hank drept în ochi. Să nu faci vreo prostie.

Hank îi zîmbi.

– Nu te îngrijora, frăţioare. Am să mă ocup de tot.

Hank deschise uşor uşa de la camera trei şi pătrunse înăuntru. Kristen dormea liniştită, ghe-

muită în pat, de parcă Jack ar fi aşezat-o astfel înainte de plecare. Rămase o clipă la marginea patului şi gîndindu-se la ea, conchise că nu o agrea mai mult decît la ultima întîlnire, dar că se simţea la fel de copleşit de ea ca atunci. Ea reuşise să-l facă sluj pe Jack Parrish. Deşi Jack şi Bobby erau acum departe, Hank nu se îndoia cîtuşi de puţin că această femeie ajunsese să însemne mult pentru fratele lui. De ce să fi fost altfel Jack preocupat de siguranţa ei? De ce să fi riscat altfel el abătîndu-se din drumul lui ca s-o urce pe ea într-un tren ce mergea spre vest?

Apoi mai era problema ajutorului de şerif. Hank se întoarse şi privi la uşa de vizavi. „Kristen nu vrea ca individul să fie omorît". Acestea fuseseră cuvintele lui Jack. Aici se afla un om al legii care ar fi putut să-l identifice pe Jack ca fiind un membru al bandei Parrish, un om care ar fi putut să-l recunoască dintr-o sută, un om care, după părerea lui, le stătea în cale. Însă Kristen nu voia ca el să fie omorît.

Hank o privi din nou pe femeia din pat.

– Trebuie să fi fost o bucăţică bună, cuconiţă, mormăi el printre dinţi în întuneric. Dar n-o să mergi nicăieri.

Hank traversă holul şi deschise uşa încăperii în care se afla ajutorul de şerif.

– Ajutorule de şerif? şopti el în camera întu-

necată. Mi se pare că ai nevoie să ţi se slăbească o legătură.

Kristen căscă, întinzîndu-se, iar cînd deschise ochii era din nou dimineaţă. Fără să se uite, simţi că Jack nu era în încăpere. Încruntîndu-se supărată de absenţa lui, se ridică din pat şi se îmbrăcă, bucuroasă în acelaşi timp că astăzi avea să fie ultima zi cu jupoane şi fustă. La noapte avea să îmbrace o bluză şi blugii ei şi avea să plece cu Jack – cu un Jack care avea să renunţe la fărădelegi, cu un Jack care avea să înceapă un nou drum printr-o viaţă de integritate şi moralitatee. Kristen nu înţelegea de ce nu apăruse Ghida ca să o ia înapoi în viitor, dar oricum nu mai conta. Hotărîse să nu se mai întoarcă. În secolul douăzeci nu-i mai rămăsese nimic. Locul ei era aici, cu Jack.

Se auzi un ciocănit în uşă şi un zîmbet se răsfrînse pe chipul ei.

– Oh, Jack, zise ea deschizînd uşa, nu trebuia să...

Nu era însă Jack. Primarul şi şeriful stăteau în prag, cu nişte expresii cumplite. Primul ei gînd fu că i se întîmplase ceva lui Jack. Apoi îl văzu în spatele lor pe ajutorul de şerif Lewis. Ochii ei alunecară la camera de vizavi. Uşa acesteia era îndredeschisă.

Ea îşi întoarse privirea din nou la cei trei bărbaţi, tremurînd de frică.

– Bună, domnişoară Ford. Ajutorul de şerif zîmbea îngîmfat.

– Domnişoară Kristen Ford, începu şeriful avînd o căutătură supărată. eşti arestată.

Kristen privea în gol, nevăzîndu-l pe şerif, întrebîndu-se unde era Jack, întrebîndu-se dacă deja îl arestaseră şi pe el.

– Şi acuzaţia este? reuşi ea să spună.

– Furt de cai, complicitate, răpire, spargerea închisorii...

– Spargerea închisorii? îl întrerupse Kristen. Cum puteau să o acuze de o faptă pe care încă nu o săvîrşise?

– Domnişoară, zise primarul, dumneata şi Jack Parrish v-aţi bătut joc de acest oraş. Din păcate, banda Parrish a şters-o, dar din dumneata intenţionăm să facem un exemplu.

Kristen îşi simţi genunchii înmuindu-i-se.

– Banda a şters-o? întrebă ea, încercînd să nu intre în panică. Toată banda?

Ea auzi rîsul înfundat a lui Lewis.

– Exact, domnişoară Ford, inclusiv preţiosul dumitale Jack. Te-a lăsat singură-singurică. Ţi-am spus că nu merită osteneala.

Kristen se luptă din răsputeri să înţeleagă. Poate că ajutorul de şerif mintea. Însă ceilalţi bărbaţi nu

aveau nici un motiv să o mintă. Adevărul crunt îi zdrobi inima. Jack o părăsise, dar asta nu era nimic. Nu numai că o abandonase, dar o oferise pe tavă şerifului, punîndu-l în libertate pe Lewis. Ticălosul o aruncase lupilor.

Lacrimile îi ardeau ochii la gîndul că se făcuse de rîs încrezîndu-se într-un asemenea nemernic. Jack făcuse dragoste cu ea, o făcuse să simtă lucruri pe care nu le mai simţise pînă atunci. Însă totul nu fusese decît minciună, nu fusese decît o cale ca s-o ameţească astfel ca el să poată părăsi oraşul, iar ea să rămînă cuibărită în patul în care o pusese. Kristen simţi că i se face rău.

– Dacă vei coopera, situaţia ţi s-ar putea schimba, domnişoară, zise şeriful.

Kristen tresări văzînd mila de pe chipul şerifului şi atunci înţelese de ce Jack ura atît de mult compasiunea. Îţi dădea senzaţia de inferioritate. Kristen îşi regăsi glasul.

– Ce vreţi să spuneţi prin cooperare?

– Să ne spui încotro a apucat-o banda.

Preţ de o secundă, Kristen fu tentată să le spună. Ar fi fost atît de simplu să rostească: „Utah. S-au îndreptat spre Utah". Însă nu putu să facă acest lucru. Indiferent ce-i făcuse Jack, ea nu putea să-l trădeze aşa cum făcuse el.

– Nu ştiu, şopti ea într-un tîrziu.

– V-am zis eu că n-o să spună, interveni Lewis.

Este la fel de netrebnică şi de încăpăţînată ca şi el.

Kristen se mustră că nu-l lăsase pe Jack să-l împuşte pe Lewis aşa cum voise. Ea îi privi pe şerif drept în ochi.

– Nu ştiu încotro au apucat-o, repetă ea.

Şeriful încuviinţă din cap.

– Întoarce-te şi pune-ţi mîinile pe perete, domnişoară Ford.

Kristen cunoştea procedura destul de bine, deşi nu fusese niciodată în postura de a fi căutată de arme. Îşi aşeză mîinile pe perete şi-şi lipi obrazul de tapetul bleu.

– Cred că ai înţeles, rosti şeriful trecîndu-şi mîinile peste şoldurile ei şi peste picioare pe sub fustă, că vei merge la închisoare, domnişoară Ford?

– Da, răspunse ea cu glas tremurat.

– Ştii că unele din fărădelegile pentru care vei fi judecată se pedepsesc prin spînzurătoare?

Fixîndu-şi ochii în perete, Kristen încercă să-şi stăpînească lacrimile. De astă dată ea nu reuşi să deschidă gura aşa că trebui să se mulţumească doar cu înclinarea capului.

Şeriful o răsuci cu faţa spre el.

– Am putea să-ţi minimalizăm pedeapsa dacă ne-ai spune tot ce ştii, insistă el încă o dată.

Kristen scutură din cap şi reuşi să rostească:

– Nu ştiu nimic.

Fu scoasă din hotel şi purtată sub escortă pe

stradă, tot timpul ajutorul de şerif ţinîndu-şi aţintită arma spre ea. Oamenii din oraş aflaseră deja ce se întîmplase, iar la trecerea ei unii rînjeau batjocoritor şi făceau comentarii deşănţate.

Nu ajunseră la închisoare pe cît de repede ar fi dorit Kristen. Însă de îndată ce puseră piciorul înăuntru, ei îi deveni foarte clar că Jack fusese acolo cu cîteva ore în urmă, trădînd-o din toate punctele de vedere.

Lewis o conduse în prima celulă. Îi aruncă o pătură roasă din lînă şi trînti uşa spre libertatea ei.

– Instalează-te bine, domnişoară Ford, zise el rînjind batjocoritor, căci judecătorul este aşteptat abia peste o săptămînă.

Închizînd şi uşa ce dădea spre biroul din faţă, el o lăsă pe Kristen, cu inima pustiită, singură în încăperea liniştită.

– Jack Parrish, şopti ea. Ticălos hain! După care strigă: Să te ia naiba de ticălos hain.

Auzindu-l pe Lewis rîzînd amuzat în încăperea alăturată, Kristen îşi îngropă faţa în palme şi-şi lăsă în fine lacrimile să i se strecoare tăcute printre degete.

21

Jack îşi împinse pălăria spre spate. Folosindu-şi mîneca, îşi şterse transpiraţia şi praful de pe frunte. Stătea pe cal, alături de Bobby, privindu-şi fratele venind călare prin apa mică.

Hank zîmbi şi-şi agită mîna, cu ardoarea băiatului întors acasă din război.

– Căldură mare, nu-i aşa? îi strigă el-lui Jack.

Jack aşteptă ca el să treacă rîul înainte să-i pună întrebările care-l măcinau de o săptămînă.

– Totul a mers întocmai cum a fost plănuit?

Hank se opri, bănuiala fratelui lui făcîndu-l să-şi ia o alură ofensată.

– Totul a mers exact cum am plănuit eu. Te îngrijorezi prea mult Jack. Domnişoara Ford a fost tratată cu mare grijă.

Jack rămase sceptic.

– Nu ţi-a creat nici un fel de problemă?

– Absolut nici una.

– Ce i-ai făcut, Hank, ai legat-o şi i-ai pus căluş? Ştii foarte bine că n-ar fi mers de bună-voie.

Hank scutură din cap.

– Ce atîta mîhnire pentru o femeie, Jack. Pentru o femeie. El rosti cuvintele dezgustat. Dacă nu te-aş cunoaşte, aş zice că eşti îndrăgostit de ea.

Pentru a doua oară într-o săptămînă Jack fu tentat să-şi strîngă fratele de gît. Nu privea pe nimeni ce simţea el pentru Kristen şi dacă ar fi avut chef să discute subiectul cu cineva, ceea ce nu era cazul, nu ar fi făcut-o cu Hank care o dispreţuia.

– Spune-mi doar că ai urcat-o în tren.

– Poftim. Am urcat-o în tren. Acum abia aştept să ne-apucăm de treabă. Ce-aţi pus la cale?

Jack îl fixă o clipă cu privirea, dorind parcă să-şi reverse mînia înainte de a răspunde.

– Bobby a prins un fir despre o diligenţă care vine dinspre Las Vegas.

Bobby interveni în discuţie.

– Este burduşită cu saci de aur. A fost special făcută pentru noi, Hank. Eu şi Jack am pus totul la cale.

Jack îşi urmări fratele îndreptîndu-se cu Bobby spre tabăra lor, acesta din urmă sporăvăind de zor despre planul de jefuire a poştalionului de a doua zi. Privi înapoi în direcţia din care venise Hank, întrebîndu-se dacă într-adevăr Kristen plecase atît

de uşor. Cu toate că Hank nu o plăcea, Jack ştia că fratele lui nu avea puterea să ucidă o femeie şi de vreme ce ea nu venise cu el, era clar că se urcase fără să se împotrivească în acel tren.

Adevărul era că Jack sperase să o vadă venind călare în urma fratelui lui şi simţise o profundă dezamăgire nezărind-o.

Şi totuşi era mai bine aşa. În ultima săptămînă, el nu făcuse decît să se gîndească la ea, să o viseze, să o dorească. El fie era un broscoi căruia îi lipsea iazul, fie era mai îndrăgostit decît îşi dădea seama Hank. Oricum, era sigur că făcuse un lucru bun neluînd-o cu el pe Kristen. Viaţa lui nu era pentru ea – mereu pe drum, mereu bănuitor pe toată lumea, mereu privind în urmă. Kristen merita ceva mai bun.

Scotocind prin buzunar, Jack scoase prada pe care o furase din poşeta ei în noaptea în care o părăsise. Căutase o amintire, ceva ca să i-o aducă pe Kristen mereu în minte. Descoperind chipul ei surprins în culori vii, Jack ştiuse că indiferent cît de important era acel obiect pentru ea, el trebuia să-l păstreze.

Privind fotografia, Jack îi găsea uluitoare strălucitoarele nuanţe, care redaseră perfect auriul părului ei ce-i ieşea de sub şapcă, ivoriul şi tonurile roz ale tenului ei, albastrul intens al îmbrăcăminţii ei. Broşa mare, argintie, din piept, strălucea atît de

puternic, că el avea senzaţia că o putea atinge, că putea simţi răceala metalului.

Dar ce era cu steagul american alături de care Kristen stătea atît de mîndră? Jack îi vedea clar toate stelele albe. La lumina focului, el le socoti pe toate şi deşi făcuse calculul de mai multe ori, numărul nu se schimbase. Cincizeci. Cincizeci de stele... într-o fotografie care într-un fel captase toate culorile curcubeului.

Pe spatele pozei erau înscrise cuvintele „Ofiţer Kristen Ford". Jack întoarse fotografia şi citi poate pentru a suta oară, trecîndu-şi degetul mare peste scrisul feminin pe care el îl presupunea ca fiind al lui Kristen. Dar ceea ce-l atrăsese cu adevărat pe Jack era data înscrisă sub numele ei: *11 iulie 1990.*

Kristen se foia în patul ei, încercînd să-şi acopere picioarele cu pătura mică şi jerpelită. Îşi strînsese genunchii la piept şi se lăsase pradă tremuratului, încercînd să-şi spună că-i era mai cald decît de fapt simţea.

Pînă la proces nu mai avea decît o zi, iar Ghida nu venise încă. O strigase pe femeie la nesfîrşit, zi şi noapte, timp de o săptămînă. Petrecuse ore în şir rugîndu-se să fie trimisă înapoi în timpul ei,

spunîndu-le celor care o auzeau că se străduise să implanteze puţină moralitate în Jack Parrish, puţină integritate însă, cînd îl cunoscuse ea, individul era un caz fără speranţă. Adevărul era că ea se dăruise cu totul ca să-l aducă pe Jack în împărăţia civilizaţiei. Ce i se mai putea cere în plus? Ce altceva ar mai fi vrut ei de la ea?

Oamenii din oraş, siguri că ea avea să fie executată, îi ridicau o spînzurătoare pe terenul din spatele închisorii. De la ferestruica cu zăbrele ea îi privea trudind zi de zi, aşezînd migălos şi bătînd în cuie fiecare scîndură la locul ei, de parcă ar fi construit un templu sacru nu un instrument de ucidere.

Deseori lumea venea la fereastra ei să o ocărască, să o batjocorească şi, uneori, ca în cazul lui Emily Collins, să-şi ofere compasiunea pentru „soarta ei nemiloasă". Kristen nu-i putea învinovăţi pe nici unul din ei. În definitiv, ea săvîrşise toate lucrurile de care era acuzată: furase calul ajutorului de şerif; îl sprijinise pe Jack Parrish, un binecunoscut fugar; conspirase cu el ca să-i elibereze pe Hank Parrish şi pe Bobby Grant; răpise un ofiţer al legii.

Nu, singura persoană pe care Kristen o găsea vinovată era ea însăşi, pentru că fusese atît de naivă, încît să creadă că un tîlhar de o viaţă se putea schimba, pentru că fusese atît de proastă încît se îndrăgostise înainte ca el să-i fi dovedit că

se transformase cu adevărat. Dacă avea să mai ajungă vreodată în secolul douăzeci, ea hotărî să scrie o carte: *Bărbaţi care se nasc decăzuţi şi femei iraţionale care se încred în ei.* Dacă avea să mai ajungă vreodată înapoi... Deocamdată această alternativă părea foarte puţin probabilă.

Strîngîndu-şi mai tare picioarele la piept, ea închise ochii şi încercă să doarmă. Imagini din zilele pe care le petrecuse cu Jack îi năpădiră gîndurile. Ca întotdeauna, ea încercă să găsească un semn care să-i fi scăpat – ceva ce el să-i fi spus, ceva ce el să fi făcut, ceva care să o fi prevenit de înşelătoria lui. Dar nu-şi aminti decît de distanţa pe care el o păstrase faţă de ea în ziua dinaintea plecării, distanţă pe care ea o pusese pe seama jenei în legătură cu ceva ce probabil îi spusese Hank.

Lacrimile îi umeziră ochii cînd îşi aminti cît de tandru o iubise Jack în ultima noapte, cît de delicat o condusese spre împlinire. Aceea fusese noaptea în care el îi arătase ce bărbat mărinimos era. Pentru ca a doua zi să-i zguduie toate iluziile ei prosteşti.

Kristen îşi şterse ochii. Îşi promisese că nu avea să mai plîngă după el, că avea să-şi canalizeze toată energia ca să găsească o cale de ieşire din această încurcătură. Dar uite, acum sosise şi noaptea dinaintea judecăţii şi ei nu-i venise nici o idee. Putea să depună oricînd mărturie falsă, să spună că nu ştiuse cine era cu adevărat Jack Parrish, că

nu-şi dăduse seama că scopul lui final fusese să asigure evadarea unor oameni din puşcărie. Dar cele mai scandaloase fărădelegi ale ei erau furtul de cai şi răpirea. Iar ajutorul de şerif era un martor demn de încredere al acuzării. Nici un fel de minciună nu avea să o scape din această ticăloşie.

Kristen se înfioră la simpla amintire a ajutorului de şerif Lewis. El se îngrijise de şederea ei în puşcărie şi nu pierduse nici o ocazie ca să o chinuiască. Îi dăduse să mănînce, dar numai după ce o înfometase bine şi după ce mîncarea se răcise şi devenise neapetisantă. Îi tot ţinuse companie, însă nu spre bine dispunerea ei, ci spre a lui. Glumele lui fuseseră dezgustătoare, iar avansurile caraghioase.

Într-o zi cînd el veni cu geanta ei atîrnată pe umăr, Kristen încremeni. El se aşeză pe scaunul pe care-l ţinea lîngă celula ei şi începu să-i umble prin lucruri. Scoase şi puse deoparte inelul ei de chei, un pacheţel cu şerveţele şi o sticluţă de Advil, pe care o scutură dar pe care nu putu să o deschidă. Îi aruncă pe jos peria şi elasticele de păr. Punguţa pe jumătate goală cu bomboanele M&M's o luă şi o îndesă în buzunarul de la cămaşă. Ridică apoi o pereche de chiloţi şi trăgînd de elasticul lor din talie începu să o privească cu subînţeles. Neprimind nici o reacţie din partea ei, el îi scoase atunci pistolul.

În acel moment Kristen deveni foarte atentă. Speranţa eliberării ei stătea în mîinile temnicerului

ei. Bine ar fi dacă ar reuşi să pună mîna pe acea armă.

– Fii atent cu asta, zise ea.

El o luă în rîs şi întoarse pistolul să-l examineze.

– Cum încarci chestia asta?

Kristen însă nu-i dădu nici un răspuns. Ştia că pistolul era asigurat, atîta vreme cît Lewis nu-i ridica piedica. Din nefericire nu se putea declanşa accidental.

În acea clipă el găsi siguranţa.

– Asta pentru ce este?

– De ce nu-ţi pui pistolul la tîmplă ca să afli? Ea nu spera decît ca el să fie atît de prost încît să intre cu pistolul în celula ei ca ea să-i arate cu funcţionează.

Aruncîndu-i o privire cruntă, Lewis ridică piedica, îndreptă arma spre tavan şi apăsă pe trăgaci. Detunătura fu atît de puternică că ar fi putut trezi şi morţii, iar vechea tencuială şi aşchiile de lemn căzură în jurul lui.

– Oh! strigă el, privind şi mai uimit la armă. Apoi îşi strecură pistolul în buzunarul de la pantaloni şi rosti: P-ăsta îl păstrez eu, păpuşico.

Cînd şeriful năvăli, speriat de zgomot, Lewis îl asigură că nu fusese decît o încercare de a capta atenţia lui Kristen. Speranţele ei se spulberară cînd Lewis părăsi încăperea, singurele ei mijloace de scăpare, zăcînd acolo unde mîinile ei nu aveau să

caute niciodată.

Măcar acum ajutorul de şerif avea să-şi petreacă vremea găurind acoperişul în loc să-şi hărţuiască prizoniera. Pe Kristen o amuză această nedreptate şi se întrebă dacă acest lucru avea să-l ţină ocupat pe Lewis măcar pînă la sfîrşitul procesului. Apoi îşi aminti de spînzurătoare. Gîndul o făcu să simtă o încordare în gît.

– Doamna Ghida? şopti ea în liniştita celulă întunecată. O să mor aici?

22

Jack se ghemui în spatele unui pin gros, avînd basmaua roşie trasă pe faţă şi puşca pregătită în mînă. Îşi verifică ceasul de buzunar. Era două şi jumătate. Wells Fargo, fiind un maniac al punctualităţii, trebuia să apară din clipa în clipă. Bobby şi Hank erau de partea cealaltă a drumului, suficient de distanţaţi ca să poată acoperi atît faţa cît şi spatele diligenţei pe care Jack avea s-o oprească. Diligenţa urma să sosească în zona rîpei şi avea să-şi încetinească mersul. De îndată ce atingea culmea dealului, treaba lui Jack era să sară în faţa ei, să apuce hamurile cailor şi să o oprească.

De regulă, gîndul unei misiuni atît de primejdioase era însufleţitor, însă Jack nici măcar nu asuda. Din clipa în care se trezise în acea dimineaţă şi-i auzise discutînd entuziaşti pe Hank şi pe Bobby despre jaf, el îşi dădu seama că sufletul lui nu era la

această treabă. Dispăruse fiorul pe care-l simţea cînd plănuia o tîlhărească, dispăruse senzaţia de forţă pe care o simţea cînd lua de la alţii ceea ce ei probabil agonisiseră într-o viaţă, îi dispăruseră sentimentele de răzbunare dreaptă şi de mîndrie sadică. Nu-i rămăsese decît un gust amar şi se întreba cînd anume se produsese această schimbare în el.

Kristen îl întrebase o dată de ce făcea ceea ce făcea. El îi răspunsese sincer: pentru că-i plăcea. Însă acum gîndul de a opri poştalionul îi făcea scîrbă. Putea să fie împuşcat sau chiar omorît. Şi astfel îşi pierdea orice speranţă de a o mai revedea pe Kristen.

Jack se sprijini de copac şi ridicîndu-şi privirea spre ramurile care îl fereau de căldura soarelui se întrebă ce făcuse cu viaţa lui. Furase, îşi făcuse duşmani, ucisese chiar. Viaţa lui era ca un poştalion, care se îndrepta în goană spre o rîpă adîncă. El ştia că dacă nu avea să tragă hăţurile curînd, nu avea să mai existe nici o oprire pînă la inevitabila afundare.

Auzi poştalionul care se îndrepta spre pantă.

Văzu cum praful făcut de acesta se ridică într-un nor cafeniu spre cer.

Auzi osiile scîrţîind în timp ce caii se opinteau să urce dealul.

Brusc, Jack îşi dădu seama că nu ştia ce să

facă. Simţea povara moralităţii apăsîndu-l greu pe piept. Dacă murea astăzi aici, nu avea să o mai vadă vreodată pe Kristen. Înţelese atunci că el dorea să o vadă din nou pe Kristen. Dorea ca ea să-i surîdă, să se certe cu el, să-l privească cu ochii ei cenuşii, să-i primească sărutările ca o femeie însetată de atingerea lui. Dorea să se cufunde în ea şi să o lase să-i alunge toţi monştrii din el. Dar viaţa unei femei hoţ de drumul mare nu era o viaţă pentru Kristen Ford.

Cînd primii doi cai din cei patru ajunseră pe culmea dealului, Jack se hotărîse. Un viitor alături de Kristen merita mai mult decît tot aurul din lume. Stînd liniştit în tufiş, el lăsă poştalionul să treacă, mulţumit că făcuse pentru prima dată în viaţă un lucru bun.

Însă Hank nu era de partea lui. El sări din ascunzătoare şi se grăbi să oprească diligenţa. Jack înjură printre dinţi, ştiind că dacă nu-şi ajuta acum fratele puteau sfîrşi amîndoi în puşcărie.

Ieşind din spatele copacului, Jack îi aruncă o privire ucigătoare fratelui lui şi-i aţinti arma spre vizitiu.

– Aruncă cutia.

Supunîndu-se, bărbatul începu să caute sub banchetă cutia cu valori.

Bobby păşi în spatele diligenţei şi controlă cufărul de bagaje.

– Cufărul este gol, strigă el.

Cu paşi mari, Hank se apropie de portiera poştalionului şi-şi întinse pălăria cafenie în faţa ferestrei.

– Doriţi să contribuiţi cu ceva la lungirea vieţii dumneavoastră? întrebă el destul de tare ca toţi pasagerii dinăuntru să-l audă. Imediat îşi făcură apariţia mîinile agitate care lăsară valori în pălăria ce aştepta.

Între timp Jack puse mîna pe cutia cu valori. Din buzunarul de la spate scoase o unealtă de fier cu care deschise capacul cutiei. Pe fundul lăzii se aflau trei săculeţi cu praf de aur, care pe puţin valorau cinci mii de dolari. Privind la comoara din faţa ochilor, el se întrebă cît de greu trebuise să muncească un om în mină ca să agonisească o asemenea avere.

Hank veni în grabă lîngă el şi chiui de bucurie cînd văzu norocul care le ieşise în cale.

– Am dat peste potul cel mare, Bobby bătrîne, strigă el. Îl lovi prieteneşte pe Jack pe spate şi continuă: O clipă am crezut că vei da bir cu fugiţii, frăţioare.

Jack îi aruncă o privire rece fratelui lui.

– Dă-le drumul, Bobby, strigă el.

Dînd bice cailor, vizitiul se grăbi să-şi continue drumul.

Bobby se apropie agale de Hank şi de Jack

care răsuflă uşurat aşa cum făcea de obicei. Respiraţia i se tăie brusc la vederea celor trei săculeţi cu aur.

– Sfîntă Fecioară, şopti Bobby. El îşi trase basmaua de pe faţă. Sîntem bogaţi! strigă el. Sîntem bogaţi!

În timp ce Hank şi Bobby începură să joace în mijlocul drumului, Jack îşi dădu jos basmaua de pe faţă şi scoase săculeţii din ladă.

– Cîte unul pentru fiecare şa, zise el misterios şi aruncă fiecărui bărbat un săculeţ. De acum încolo să nu mai contaţi pe mine.

Hank încremeni şi întorcîndu-se îşi privi şocat fratele.

– Să nu mai contăm? Ochii lui se îngustară. Despre ce dracu' vorbeşti, Jack?

– Vorbesc despre faptul că am trecut de treizeci de ani, răspunse Jack. Vorbesc despre faptul că vreau să fac ceva din viaţa mea pînă nu va fi prea tîrziu.

– Nu. Nu despre asta vorbeşti. Hank se apropie de el cu paşi apăsaţi. Te gîndeşti să te retragi. Să mă părăseşti. Să-l părăseşti pe Bobby. Tata mereu spunea că nimic nu este mai rău decît un mişel.

Jack îşi încordă mîinile pe lîngă corp.

– Tata nu a spus niciodată aşa ceva, Hank, îi zise el pe un ton coborît. Tata ne-a vizitat de trei sau poate de patru ori în toată viaţa. Nu s-ar fi oprit

atît cît să rostească atîtea cuvinte.

Hank se apropie la cîţiva paşi de Jack.

– Deci mă faci mincinos?

Jack îşi ţintui fratele cu privirea.

– Îţi spun doar că eşti un om cu memorie proastă.

– Ei bine, eu atunci te fac trădător.

– Omul trebuie s-o apuce odată şi-odată pe drumul lui, Hank. Cred că mie mi-a sosit vremea.

– Merită ea oare, Jack? Hank rînji batjocoritor. Merită ea viaţa ta, frăţioare, merită ea promisiunea pe care tu ai făcut-o mamei la moarte?

După o clipă în care se aşternu o tăcere încordată, Jack se întoarse şi se îndreptă spre calul lui ascuns între copaci.

Hank îl urmă grăbit.

– Spune-mi, Jack! strigă el. Trebuie să ştiu ce te-a făcut să te întorci împotriva neamului tău.

Neavînd chef pentru o confruntare, mai ales cu un frate pe care era posibil să nu-l mai vadă niciodată, Jack îl ignoră pe Hank cît de mult putu. Îşi îndesă aurul în coburi, hotărît să nu revină asupra hotărîrii lui.

– Mirosul ei? insistă Hank. Glasul ei mieros?

Jack ridică una din scăriţe şi controlă chingile şeii.

– Sau poate felul în care călăreşte.

Jack îşi simţi încordarea din spate. Îşi ridică

brusc capul şi se întări pentru ceea ce avea să urmeze.

– Ce a fost, Jack? Te-ai întors împotriva familiei din cauza felului în care te-a călărit o tîrfă?

Cu un mic avînt, Jack îşi proiectă pumnul în nasul lui Hank. Acesta se dezechilibră. Şocat, el îşi şterse faţa însîngerată, însă treptat furia îl învălui.

– Aşa îţi ţii tu promisiunea, Jack? Lovindu-mă şi apoi părăsindu-mă!

Cu inima bătîndu-i puternic, Jack îşi atenţionă fratele cu degetul.

– Acea promisiune a fost făcută acum douăzeci de ani! strigă el. I-am promis mamei că am să-ţi port de grijă, c-am să te protejez, pentru că nu erai decît un ţînc. Dar acum te-ai făcut băiat mare, Hank. Poţi să-ţi distrugi viaţa cum pofteşti!

Cei doi bărbaţi rămaseră unul în faţa celuilalt răsuflînd greu. Într-un final Hank zîmbi.

– Bine, Jack. Vezi-ţi de drum. Du-te la ea.

– Nu fac asta pentru ea, Hank. O fac pentru mine.

– Aşa este, zise Hank. Numai că n-o s-o găseşti în San Francisco.

O presimţire cumplită îl străfulgeră pe Jack. Din doi paşi fu lîngă fratele lui pe care-l apucă de gît.

– Am avut încredere în tine, rosti el printre dinţi. Mi-ai jurat că ai urcat-o în tren!

– Nu. Cu zîmbetul pe buze, Hank se luptă

pentru viaţă. Mi-a cerut să-ţi spun că am urcat-o în acel tren.

– Unde este? Jack îl strînse mai puternic. Unde?

Hank eliberă un sunet bolborosit înainte de a răspunde:

– Am... am lăsat-o în Volcano.

Privindu-l uimit, Jack îi dădu drumul lui Hank şi-l împinse în lături. Dumnezeule! O lăsase acolo? În Volcano? Pînă acum întregul lor plan ieşise la iveală.

– Trebuie să ajung la ea.

– Este prea tîrziu, zise Hank cu un rînjet. Vezi, am lăsat-o pe Kristen acolo, dar l-am eliberat pe ajutorul de şerif. Exact cum m-ai rugat.

Urlînd, Jack îl lovi din nou pe Hank, de astă dată în stomac, făcîndu-şi fratele să îngenuncheze în ţărînă.

Doborît la pămînt, Hank încercă să-şi recapete răsuflarea.

– M-am gîndit... că asta vei avea cînd îţi vei reveni în fire, reuşi el să rostească. Cînd îţi vei da seama ce povară este ea. Uite ce a făcut. Te-a întors împotriva familiei tale!

Jack îţi ţintui fratele cu privirea.

– Tu ai făcut acest lucru pentru mine? Asta este scuza ta, Hank? Jack îl lovi cu piciorul în coaste. Nu ai făcut acest lucru pentru mine, l-ai făcut pentru tine! Exact cum le-ai făcut pe toate celelalte.

Jack se îndreptă şi încercă să-şi recapete stăpînirea de sine.

– Tatăl nostru a fost un criminal, un escroc, un tîlhar, un ticălos. Îşi atenţionă fratele cu degetul. Tu poţi să faci ce pofteşti, însă eu n-am să-mi mai petrec nici o zi din viaţă trăind ca el.

Lăsîndu-l pe Hank chircit la pămînt şi pe Bobby privind cu gura deschisă, Jack se depărtă cu paşi mari şi încălecă.

– Pe viitor, frate, să ai grijă să nu-mi tai calea. S-a pus un premiu pe capul tău, unul pe care s-ar putea să am chef să-l încasez.

23

Călărind nebuneşte, Jack pierdu două zile pînă ajunse în Volcano – două zile şi un cal, căci armăsarul lui se prăbuşi mort de extenuare cînd mai aveau aproape un kilometru pînă în oraş. Restul drumului Jack îl parcurse pe jos, ducîndu-şi coburii şi puşca pe umăr.

Încă nu se luminase de ziuă cînd Jack se îndrepta direct spre grajdul de la marginea oraşului. Intrînd pe uşa din spate nu avu nici o problemă cu imobilizarea băiatului care îngrijea de cai. Ţinîndu-şi braţul strîns în jurul gîtului flăcăului, Jack şopti:

– Am nevoie de doi armăsari. O să-mi faci necazuri şi n-o să mă ajuţi?

– N-nu, domnule, bîigui băiatul. S-serviţi-vă.

Cu o funie groasă de cînepă, Jack îi legă tînărului mîinile şi picioarele, îl întoarse cu faţa într-o grămadă de fîn şi se duse să înşeueze doi dintre

caii cei mai buni.

– Spune-mi care sînt ultimele nouăţi în Volcano, băiete.

– V-vă referiţi la spînzurătoare? rosti băiatul cu un glas piţigăiat.

Inima lui Jack se opri în loc. El se întoarse spre băiat şi rosti:

– Povesteşte-mi despre spînzurătoare.

– Păi, se zice despre ea că este o vrăjitoare haină, ucigaşă, care niciodată...

– Ea?

– Da, domnule o... o femeie. Cred că este prima care o să fie spînzurată prin părţile astea. Dar aşa cum zice tatăl meu, cine greşeşte, plăteşte, indiferent că este bărbat sau femeie.

– Tatăl tău este un om înţelept. Jack se întoarse ca să lege şeile. Şi cînd va plăti această femeie pentru greşeala ei?

– Astăzi, domnule, în zori.

Jack se opri şi privi pe fereastră. Soarele încă nu se ridicase. Ritmul mîinilor lui se acceleră.

– Şi tu nu asişti la spînzurare?

– Tot oraşul este strîns în spatele închisorii. Inclusiv tata. Cineva trebuia să stea să aibă grijă de grajduri. Băiatul oftă. O să-mi frîngă oasele cînd o să vadă că i-am pierdut doi dintre caii lui cei mai buni.

Jack sări în spinarea calului şi legă hamurile unei

iepe de mînerele şeii lui. Tocmai voia să dea pinteni calului însă, în ultimul moment, scotoci prin coburi şi aruncă săculeţul cu praf de aur în fînul din faţa chipului scăldat în lacrimi al băiatului.

– Asta pentru neplăcerile cauzate tatălui tău.

Strada era îngrozitor de liniştită. Băiatul avusese dreptate; tot oraşul era probabil adunat acum în jurul spînzurătorii, aşteptînd cu sufletul la gură să vadă o femeie atîrnînd în streang. Înfrîngîndu-şi impulsul care-l îndemna să o ia la goană prin oraş pînă la închisoare, Jack îşi conduse precaut calul, pe drumul care ducea direct la locul în care el spera să o mai găsească în viaţă pe Kristen. Cînd soarele îşi aruncă primele raze pe cer, el îşi zise că ea trebuia să fie încă în viaţă.

Speranţa lui se diminua pe măsură ce se apropia de închisoare. Nu exista nici o santinelă postată afară, nu exista nici un indiciu care să ateste că nu mai era nici un prizonier de păzit. El priponi caii şi privi pe furiş spre capătul uliţei înguste, unde lumea era adunată. Scoţîndu-şi pistolul din toc, el înaintă, tropăind înfundat cu cizmele pe trotuarul podit. În dreptul puşcăriei se opri şi apăsă pe clanţă.

Pentru prima dată, vederea lui Lewis era o privelişte într-adevăr binevenită. Dacă ajutorul de şerif păzea încă închisoarea, atunci cu siguranţă Kristen trebuia să fie în celula din spate.

Înainte să apuce să deschidă gura ca să ţipe,

Lewis privi încremenit.

– Un singur sunet, zise Jack, şi-am să-ţi zbor creierii.

Buzele ajutorului de şerif se strînseră.

– Dă-mi pistolul.

Lewis îşi scoase arma şi i-o dădu lui Jack.

– Acum cheile.

Cînd Jack se văzu cu cheile în mînă afişă spre Lewis un surîs vesel.

– Numai un singur paznic pentru prizonier, ajutorul de şerif?

– Nu ne-am gîndit că te vei întoarce după ea, Parrish.

– Subestimezi oamenii enorm de mult, Lewis. Jack îl împinse pe bărbat înapoi în scaun şi scoase din buzunar o altă bucată de sfoară. Nu avu suficientă cît să-l lege bine, aşa că-i prinse mîinile de unul din picioarele mesei cu speranţa că acesta avea să stea neclintit pînă ce el o va elibera pe Kristen. Exact ca pe vremuri, nu-i aşa, Lewis?

Jack străbătu încăperea, introduse cheia potrivită în broască şi deschise uşa. Kristen stătea cu faţa la fereastră, privind afară la soarta care credea ea că o aşteaptă.

– Ai întîrziat, Lewis, zise ea fără să se întoarcă. Să nu-ţi închipui că am să ies demnă din această celulă. Va trebui să mă scoţi de aici în urlete şi-n ţipete.

– Vrei să spui că trebuie să aduc caii, cheile şi să te scot în braţe din puşcărie?

Kristen se întoarse cu faţa spre el, părul ei blond răsucindu-se prin aer. Ea-l privi cu ochii înecaţi în lacrimi şi cu un tremur pe buze îi rosti numele.

Acesta fu doar o constatare, nu un strigăt de bucurie, aşa cum se aşteptase Jack. El strecură cheia în uşa celulei şi o deschise. Văzînd că ea nu schiţează nici un pas spre el, Jack spuse:

– Chiar o să fie necesar să te scot cu forţa de aici? Doar nu eşti dintre aceia care se obişnuiesc atît de mult cu puşcăria, încît după aceea le este teamă să mai iasă afară?

Ea rămase locului fixîndu-l cu o privire pe care el nu o putu defini. Lacrimile ameninţau să i se împrăştie pe obraji.

– Kristen? zise el încet. Să ştii că nu prea avem timp.

Ea se mişcă atunci din locul ei şi trecu pe lîngă el cu o indiferenţă care-i zdrobi inima. Jack o urmă afară din încăperea celulelor. Brusc ea se opri, iar el se ciocni de spatele ei. Lewis stătea ghemuit, la masă, în aceeaşi poziţie ciudată în care fusese lăsat, însă îşi eliberase o mînă şi în ea ţinea neobişnuitul pistol al lui Kristen.

– De unde l-a luat?

– Din poşeta mea.

– Furi de la o femeie? Ajutorule de şerif, asta

este cumplit.

– Este mult mai cuviincios comparativ cu ceea ce i-ai făcut tu, Parrish.

Ţinînd încă pistolul în mînă, Jack încuviinţă.

– Cred că ai dreptate. El îşi aţinti pistolul spre Lewis. Ehei, ce părere ai? Cine să tragă primul?

Cu binecunoscutu-i rînjet, Lewis îşi îndreptă pistolul spre Kristen. Zîmbetul lui Jack pieri.

– Mai întîi drăguţa domnişoară Ford va veni frumuşel aici şi mă va dezlega. După care vom asista la o dublă spînzurare.

Jack dădu să păşească în faţa lui Kristen, însă aceasta îl înghionti scurt cu cotul.

– Dă-te la o parte, zise ea. Ştiu ce am de făcut.

– Mişcă în spate, Parrish, dacă nu vrei ca ea să moară pe loc.

Fără prea mare tragere de inimă, Jack o lăsă pe Kristen să treacă. Ea ocoli masa şi se aplecă să dezlege funia care-l mai ţinea încă pe ajutorul de şerif legat de masă. De îndată ce fu eliberat, Lewis îşi îndreptă poziţia în scaun şi o privi lacom.

– Văd că şederea aici te-a făcut mai ascultătoare, domnişoară Ford. Ehei, mergem?

Lewis dădu să se ridice, însă Kristen se strecură între masă şi picioarele lui, împiedicîndu-l sa so scoale. Scaunul i se lipi de perete. Singura lui şansă de scăpare ar fi fost să se urce pe scaun, însă el era mult prea mîndru ca să facă aşa ceva.

Inima lui Jack tresări cînd îl văzu pe Lewis îndreptînd arma spre faţa lui Kristen.

– Îmi permiţi să-ţi propun să te mişti, domnişoară Ford, rosti el cu un glas ameninţător.

Degetul ajutorului de şerif atinse trăgaciul, însă Kristen rămase neclintită.

– Poţi să propui tot ce vrei. Ea îşi ridică mîna şi-şi lipi palma de încărcătorul pistolului. Jack scăpa un strigăt şi se îndreptă spre cei doi în clipa în care Lewis apăsă pe trăgaci.

„Clic".

Acesta fu singurul sunet pe care Jack îl auzi. Deschise ochii şi-l văzu pe ajutorul de şerif arătînd foarte contrariat, iar pe Kristen foarte încrezută.

– Fir-ar al naibii, este gol! strigă Lewis. El mai apăsă o dată pe trăgaci în timp ce Kristen continua să-şi ţină mîna lipită de piedică. În cele din urmă Lewis renunţă, iar Kristen îi smulse pistolul din mînă.

Jack se apropie şi pocnindu-l pe Lewis sub bărbie îl făcu să cadă în nesimţire pe scaun. Îl apucă apoi pe bărbat de gulerul cămăşii şi-l tîrî într-una din celule. Trînti uşa cu zăbrele şi după ce se opri o clipă să-şi tragă sufletul se întoarse la Kristen.

– O dată dacă mai faci aşa am să te rup în bătaie. Îţi dai seama ce se putea întîmpla dacă pistolul nu era gol?

– Păi nu era.

– Poftim?

– Mi-am lipit mîna de piedică şi am decuplat dispozitivul de armare. Noţiuni elementare pe care le dobîndeşti la academie.

Felul în care ea rostise cuvintele, îl făcu pe Jack să o creadă. El îşi scuturã capul uluit.

– Eşti femeia cea mai afurisită.

Kristen îi aruncă o privire lipsită de orice interes.

– Pot să presupun că mă aşteaptă şi pe mine un cal afară?

Jack îşi încrucişă mîinile la piept, enervat de răceala ei.

– Da.

– Bine. Ea se îndreptă spre uşă. Atunci eu plec.

Jack se grăbi în urma ei, o apucă de braţ şi o răsuci cu faţa spre el.

– Un oraş întreg este adunat în spatele acestei clădiri, domnişoară Ford. Un singur zgomot şi amîndoi vom fi morţi.

Kristen îl împinse eliberîndu-se.

– În ultima vreme m-am dovedit a fi în multe feluri, domnule Parrish, dar încă tîmpită n-am ajuns.

Jack privi chipul ei trist şi se întrebă dacă ea avea să-l ierte vreodată pentru încurcătura pe care o făcuse.

– Dacă ai ceva să-mi spui, atunci poate ar fi mai bine să o faci, zise el într-un tîrziu.

Kristen îşi ridică sprîncenele, indicînd că nu avea

să-i spună absolut nimic.

– Îţi mulţumesc că m-ai ajutat să evadez. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Ea apăsă pe clanţă, însă Jack îşi propti mîna în uşă, împiedicînd-o să o deschidă.

– Vom pleca împreună, chiar dacă va trebui să te scot de aici în urlete şi-n ţipete.

Kristen şovăi. Jack îşi ţinu respiraţia, în aşteptarea răspunsului ei, ştiind că în orice clipă putea să vină cineva să vadă de ce se întîrzia atît de mult cu aducerea prizonierului.

– Vreau să-mi arăţi drumul spre San Franciosco, zise ea într-un tîrziu. Şi pe urmă vreau să nu te mai văd în ochi.

Jack îşi stăpîni o tresărire.

– Asta nu va fi o problemă. Ieşim în linişte?

Ea încuviinţă înclinînd din cap.

Jack o lăsă să deschidă uşa şi apoi o conduse spre locul unde priponise caii.

Încet, străbătură oraşul, supraveghind prevăzători uliţele după vreun rătăcit. Oraşul însă era pustiu şi tăcut, singurele zgomote care se mai auzeau din cînd în cînd fiind lătrăturile cîte unui cîine vagabond.

În clipa în care ajunseră în dreptul grajdurilor Jack simţi că înăuntrul lui încolţise sentimentul respectului pentru sine. Iar cînd îndemnară caii la o fugă nebună, îşi dădu seama că pentru prima dată era stăpînul destinului său.

Călăriră tăcuţi ore în şir. Încordarea provocă o durere în spatele mic al lui Kristen. Ea îşi ţinea emoţiile departe de faţă şi privea drept înainte, repetîndu-şi întruna să nu-i pese că Jack se uita agitat la ea şi părea nerăbdător ca ea să spună ceva.

Nu înţelegea de ce Jack venise – poate din sentimentul datoriei, poate din cel al vinovăţiei. Indiferent care era motivul, pe ea nu o interesau scuzele lui. Avusese încredere în Jack Parrish o dată, îl crezuse pe cuvînt şi i se dovedise în cel mai crunt mod posibil că fusese o proastă oarbă.

Ţinuseră drumul mereu spre vest, către munţi, pînă ce soarele coborî la asfinţit, iar Kristen nu mai putu să se ţină în şa. Înainte ca ea să apuce să-şi destăinuie suferinţa, Jack se opri.

– Vom face tabăra aici peste noapte.

– Cred că ar trebui să mergem pînă ajungem în Frisco, zise Kristen, înghiţindu-şi practic cuvintele. Era atît de obosită că abia îşi ţinea ochii deschişi. Toată noaptea trecută stătuse trează, împăcîndu-se cu ea şi cu gîndul morţii.

Jack descălecă.

– Kristen, Frisco, cum îi spui tu, este la cel puţin patru zile de mers călare. Tu abia te mai ţii în şa. El

întinse braţele spre ea. Haide, se lasă întunericul. Am să fac un foc.

În ciuda urii pe care i-o purta bărbatului, Kristen nu rezistă braţelor lui puternice. Se aruncă spre el, sprijinindu-se de pieptul lui robust şi într-o clipă adormi.

Mai tîrziu, trezindu-se în trosnetele unui foc, ea simţi pătura lungă a lui Jack strînsă bine în jurul ei. Jack stătea lîngă ea, aţîţînd flăcările cu un băţ scurt. Fără să-şi întoarcă privirea spre ea, Jack zise:

– Dormi de cîteva ore. Vrei să mănînci ceva?

Kristen se ridică în cot.

– Ce-mi oferi? Tot fasole sau vreun antricot?

Colţurile gurii lui se răsfrînseră într-un zîmbet.

– Ce-ai zice de nişte iepuraşi?

Frecîndu-şi ochii ea se strîmbă.

– Iepuraşi?

– Da. Acele creaturi cenuşii, pufoase, cu urechi lungi, boticuri roz şi codiţe scurte.

Lui Kristen i se întoarse stomacul pe dos.

– Ai gătit un iepuraş?

Zîmbetul lui Jack se lăţi pînă ce ridurile din jurul ochilor i se adînciră.

– Nu, rosti el pe un ton tărăgănat. Dar pun pariu că acum fasolea ţi se pare destul de bună.

Întinzîndu-se din nou, Kristen îşi dădu ochii peste cap.

– Hank şi Bobby pe unde sînt? întrebă ea, după

ce primi o farfurie cu faimoasa fasole a lui Jack.

Jack ridică din umeri.

– Cred că prin Arizona.

– Sper că nu în puşcărie.

Jack scutură din cap şi rîse uşor.

– Nu, după cîte ştiu eu.

Ea luă de cîteva ori din mîncare şi apoi zise:

– Ai fi putut să-mi spui că pleci. Măcar mi-aş fi făcut şi eu alte planuri.

Jack aţiţă focul.

– Ştiu.

– N-a lipsit mult ca să fiu spînzurată. Kristen simţi ameninţarea fierbinte a lacrimilor, însă luptînd din răsputeri reuşi să o înăbuşe. Nu avea de gînd să-l lase pe Jack să vadă cît de tare o afectase abandonul lui.

– Ştiu.

– Am fost judecată. Nici nu ţi-ar veni să crezi dacă ai ştii în cîte feluri am fost făcută. Ea încercă să rîdă, însă hohotul eliberat fu un sunet sec. A fost cea mai mare distracţie la care am asistat în ultima vreme.

Jack se întoarse spre ea.

– Îmi pare rău că a trebuit să treci prin aşa ceva.

– Îţi pare rău? Kristen îl privi aspru. Nu tu ziceai că mila este la fel de utilă ca o burtă plină cu nisip? Să ştii că nu am nevoie de mila ta, Jack Parrish, aşa cum nici tu nu ai avut niciodată nevoie de mine.

Ea îşi lăsă capul în piept, nepăsîndu-i că Jack tresări în faţa cuvintelor ei dure.

– N-am vrut să se întîmple aşa, Kristen şopti el.

– Nu. Probabil că ai sperat să mă spînzure înainte să apuci să defilezi călare prin oraş. Dumnezeule, amice, cîtă nesinceritate zace în tine.

Jack se ridică şi se îndreptă spre o grămadă de lemne pe care le strînsese. Se întoarse cu un buştean şi aruncîndu-l în flăcări provocă o vîlvătaie de scîntei.

– Întotdeauna ai ştiut ce fel de om sînt, Kristen. Nu te-am minţit în această privinţă.

Kristen strînse din ochi.

– Te-am luat drept un bărbat de cuvînt. Mi-ai promis că n-o să mă părăseşti.

Jack o privi drept în faţă.

– Ţi-am promis că n-o să te las acolo, în Volcano. Şi în mintea mea nu te-am lăsat.

– Înseamnă că unul din noi se înşeală, amice, pentru că în mintea mea, nu numai că am fost părăsită, dar am fost închisă şi judecată!

Jack îşi trecu mîna prin păr.

– Nu puteam să te iau cu mine, Kristen. Eu te-aş fi păzit pe tine, tu pe mine şi pînă la urmă am fi sfîrşit ucişi.

Kristen încuviinţă batjocoritoare.

– Aşa că ai hotărît să fiu ucisă doar eu şi astfel să se termine circul. Acum înţeleg perfect.

– Am vrut ca tu să ajungi teafără în San Francisco. L-am rugat pe Hank să te ducă în Cottonwoods şi să te urce în tren.

Kristen nu avea chef să asculte versiunea lui Jack, de teamă să nu fie indusă în eroare, însă aşteptă ca el să-şi termine povestea pentru a i-o putea desfiinţa de tot.

– Însă, continuă el, Hank te-a lăsat în Volcano şi l-a eliberat pe ajutorul de şerif. Jack se întoarse spre ea cu o privire rugătoare. N-am avut habar de ceea ce a făcut. L-am pus să jure că a avut grijă de tine, că te-a urcat în tren.

– Bănuiesc că încălcarea promisiunilor este obiceiul familiei.

Jack pufni într-un rîs deznădăjduit şi-şi scutură capul.

– Am presimţit că n-o să mă crezi. Dar mai mult am presimţit că n-o să mă ierţi niciodată.

Kristen aprobă distantă din cap.

– Nu mă miră deloc tupeul tău, Jack.

– Nu te condamn.

– Oh, m-ai scăpat de o povară.

– Dar nici nu am cum să te conving.

– Dacă n-aş fi văzut eu cu ochii mei, n-ai fi reuşit să mă convingi că bolta este albastră.

Aruncînd un alt băţ în foc, Jack se ridică şi-şi şterse mîinile de pantaloni.

– Am să te duc în San Francisco, domnişoară

Ford, iar acolo ne vom despărţi. În seara asta voi păzi caii. Încearcă să dormi.

Kristen îl văzu depărtîndu-se de lumina focului. Tentaţia de a-i crede povestea i se strecurase în inimă. Ea întotdeauna crezuse în bunătatea oamenilor, întotdeauna îşi spusese că în inima fiecăruia există dragoste, pînă ce Jack îi dovedise contrariul.

Aflat în întuneric el se întoarse spre ea încă o dată.

– Îţi mulţumesc, şopti el pe un ton răguşit.

Ochii lui Kristen se umplură de lacrimi pe care ea spera ca el să nu le vadă.

– Pentru ce? întrebă ea cu glas încordat.

– Pentru că ai avut curajul să crezi o dată în mine, indiferent că am meritat sau nu.

24

Dimineaţa următoare sosi mult prea devreme. Kristen deschise ochii şi-şi ridică privirea spre Jack. El era tras la faţă, de parcă nu se odihnise deloc. Kristen luă bucata de pastramă pe care el i-o oferi şi ridicîndu-se de pe pămîntul tare începu să o mestece.

– Astăzi o să mergem în forţă, zise el. Să-ţi ţii pistolul la îndemînă.

– De ce?

– Pînă acum zvonul a avut vreme să se împrăştie. Potera o să viermuiască în zonă căutîndu-ne. Să stai aproape de mine şi dacă-ţi voi spune să fugi, să fugi.

– Zău?

Jack îi aruncă o privire aspră.

– Da, domnişoară Ford. Să faci exact cum îţi voi spune, căci altfel n-am să te mai duc nicăieri.

Cu asta o avea la mînă, conchise Kristen. Ea nu putea să-l oblige să-i arate drumul spre San Francisco.

– Şi cum o să fiu sigură că n-o să mă duci spre marginea unei prăpăstii?

– Cred că va trebui să te încrezi în mine.

– Iartă-mă dacă n-am s-o fac.

Kristen se ridică în picioare şi-şi scutură de praf fusta lungă. Jack se depărtă, iar ea cu greu se stăpîni să nu o ia la fugă după el. După toate pe care le îndurase, Kristen avea nevoie să fie ţinută în braţe, să fie sărutată. Ea avea nevoie de acel Jack în care crezuse, nu de acel Jack care o trădase.

Urcară pe cai şi merseră alături unul de celălalt, bătuţi în spate de soarele dimineţii.

Două ore mai tîrziu, urcară pe vîrful unui deal şi văzură în depărtare potera care se îndrepta spre ei. Lui Kristen inima începu să-i bată puternic în piept. Gîndul de a fi tîrîtă înapoi în Volcano ca să fie spînzurată o făcea să-şi dorească să fugă cît mai repede încotro vedea cu ochii.

– De ce stăm? întrebă ea. Hai s-o luăm din loc!

Pînă să apuce să se întoarcă şi să fugă, Jack îi prinse calul de căpăstru.

– Să aşteptăm şi să vedem în ce direcţie se îndreaptă.

El se dădu jos de pe cal, iar Kristen îl privea de parcă ar fi fost un om care-şi pierduse minţile.

– Îţi spun eu în ce direcţie se îndreaptă, se îndreaptă spre mine! Haide, urcă-te pe cal şi scoate-mă naibii de aici!

Jack o apucă de mijloc şi o trase alături de el.

– Ştiu ce fac.

Împingîndu-l, ea se desfăcu din strînsoarea lui.

– Şi asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

El îi arătă spre pămînt.

– Lasă-te jos.

– N-am de gînd să mă aşez în ţărînă şi să-mi aştept călăul, zise ea, încleştîndu-şi maxilarul. Şi dacă-ţi închipui că voi face acest lucru nu eşti întreg la minte!

– Am spus să te laşi jos! rosti el şi-i împinse capul cu mîna.

Kristen fu silită să îngenuncheze la picioarele lui. Ca ea să nu se poată ridica, Jack se aşeză pe fusta ei. Ea rămase acolo, privind urît la cizmele lui, dorindu-şi să-l ucidă la fel de mult cum îşi dorea ca potera să nu-i găsească.

Auzi pe puţin zece cai tropăind şi-şi ţinu respiraţia, aşteptînd un strigăt triumfător care să-i dea de înţeles că ea şi Jack fuseseră descoperiţi. Acesta însă nu sosi. Ropotul cailor se depărtă, pînă ce se pierdu de tot. Îl privi atunci pe furiş pe Jack.

El stătea deasupra ei, cu puşca în mînă şi cu ochii strînşi. Nu-l văzuse niciodată arătînd atît de

amenințător, aproape ca un stăpîn. El își dădu la o parte piciorul și ea se ridică, privind în jos la micuța gaură pe care tocul lui o făcuse în fusta ei gri.

– Pînă o să ajung la San Francisco asta se va face praf.

– Oricum nu-ți plăcea să porți astfel de lucruri.

Ceea ce de fapt ura ea, era că el o cunoștea atît de bine.

– Jack, aș vrea să intru în San Francisco arătînd măcar decentă.

El scutură din cap și zîmbi.

– Mereu speri luna de pe cer.

Stăpînindu-se cu greu să nu-l pocnească, ea se îndreptă spre calul ei.

– Acum putem pleca? Încotro a luat-o potera aia?

Jack încălecă și se apropie de ea.

– Spre nord. Spre Carson.

– Deci?

– Deci noi vom merge tot spre vest. El arătă spre munții din față. Vom urca și vom coborî.

Tot restul zilei nu mai făcură nici o oprire. Soarele ridicat în înaltul cerului începu s-o ardă pe Kristen puternic pe față. Jack îi oferi pălăria lui, iar cînd ea îl refuză, el i-o afundă pe cap și o amenință că o va strînge de gît dacă îndrăznea să și-o dea jos.

La căderea întunericului găsiră o grotă și-și stabiliră tabăra în ea. Kristen stătu ghemuită în pătura

lui Jack, cît timp el adună de afară lemne pentru foc. Era obosită, avea dureri peste tot şi se săturase să tot mănînce pastramă.

Privindu-l pe Jack aprinzînd focul, ea îşi aminti de prima lor tabără împreună, în afara oraşului Volcano. Jack fusese atunci cel distant, cel care o respinsese. Dar cu toate acestea ea îl dorise.

Acum, se părea că rolurile se inversaseră. Ori de cîte ori îl privea, Kristen vedea în ochii lui ardoare. Ea nu era atît de proastă încît să-i satisfacă din nou poftele. Din partea ei, el putea să rîvnească mult şi bine.

Jack se apropie şi cînd îi întinse o bucată de pastramă, Kristen ridică spre el o privire întrebătoare.

– Asta-i tot?

– Da.

– Nici măcar fasole?

– Nu.

Kristen se strîmbă la bucata de carne uscată şi fibroasă pe care o ţinea între degete.

– Cîte zile ai zis că mai sînt pînă în Frisco?

– Pot oricînd să-ţi aduc un iepuraş.

– Nu-i nevoie, am să mă descurc. Kristen muşcă din bucata de carne.

Jack se aşează lîngă ea.

– Îţi este destul de cald?

– Da.

– Stai destul de confortabil?

– Da.

– Vrei puţină apă...

– Încetează, Jack, răbufni ea. Toate amabilităţile din lume n-or să te aducă din nou în patul meu.

El tăcu puţin.

– Dacă în clipa asta ai avea un pat, n-ai reuşi nicicum să mă ţii departe de el, Kristen.

– Ştii ce vreau să spun.

– Cred că da. Privirea lui alunecă pe gura ei. Dar atunci, nu m-aş mai chinui cu amabilităţi.

Amintindu-şi modul dur în care făcuse dragoste cu ea, Kristen îşi simţi stomacul tresărind.

– Cum aş putea să uit lipsa ta de maniere? rosti ea cu un glas încordat.

El se lăsă mai aproape şi-i şopti:

– Ţi-aş putea aminti.

Kristen trebui să-şi adune toată puterea voinţei pentru a se depărta de el.

Oftînd, Jack îşi mută privirea în altă parte.

– Faci acest lucru mai dificil decît trebuie să fie.

– Cum poţi să spui asta? Cum poţi să spui că eu îngreunez situaţia cînd tu ai distrus tot ce a fost între noi!

Jack o privi blînd.

– Va trebui să uiţi că...

– Nu trebuie să uit nimic! Ca să fac asta, ar trebui să mă încred din nou în tine şi a doua oară

n-am să mai repet aceeaşi greşeală!

Ea îşi trase pătura bine în jurul trupului şi se lăsă pe piatra netedă a grotei. După cîteva minute îl auzi pe Jack sculîndu-se şi depărtîndu-se. Nu, ea nu putea să uite. Dacă uită, trebuie să ierte şi atunci inima ei avea să fie din nou deschisă pentru Jack Parrish.

25

Nereuşind să adoarmă, Kristen stătea trează în întuneric. Locul flăcărilor fierbinţi ale focului fusese luat de un morman de tăciuni fumegători. Nimic din ceea ce era bun părea să nu dureze.

Kristen simţise o legătură foarte puternică între ea şi Jack, o chemare foarte puternică a destinului. Însă, suflet pereche sau nu, Jack nu le percepuse. Integritatea şi onestitatea ei nu fuseseră suficiente ca să-l ţină. Purul adevăr era că el nu o iubea şi probabil nici nu era capabil de o iubire asemănătoare dragostei ei. Ea încă îl mai iubea şi-şi dăduse seama de acest lucru cînd îl zărise stînd mîndru şi puternic în faţa celulei ei, zornăind cheile în mînă. În ciuda faptului că o minţise, că o trădase, că-i primejduise viaţa, ea nu putea să-l urască. Însă nici să se încreadă în el nu putea.

Jack avea să o ducă la San Francisco, dar mai

departe ce avea să se întîmple? Ea nu avea familie acolo, nu avea slujbă, nu avea unde merge, în plus, în ultima săptămînă, constatase că Ghida o părăsise de tot. Singura persoană pe care o cunoştea era Jack. Viitorul ei era departe de a fi promiţător.

Focul se stinsese, iar pleoapele ei începuseră să se opună dorinţei ei de a le ţine deschise. Gîndindu-se în treacăt că Jack dormea afară în frig, ea se lăsă furată de somn, însă nu după mult timp, vocea unui bărbat o făcu să se trezească.

Jack vorbea afară cu cineva, însă persoanele erau mult prea departe pentru ca ea să le înţeleagă spusele. Un fior de groază o străbătu. Dacă erau Hank şi Bobby? Dacă de fapt, în acel moment, Jack se pregătea să plece iarăşi cu ei, lăsînd-o singură în sălbăticie?

Kristen se ridică în picioare, îşi puse pătura lui în jurul umerilor şi se apropie tăcută de gura grotei. Avea să-l ţină pe Jack sub ameninţarea puştii, dacă numai aşa putea să-l facă să o ducă la San Francisco. Să fie al naibii dacă avea să-l mai lase să plece pe furiş!

Ajunsă la gura grotei, ea rămase în umbra aruncată de luna plină strălucitoare şi privind la cei trei bărbaţi care stăteau cu Jack, ascultă cu atenţie.

– I-am păcălit pe toţi, zise un bărbat cu barbă deasă, neagră, îmbrăcat cu o haină neagră. Au mizat c-o apucăm în josul rîului, iar noi de fapt am

tăiat-o prin munţi. Cei trei necunoscuţi pufniră în rîs, iar bărbatul cu barbă adăugă: Nu ne-am închipuit că te ascunzi prin părţile astea nordice, Parrish. De obicei tu şi Hank nu depăşeaţi sudul Nevadei şi Arizona.

– Planurile se pot schimba, Hydison, răspunse Jack. Hank şi Bobby au dat de-o mică belea în Volcano.

Hydison rîse.

– Hank mereu a fost înfierbîntat la minte. Bărbatul deveni serios şi privi spre locul în care era ascunsă Kristen. Apropo, el pe unde este?

– Înăuntru, doarme ca un prunc, zise Jack. Am dat o lovitură trăsnet acum cîteva zile, aproape de graniţă. De atunci fugim ca nebunii.

– Am auzit, replică Hydison cu interes în glas. Aproape şase mii în pulbere de aur. Wells Fargo nu este deloc bucuros.

– Scopul meu în viaţă nu este să fac liste la petrecerile lui.

Hydison rîse din nou, hohotul făcînd-o pe Kristen să simtă o oarecare nervozitate. Dintr-un motiv anume, Jack minţise în legătură cu Hank, ceea ce o făcu pe Kristen să se întrebe dacă Hydison şi amicii lui trebuiau consideraţi prieteni sau duşmani.

Brusc Hydison tăcu. Cu graţia unui şarpe, el îşi scoase pistolul din toc şi şi-l îndreptă spre Jack.

– Ia să vedem aurul, Parrish.

Kristen se agăţă puternic de peretele grotei în timp ce Jack răspunse cu sarcasm:

– Doar nu l-am furat ca să-l arăt la toţi prietenii, Hydison. În plus, nici nu-l am.

Hydison şi cei doi tovarăşi ai lui chicotiră.

– Chiar crezi c-o să te credem că aţi fugit ca nebunii patru zile şi că aţi mai pierdut vremea să-l ascundeţi?

– L-am dat.

Un nou val de hohote îi cuprinse pe cei trei bărbaţi.

Kristen privi într-o doară la caii priponiţi la numai jumătate de metru. Pistolul ei era în coburii de pe armăsar. Măcar de-ar fi putut să se furişeze pînă acolo fără să fie văzută.

– Ce-ai zice să-l trezim pe Hank şi să-l întrebăm pe el unde este? întrebă Hydison. Kristen încremeni lipită de peretele de piatră, ochii ei căutînd agitaţi prin grota pustie un loc în care să se ascundă.

– Pare o idee bună, răspunse Jack, dacă ţii cu tot dinadinsul să te alegi cu faţa plină de alice. Hank doarme cu puşca pe post de pernă.

– Atunci cred că vom lua ce ai la tine şi ne vom căra.

Kristen se apropie uşor de cai, conştientă că orice zgomot putea provoca detunătura armei lui Hydison. Ea auzi rîsul profund a lui Jack.

– Ţi-am spus, Hydison, l-am dat. L-am dat unui băiat de la grajduri.

O detunătură răsună în liniştea nopţii. Ea încremeni şi apoi privi spre Jack. El părea a nu fi rănit.

– Ăsta a fost un avertisment, Parrish. Următorul glonţ nu va mai fi atît de imprecis.

Kristen ajunse la cai şi-şi luă pistolul din tocul care atîrna pe spinarea animalului. Simţind-o aproape, calul fornăi şi instantaneu ea deveni centrul atenţiei.

– Ia te uită, Billy! strigă unul din oameni. O femeie.

Kristen se întoarse. Jack îi aruncă atunci o privire care o făcu să înţeleagă în termeni nu prea clari că el o considera fără minte. Ea îşi ridică pistolul.

– Ţi-a spus că nu are aurul, Hydison. Acum ai face bine s-o întinzi.

Hydison o privi încremenit o clipă şi apoi pufni în rîs.

– Ştii tu unde este, scumpo? Ce-ai zice să-l aduci aici bătrînului Billy? Pe urmă noi doi vom trece la treburi mai serioase.

Prinzîndu-şi arma cu ambele mîini, Kristen îi fixă pe Hydison.

– Primul meu glonţ nu va fi imprecis.

– Kristen, rosti Jack printre dinţi. Lasă jos arma şi mişcă-ţi fundul înapoi în grotă!

– Pun pariu că este un fund grozav. Hydison chicoti. Omoar-o, Ted.

Bărbatul din dreapta dădu să-şi scoată pistolul, însă Kristen îşi schimbă ţinta şi trase înainte ca el să apuce să-şi atingă arma. Pe bărbatul din stînga îl împuşcă în stomac, însă acesta reuşi să tragă un glonţ care o atinse pe ea în braţ. Kristen simţi arsura pînă în străfundul inimii.

Se întoarse atunci spre Bill Hydison, care, şocat, îşi ţinea pistolul aţintit spre Jack.

– La naiba! exclamă bărbatul. Este bună cucoana! El o privi lacom. Însă eu sînt mai bun.

Din acel moment totul păru să se deruleze cu încetinitorul. Bill Hydison îşi aţinti pistolul spre ea. Kristen îl vedea clar în faţă, însă Jack sări înaintea bărbatului exact în clipa în care acesta apăsă pe trăgaci.

O pată întunecată se împrăştie pe spatele cămăşii albe a lui Jack. Kristen se auzi ţipînd, iar cînd Jack căzu la pămînt, ea îşi descărcă pistolul în Bill Hydison.

Simţindu-şi inima spărgîndu-i pieptul, ea fugi spre Jack. Căzu în genunchi lîngă el şi începu să-i strige numele. Cămaşa lui era îmbibată de sînge, iar chipul îi era livid. Stăpînindu-şi un nou strigăt, ea începu să se roage, mai stăruitor decît se rugase vreodată.

Jack îşi deschise ochii. Avînd privirea înceţoşată,

el înghiţi cu greutate şi-i şopti numele.

Din ochii lui Kristen curgeau lacrimi. Ea îi ridică uşor capul şi începu să i-l legene.

– Jack, îmi pare rău. Îmi...

– Ssst, şopti el. Eşti... eşti rănită?

Kristen scutură din cap. Nu avea de gînd să-l îngrijoreze din pricina zgîrieturii ei din braţ. Îi dădu la o parte părul de pe frunte şi constată că pielea lui devenea tot mai rece. Simţi la un moment dat un tremur care zgudui trupul lui. Trebuia să-l ducă la un spital pînă nu avea să fie prea tîrziu.

– Jack, unde pot să te duc? Unde este cel mai apropiat...

– Kristen, să ştii că într-adevăr am dat aurul, o întrerupse el cu un glas răguşit. Nu doream decît... nu aveam nevoie decît de tine.

Kristen încuviinţă în faţa zîmbetului lui abia schiţat. Lacrimile continuau să-i curgă, amestecîndu-se cu sîngele de pe cămaşa lui.

– Te vei face bine. Ea încercă să-i întoarcă zîmbetul. Voi aduce ajutoare...

– Te iubesc, Kristen. O singură lacrimă lunecă printre genele lui şi i se prelinse pe lîngă nas. Iartă-mă. Te rog... iartă-mă.

Bărbia lui Kristen începu să tremure. Ea încercă să-şi regăsească glasul. Sigur că-l ierta. Cum ar fi putut să nu o facă? Îl iubea doar. Îl iubea mai mult decît orice pe lume.

Capul lui Jack căzu cu greutate în cercul mîinilor ei, iar Kristen scăpă un suspin. Ea îi strigă numele, însă ochii lui nu se mai deschiseră.

– Şi eu te iubesc, Jack, şopti ea. Te rog, nu mă părăsi.

Ea îl apucă de umeri şi încercă să-l facă să-şi deschidă pleoapele. Îl scutură puternic, hotărîtă să-l aducă la viaţă.

– Nu mă părăsi, încăpăţînatule! Mătăhălosule! Omule de Neanderthal! Nu mă părăsi!

Disperată, Kristen căzu peste el. Închizînd ochii, ea se lăsă cuprinsă de braţele euforice ale inconştienţei.

26

Kristen se pomeni privind în tavanul apartamentului ei. Stătea întinsă pe canapea, iar în fundal se auzea muzica unei reclame de la televizor.

Se ridică şi se uită de jur-împrejur. Era înapoi în 1993. Totul arăta exact ca în noaptea dinaintea plecării.

– Nu. Kristen scutură din cap. Nu se poate să fi fost doar un vis. Nu se poate ca el să fi existat numai în vis! Lacrimile îi înecară ochii. Jack, şopti ea.

În acel moment ea îşi văzu mîinile şi bluza pătate de sînge.

– Oh, Dumnezeule, n-a fost un vis, şopti ea îngrozită.

– Nu. Un glas deosebit de cunoscut pătrunse în mintea ei cu acest singur cuvînt.

– Dă-mi-l înapoi, imploră ea.

– Visezi, domnişoară Ford. Acesta este de fapt modul dumitale de a face faţă tragediei la care ai fost martoră. Deschide ochii, însă de astă dată deschide-ţi şi mintea.

Kristen făcu un efort şi-şi deschise pleoapele. Stătea întinsă pe un pat strîmt, cu picioarele sprijinite pe nişte perne. Auzea în depărtare un murmur de voci şi simţea inconfundabilul miros de alcool şi de eter, specific spitalelor. Tresărind speriată, ea încercă să-şi aducă aminte unde era şi cum ajunsese acolo.

Dădu să se ridice, însă durerea din braţul stîng o făcu să ofteze şi să cadă înapoi pe patul tare. Pierduse ceva... nu, pe cineva. Jack. Murise el oare? O durere mai mare decît cea din braţ îi puse stăpînire pe inimă, o senzaţie de pustiire cum nu mai simţise pînă atunci o învălui. Un val nou de lacrimi începu să-i curgă pe obraji.

– Doamnă Ford? Te-ai trezit?

Kristen îşi ridică privirea spre bătrînelul cu faţa rotundă şi păr grizonat. Îl cunoştea ea oare? El părea să o cunoască.

– Te mai doare tare braţul?

El aştepta un răspuns, aşa că ea îi dădu repede unul.

– Nu, şopti Kristen.

– Soţul dumitale îşi face atîtea griji pentru

dumneata, încît mai are puţin şi dărîmă acoperişul cu strigătele. Bărbatul zîmbi. Speram să te găsesc trează ca să-l mai potoleşti. A insistat să vin să văd cum te simţi înainte de a-l termina de cusut.

Kristen scutură din cap încurcată.

– Eu nu am so...

– Krisssstennn! se auzi o voce puternică răsunînd în hol.

Kristen păli.

– Jack? zise ea, aproape pierzîndu-şi răsuflarea. Oare acesta era un alt vis? Kristen îşi aruncă picioarele peste marginea patului, se ridică şi începu să se mişte încet spre hol.

– Doctore! Dacă nu-mi aduci soţia înapoi la viaţă, am să-ţi smulg inima din piept!

Kristen intră în camera de la capătul culoarului şi rămase încremenită, văzîndu-l pe bărbatul din pat.

– Jack?

Bărbatul îşi îndreptă privirea spre ea şi zîmbi uşurat.

– Kristen, rosti Jack şi oftă. Nu ştiam sigur... nu au vrut să-mi spună cum te simţi.

– Jack! strigă Kristen şi se grăbi spre patul lui. Jack, eşti teafăr! Am văzut sînge peste tot...

Calm, Jack o luă de mînă.

– Linişteşte-te. Nu este decît o mică rană în urmăr. Doctorul a reuşit să scoată glonţul.

Cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, Kristen îi cuprinse faţa în mîini şi începu să i-o sărute.

– Trăieşti, rosti ea printre sărutări. Trăieşti.

– Doamnă Ford, eşti ca un măr căzut din pom. El rîse amuzat.

Kristen se dădu puţin în spate şi ridică dintr-o sprînceană.

– Doamna Ford?

El ridică din umeri.

– Doctorul a vrut un nume. Cînd i-am spus că sînt Jack Ford, pur şi simplu a presupus că eşti soţia mea.

– Cum ai făcut de am ajuns aici? întrebă Kristen. Ei încă nu-i venea să creadă că el trăia şi că se afla lîngă ea.

Jack o privi încurcat.

– Aceeaşi întrebare voiam să ţi-o spun şi eu.

– Dar nu eu...

– Gata, domnule Ford. Doctorul intrase în încăpere. Te mulţumeşte starea de sănătate a soţiei într-atît încît să putem termina ceea ce am început? Mai am în camera alăturată un os rupt de fixat. Doamnă Ford, dacă nu te superi, aş vrea să aştepţi afară.

Fără prea mare tragere de inimă, Kristen se ridică de lîngă Jack. Retrăgîndu-se cu spatele, ea nu-şi luă privirea de la el şi rămase o clipă dincolo de geamul uşilor ca să se asigure că el nu avea să

moară. Jack îi zîmbi fericit şi-i făcu un semn cu ochiul.

Kristen se întoarse în camera în care se trezise cînd începuse această scenă ciudată. Se urcă în pat, întrebîndu-se tot timpul ce anume se întîmplase. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că ţinea în poală trupul plin de sînge al lui Jaek.

Cum ajunseseră la spital? Unde se aflau de fapt?

Pentru prima dată, Ghida apăru ca răspuns la întrebările ei. Kristen îşi ridică privirea şi o văzu stînd în pragul uşii.

Scuturînd din cap ea rîse delicat.

– Dumneata. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Dumneata ai făcut asta. Dumneata ne-ai adus aici. Dumneata l-ai salvat pe Jack.

Ghida surîse cu subînţeles.

– M-am amestecat şi eu puţin. Însă Jack s-a salvat singur.

Kristen o privi încurcată.

– El trebuia să-şi răscumpere toate păcatele, trebuia să dovedească că merita o a doua şansă ca să dobîndească tot ce îi fusese refuzat ca urmare a faptului că aţi fost trimişi în perioade de timp diferite. Aruncîndu-se în faţa glonţului ce-ţi fusese destinat, el a pus viaţa dumitale mai presus de orice. Niciodată pînă atunci el nu a mai arătat un asemenea altruism şi trebuie să mulţumim pentru

reabilitarea lui, domnişoară Ford.

– Nu-mi vine să cred, fu singurul răspuns pe care Kristen reuşi să-l rostească.

Femeia îşi încrucişă mîinile.

– Şi acum, dacă eşti gata, sînt pregătită să-mi îndeplinesc promisiunea pe care ţi-am făcut-o.

– Pe care mi-ai făcut-o?

– Da. Mă surprinde că ai uitat ceva ce numai în urmă cu cîteva săptămîni era atît de important. Sînt gata să te trimit acasă. Nu am nevoie decît de acceptul dumitale...

– Nu! strigă Kristen, ridicîndu-se. Micuţa femeie păli. Rămîn aici. Să nu care cumva să îndrăzneşti să mă azvîrli în timp ca data trecută!

– Eşti sigură?

– Absolut, categoric, fără doar şi poate. Vreau să rămîn cu Jack în 1890.

– Bine, bine. Nu este nevoie să fii atît de vehementă. Ca să fiu sinceră, nu mi-am închipuit o clipă că odată ce totul s-a terminat vei mai fi de acord să te mai întorci. Nimeni nu se mai întoarce.

– Nimeni?

– Nu. Toţi treceţi prin perioade incerte, însă în cele din urmă ajungeţi la concluzia că locul vostru este unul alături de celălalt. Femeia îşi privi ceasul. De fapt, acum trebuie să mă duc la alţii. Ghida îşi dădu ochii peste cap. Am un cuplu care l-ar face

pînă şi pe Solomon să-şi piardă răbdarea.

Kristen rîse.

– Sînt convinsă că foarte curînd vor găsi o cale să se înţeleagă.

Ghida surîse compătimitor.

– Dacă nu vor apuca să se ucidă mai întîi.

– Te voi mai vedea vreodată?

– Nu. Femeia scuturâ grav din cap. Dar s-ar putea să observi urme ale trecerii mele, mai ales cînd norocul îţi va ieşi în cale.

Femeia se întoarse şi dădu să plece, însă Kristen, o strigă pentru ultima oară:

– Doamnă? Cum te numeşti dumneata, de fapt?

Femeia se răsuci şi-i surîse.

– Destin.

Kristen rămase cu privirea pironită la locul în care stătuse Ghida şi oftă mulţumită. Se hotărîse. Avea să rămînă aici cu Jack şi, indiferent ce avea să urmeze, ei aveau să-şi trăiască restul zilelor împreună.

Se ridică şi se întoarse în hol, cu speranţa că doctorul terminase. Nu voia să mai stea nici o secundă departe de Jack. Intră în camera lui, fericită să constate că doctorul plecase şi începu să-l privească pe Jack care se odihnea cu ochii închişi. Era minunat, era frumos, era puternic şi avea nevoie de ea.

– Te iubesc, Jack Parrish, zise ea.

El îşi deschise ochii şi-i zîmbi tandru.

– Chiar şi după cele întîmplate?

Kristen se apropie şi-i lipi mîna de obrazul ei.

– Mai ales după cele întîmplate.

– Nu ştiu ce mă voi face dacă te voi pierde vreodată, Kristen.

Ea rîse.

– N-o să mă pierzi, Jack. Deja te-am urmărit prin jumătate din Nevada.

Jack îi dezmierdă faţa.

– Nu ştiu cum de ai ajuns la mine, dar tot restul vieţii îi voi mulţumi zi de zi lui Dumnezeu pentru acest lucru.

Kristen se simţi tentată să-i spună tot adevărul, despre trecutul ei, despre locul din care venea. Aveau să înceapă o viaţă împreună şi cinstea era pe primul loc.

– Jack? Trebuie să-ţi spun ceva despre locul din care vin, despre felul în care am ajuns aici.

El scutură din cap şi lipindu-şi degetele de buzele ei o făcu să tacă.

– În afară de viitorul pe care-l vom clădi împreună, nimic nu mai contează. Trecutul să-l lăsăm mai bine pe seama destinului.

Kristen zîmbi, întrebîndu-se dacă Jack bănuia ceva. Poate că odată avea să-i ceară o explicaţie. Pînă atunci însă ea nu avea să sufle o vorbă despre

acest lucru.

Întîlnirea lor fusese împlinirea unui destin...

Aruncîndu-i o privire bărbatului pe care-l iubea, Kristen se întrebă dacă Jack îşi dădea seama cît erau de adevărate cuvintele lui.

SFÎRŞIT